

Ai Nha, Bảo Bối!!!

Contents

Ai Nha, Bảo Bối!!!	2
1. Chương 1: Lời Nói Đầu	2
2. Chương 2: Hoàng Tử Ở Nơi Nào?	4
3. Chương 3: Tên Của Hắn	6
4. Chương 4: Cho Dù Có Khóc Cũng Không Quan Tâm	8
5. Chương 5: Sâu Tận Đáy Lòng	11
6. Chương 6: Thích Một Thứ Bạn Sẽ Rất Dễ Dàng Nhớ	13
7. Chương 7: Vườn Hoa Rộng Lớn Của Quái Tri	15
8. Chương 8: Giọng Nói Của Cậu Có Thể Làm Tổ Quên Đi Đau Đớn	18
9. Chương 9: Sở Thích Ngắn Ngủi Của Thời Tây	21
10. Chương 10: Kết Hợp Hoàn Hảo	23
11. Chương 11: Thật Ra Thế Giới Này Không Rộng Lớn	25
12. Chương 12: Tốt Nghiệp Lũ Hành	28
13. Chương 13: Chuyến Du Lịch Bình Thản	31
14. Chương 14: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (1)	33
15. Chương 15: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (2)	36
16. Chương 16: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (3)	38
17. Chương 17: Tổ Đâu Có Đồ Mặt Đâu!	40
18. Chương 18: Tự Trưởng	43
19. Chương 19: Quả Tri Cho Thời Tây	46
20. Chương 20: Văn Chương Của Thời Tây Rất Bi Thương	49
21. Chương 21: Cô Gái Này Cũng Là Nhân Vật Chính (1)	51
22. Chương 22: Cô Gái Này Cũng Là Nhân Vật Chính (2)	54
23. Chương 23: Thời Tây Cho Quả Tri	56
24. Chương 24: Răng Nanh Của Quỷ	59
25. Chương 25: Nơi Tốt Đẹp Của Thời Tây	62
26. Chương 26: Tình Cảm Cũng Không Phức Tạp	64
27. Chương 27: Cậu Không Nói Ra Chính Là: Tổ Thích Cậu	66
28. Chương 28: Cậu Sẽ Ghét Tổ Sao?	68
29. Chương 29: Cũng Được	71
30. Chương 30: Không Tuân Theo Tiêu Chuẩn Của Cuộc Sống	73
31. Chương 31: Có Chút Thông Minh, Có Chút Ngu Ngốc	76
32. Chương 32: Điểm Chung Của Bọn Họ	79
33. Chương 33: Không Thử Thay Đổi	81
34. Chương 34: Không Dám Đảm Bảo	83
35. Chương 35: Bản Chất Của Cuộc Sống	85
36. Chương 36: Thời Tây (1)	88
37. Chương 37	90
38. Chương 38	92
39. Chương 39: Thật Sự Rất Thích	95
40. Chương 40: Muốn Quảng Bá Tình Yêu	97
41. Chương 41: Tổng Kết Cuối Năm	99

42. Chương 42: Thời Tây (2)	101
43. Chương 43: Sau Đây, Sau Đây	103
44. Chương 44: Cậu Lãng Phí, Tớ Thì Tiết Kiệm	105
45. Chương 45: Cổ Tích	108
46. Chương 46: Giết Người Trong Nháy Mắt	109
47. Chương 47: Tớ Không Phải Người Xấu	112
48. Chương 48: Tôi Là Người Xấu	114
49. Chương 49: Hy Sinh Thân Thể	117
50. Chương 50: Đứng Đùa	119
51. Chương 51: Khát Vọng Đến Gần Nhau	121
52. Chương 52: Tác Dụng Phụ Của Tình Yêu	124

Ai Nha, Bảo Bối!!!

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, 1+1, vườn trường, ăm ắp“Tại sao tớ thích đàn ông? Cậu quan tâm chuyện này lắm”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-nha-bao-boi>

1. Chương 1: Lời Nói Đầu

Note: Cái này do chị tieumanulk edit, Phong chỉ sửa lại một chút thôi.

Gần đây chỉnh sửa lại tiểu thuyết mình đã viết nên định ghi lại một số cảm nghĩ, mới phát hiện từ “Chỉ muốn làm người đàn ông của cậu” đến “Cậu ấy là Chi Lý đại nhân”, bản thân đã thay đổi rất nhiều. Thật ra chỉ cần các bạn cẩn thận để sẽ cảm nhận được, từ Tô Tiểu Mễ đến Kha Bố, mấy tiểu thụ do tôi viết cũng ngày càng trở nên thành thực. Tính cách cũng vậy, Tiểu Mễ ngây thơ khả ái rồi đến Mạch Đình, Mạc Tạp, cuối cùng là Kha Bố ngày càng lém lỉnh tà ác. Tôi nhớ mình đã từng nói bản thân tôi có hai tính cách, mà hai loại tính cách này theo thời gian thay đổi mà trở nên nhỏ bé, để rồi tính cách này cắn nuốt tính cách khác. Tôi đã phân biệt không rõ tiểu thuyết đang thay đổi mình hay mình đang thay đổi tiểu thuyết. Đó là sự thay đổi của tôi.

Trong đó có một bộ tiểu thuyết được chọn chuyển thể thành phim điện ảnh cũng vì thế càng thêm nhiều người tìm đọc tiểu thuyết của tôi. Tôi không vì vậy mà mừng rỡ như điên cũng không bài xích, tình yêu của bọn họ tạo ra tình yêu của bạn, tình yêu của bạn lại tạo ra hết thảy. Vì vậy, 2 năm sau một lần nữa viết lời nói đầu là để cảm ơn các bạn. Quyết định ra sách không phải vì cái gì khác mà chỉ vì muốn thực hiện điều này.

Đã nhiều năm trôi qua, rất nhiều chuyện đã thay đổi nhưng cũng có rất nhiều sự việc chưa thay đổi, nguyên vẹn như thuở ban đầu.

Giả như ban đầu đã nói tôi sẽ không dùng tiểu thuyết của mình để trút giận, hiện tại vẫn như thế. Bất kể trong đời sống hiện thực tôi gặp phải bao nhiêu chuyện phiền phức cũng sẽ không vì tâm tình của mình đem bức dọc của mình trút hết lên số phận bọn họ, ngược lại tôi cần bọn họ giúp tôi quên mất, càng đau thương sẽ càng tốt đẹp.

Giả như ban đầu đã nói tôi chỉ viết những gì mình thích, sẽ không miễn cưỡng mình hy sinh cái gì, hiện tại cũng không thay đổi. Không thích nổi tiếng, không thích lộ diện, không thích quảng cáo bản thân lại càng không thích vì những chuyện đó ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của mình. Tôi chỉ thích yên tĩnh một mình làm chuyện mà mình yêu thích. Tôi không thích quá để ý đến nhận xét của người khác vì vậy sẽ nghiêm trọng làm hỏng tâm trọng của mình. Nếu như bạn ngẫu nhiên đọc được truyện do tôi viết, ngẫu nhiên yêu thích cách hành văn của tôi, vậy là đủ rồi, không cần tuyên truyền rầm rộ cũng không cần miễn cưỡng người khác. Nếu như thật lòng thích, nhiều người hay ít người cần gì phải so đo?

Giả như ban đầu đã nói tôi rất ít trả lời lại bình luận của các bạn, về điểm này dĩ nhiên sau này cũng sẽ không thay đổi. Tôi sẽ đọc mỗi dòng nhận xét của các bạn, tôi sẽ đọc hết các tin nhắn bạn gửi đến cho tôi nhưng tôi sẽ không trả lời, ở phương diện này các bạn nên từ từ thích nghi. Tôi thật sự rất lười, sinh ra đã vậy không thể thay đổi.

Quay trở lại tiểu thuyết, mỗi một quyển đều được tôi hết lòng viết ra, nếu như còn lỗi chính tả thì cứ xem như một kỷ niệm tôi đánh nhầm đi, à, việc này phải phiền các bạn thông cảm.

Không nói nhầm nữa, nói đến bộ tôi vừa mới viết đi, tôi không thể bỏ qua bóng tối nhưng cũng không muốn mất đi ánh mặt trời. Nên tôi phải tìm cách cân bằng, trong bộ BG mới “Thông qua âm mưu cắn chặt anh” tôi đã cho vào đây tất cả âm mưu xoắn xít, còn một bộ BL khác thì tôi sẽ rót vào tất cả ngọt ngào tốt đẹp. Nói nữa, tôi không cố ý viết BL tôi chỉ muốn viết một câu chuyện tình yêu phi giới tính mà thôi.

Rồi hãy nói viết H, tôi thật sự vô lực, ban đầu viết “Tôi muốn trở thành người đàn ông của cậu”, tôi cho rằng đã viết BL thì phải viết H mới gọi BL, nên đã kiên trì, bởi vì tôi đã nói khi viết mỗi bộ tiểu thuyết tôi đều tập trung vào tình cảm bọn họ, bọn họ là tôi mà tôi cũng chính là bọn họ, bởi vậy khi viết H tôi cũng đã liên tưởng, điều này khiến tôi không được tự nhiên, vì thế càng về sau càng ít phối hợp truyện BL, ý là ít H đó mà.

Sau nữa tôi lại được sự ủng hộ của bố tôi, ông ấy đã ủng hộ tôi về mọi mặt, ông hỏi tôi: “Nếu như sách của con bán không được thì thế nào?” Lúc đó tôi nói: “Có thể làm gì? Đành chịu.” Ông ngừng một chút rồi nói tiếp: “Cứ coi như thử sức đi.” Ngày đó mở tiệm ông ấy lại lần nữa gọi điện cho tôi hỏi tình hình tiêu thụ, tôi nói với ông tình hình cũng không tệ lắm, ông lại ngừng một chút mới nói: “Có người thích là tốt rồi.”

Mới ngày hôm qua thôi, bố lại gọi cho tôi: “Con đang làm gì?”

Tôi: “Đang rảnh rồi bố à.”

Bố tôi lại nói: “Rảnh rồi thì viết bộ mới đi.”

Từ nhỏ đến lớn bố tôi luôn ủng hộ tôi vô điều kiện, hiện tại dù tôi đang viết về một vấn đề đặc biệt nhạy cảm, bố tôi cũng không thay đổi.

Tôi viết bộ truyện mới này cũng vì tặng cho các bạn, cảm ơn các bạn đã ở bên cạnh tôi nhiều năm, vô điều kiện ủng hộ tôi, mua sách của tôi, dĩ nhiên có cả những bạn nguyện ý đọc truyện tôi viết bất kể thời gian dài hay ngắn.

Thuở nhỏ tôi viết cho bản thân mình xem, đến bây giờ viết để các bạn xem, sau đó biến nó thành một quyển tiểu thuyết, con đường này mặc dù khá dài, đi đến bây giờ lại không có yêu cầu gì.

Kết thúc mấy lời nói nhầm, bắt đầu thôi.

Bổ sung thêm một câu, không nên vì những đặc điểm nhân vật trong truyện liên tưởng đến tôi, tôi không có tốt đến vậy.

Angelina

2. Chương 2: Hoàng Tử Ở Nơi Nào?

?

Note: Chương này Phong edit, nên không giống với bản do chị tieumanulk edit.

Trường học này không có những nhân vật huyền thoại, chỉ có những người quái dị mặc những bộ trang phục không chính thống. Bọn họ tới đây không phải để học mà để tham gia tuần lễ thời trang. Không có khung cảnh đẹp như thơ, chỉ có những bụi rậm che giấu những đôi nhân tình bí mật vụng trộm. Đầu lưỡi không nếm được thức ăn ngon, chỉ có lần vào phòng ăn một người phụ nữ mái tóc mềm mại bưng cơm trắng cùng thức ăn lên bàn. Thậm chí một bầu không khí học tập tốt cũng không có, chỉ có học sinh leo tường đi ra ngoài bị phát hiện. Trường học này trừ nhảm chán ra chính là vô vị.

Lớp mười hai là năm cuối cùng, học sinh phải gặp nhiều trận bi kịch. Trước hết là giáo viên và phụ huynh, họ đồng thời đưa bàn tay yêu thương ra, đem học sinh đặt ở trong lòng bàn tay bóp không còn hình người.

Đi dạo trong cảnh đêm buồn tẻ cứ lặp lại này, Quả Tri nhìn về phía trước mà đi, không hề suy tính. Cậu có một gia đình hài hòa, có nhiều bạn bè tốt, có sở thích lành mạnh, thành tích học tập lại ổn định nhưng tại sao có lúc cậu lại cảm thấy bản thân cô đơn đến không thể tin được. Loại cô đơn mãnh liệt này, vô luận là cậu hay người khác đều không thể hóa giải được.

Thầy chủ nhiệm cầm đèn pin trong tay đi dò xét trường học. Quả Tri đi tới vườn hoa, thấy thầy chủ nhiệm liềm tốt bụng cúi người hương bụi rậm nhỏ giọng la lên: “Chạy mau đi, thầy chủ nhiệm tới!” Vốn chỉ là một tiếng động nhỏ của cành cây nhưng lại khiến chim muông bay tán loạn bốn phía. Đôi tình nhân quần áo xộc xệch như không có chuyện gì xảy ra, đột nhiên bàn luận về môn số học phức tạp, ngữ văn, địa lý... bình tĩnh đi ngang qua sát vai thầy chủ nhiệm. Quả nhiên đúng là trường học a, có thể nói diễn viên chính là được đào tạo từ đây mà ra.

Quả Tri lộ ra nụ cười: “Nhìn đáng đáp tất cả mọi người hưởng thụ cuộc sống nơi trường học mình thấy thật vui!”

Quả Tri là một mẫu nam sinh như thế nào? Nói dễ nghe chính là một tên ngốc, nói khó nghe hơn nữa chính là một tên đại ngốc. Mọi thứ trong mắt cậu đều hoàn hảo cả. Cậu có một quan niệm sống vô cùng lạc quan, lạc quan đến mù quáng. Ví dụ đơn giản như, nếu bầu trời đột nhiên đổ mưa, cậu sẽ cảm thấy mình giống như đang ở trong MTV; nếu như trên bầu trời đột nhiên rơi xuống nhiều con dao, cậu không quản mình có bị dao chém trúng hay không, cậu chỉ biết suy nghĩ nhà mình mấy năm tới sẽ không cần thay dao; nếu như ông trời đi tiểu, cậu sẽ nghĩ nước tiểu của ông trời có thể dưỡng nhan sắc hiệu quả hay không; nếu như ông trời cũng có chu kì kinh nguyệt, cậu sẽ nghĩ thì ra là ông trời là phụ nữ. Bất kể là cái gì, cậu chính là không tránh!

Cậu bước chân nhẹ nhàng, vô hồn trở về phòng học. Trong phòng học chất đầy sách vở cùng đề cương ôn tập này, phân chia thành hai loại hình ảnh. Một bên là những người có thành tích tốt cầm đề cương ôn tập tranh luận, mặt đỏ tới mang tai. Một bên là những người có thành tích kém dùng đề cương như miếng lót để cắt móng tay. Quả Tri ngồi ở phía sau cùng, hai tay nâng má chờ tiếng chuông báo giờ tự học kết thúc.

Đám học sinh mới chơi bóng rổ trở về vui vẻ đùa giỡn. Người cầm trái bóng bị những người bên cạnh đụng vào, quả bóng lăn ra tới ngoài cửa phòng học, vừa văng nằm dưới chân một người.

“Cậu bạn học kia, phiền cậu lượm giùm tớ quả bóng.”

Không có bất kỳ hồi âm. Người nam sinh kia lướt qua bóng rời đi. Quả Tri hướng ra ngoài liếc mắt nhìn, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nam sinh này, hẳn còn mang cái nón lưỡi trai.

“Người nam sinh kia giống như lúc nào cũng mang nón lưỡi trai, rốt cuộc xem trường học là cái gì?” Quả Tri đột nhiên nói.

Vương Lâm Lâm ngồi cùng bàn nhảm chán vuốt vuốt tóc: “Ai biết, nói không chừng là đáng đáp quá xấu xí không dám gặp người, hình như là học ban 3 hay ban 4 gì đó. Nghe bạn bè của tớ nói qua, ban của bọn

họ có một quái nhân, lúc nào cũng mang cái nón lưỡi trai, lại còn kéo xuống thấp che gần hết cả khuôn mặt. Chưa ai nhìn được gương mặt thật của hắn, cũng không ai muốn nhìn. Hắn rất dễ bị lãng quên, thành tích thì bình thường, thể lực cũng bình thường, cái gì cũng bình thường. Ai nha, thật là xui xẻo quá, chọn trúng cái trường trung học đệ nhị cấp này. Hại tới lúc đầu còn tưởng sẽ được ngắm vườn sao băng lãng mạn, bây giờ thì vỡ mộng rồi. Nghe nói hôm nay sẽ có một học sinh mới chuyển tới, nhưng ngàn vạn đừng để tới thất vọng lần nữa.”

“Bình thường không tốt sao? Tôi cảm thấy bình thường rất tốt đó!”

“Bạn có chuyện gì mà cảm thấy không tốt đâu!”

“Phải không?” Quả Tri nhàn nhạt cười: “Nếu như cảm thấy cái gì cũng không vừa mắt, vậy cuộc sống kia còn có ý nghĩa gì?”

Cuộc nói chuyện của bọn họ bị giáo viên cùng học sinh mới được dẫn tới cắt đứt. Nữ sinh không nhìn được mừng rỡ như điên, Vương Lâm Lâm càng kích động hơn, thiếu chút nữa cởi hết quần áo chạy lên ôm học sinh mới chuyển đến: “Tôi ở đây ba năm qua yên lặng cầu nguyện, rốt cục nguyện vọng cũng trở thành hiện thực.”

“Vậy ba năm nay cậu không có cầu nguyện chuyện khác sao? Tỷ như thành tích khá lên một chút chẳng hạn.” Quả Tri vừa nói xong liền bị Vương Lâm Lâm hung hăng liếc mắt một cái, nhưng cô ấy ngay sau đó lại hưng phấn dậm chân: “Thấy không, hoàng tử thật thật là đẹp trai! Trường học của chúng ta được cứu rồi!”

Quả Tri cũng nhìn về phía nam sinh, nam sinh để tóc ngắn, gương mặt anh tuấn mang theo nụ cười mê hoặc vạn người, ăn mặc thì phong cách, giống như một người quý tộc đột nhiên rơi vào chốn bần dân này. Quả Tri gật đầu một cái: “Thật là đẹp trai!”

“Cái gì mà thật đẹp trai? So với toàn trường đã đẹp vượt mức quy định rồi đó! Đây mới chính là hoàng tử trong mộng của tôi!”

“Bạn đừng khoa trương quá!”

“Bạn phản ứng thật lạnh nhạt!”

“Tôi cũng đâu phải nữ sinh. Tôi có phản ứng với nam sinh thì đó mới là chuyện kì quái!”

Giáo viên dùng vài câu đơn giản để giới thiệu học sinh mới. Học sinh mới tên là Hoa Cốc Vũ, từ một trường trung học ở thành phố lớn chuyển tới đây. Vừa nghe đến ba chữ thành phố lớn, phảng phất ở trong mắt những học sinh khác cấp bậc của hắn lại được nâng lên không ít. Hoa Cốc Vũ tựa hồ đã quen với cuộc sống được vạn chúng ngưỡng mộ nhìn chăm chú, mang theo chút kiêu ngạo đi tới chỗ ngồi tạm.

Sau khi giáo viên rời đi một chút, giờ tự học cũng kết thúc. Quả Tri hôm nay là học sinh trực nhật. Cậu phải về sau cùng để lau tấm bảng đen cùng thu bài tập. Thu bài xong, cậu đem bài tập đặt ở phòng giáo viên, sau đó mới chậm rãi về lớp dọn dẹp sách vở chuẩn bị trở về phòng ngủ. Ánh đèn cầu thang mờ tối, tiếng bước chân thật rõ ràng. Quả Tri chạm mặt người nam sinh kia, bọn họ sát vai mà qua. Lúc hai người bọn họ ngược chiều, kẻ trên người dưới, Quả Tri đột nhiên xoay người: “Không quan trọng, đáng vẻ bên ngoài không quan trọng. Đáng dấp xấu xí cũng không cần tự ti, tôi cảm thấy đáng dấp xấu xí vô cùng tốt.”

Nam sinh dừng lại, đưa lưng về phía Quả Tri, mở miệng ngẩn ngẩn, giọng nói thì dễ nghe để cho người ta ứng phó không kịp, nội dung lại khó nghe lắm cho người ta ứng phó không kịp: “Bệnh thần kinh!”

“Xin lỗi, tôi không có ý cười nhạo cậu. Tôi chẳng qua là không muốn cậu bởi vì dung mạo của mình mà tự ti. Tại sao phải giấu mặt trong chiếc nón lưỡi trai? Hưởng thụ một chút ánh mặt trời không phải là rất tốt sao? Là bởi vì trên mặt cậu có vết sẹo sao? Hay là bẩm sinh đáng dấp đã xấu xí? Tôi không ngại đâu, tôi cũng có rất nhiều bạn bè đáng dấp xấu xí.” Quả Tri, cậu nói như vậy vì để cho nam sinh này dễ chịu hơn một chút, nhưng cậu có cân nhắc qua bạn bè cậu sẽ có cảm giác gì không?

Nam sinh vô tình nhìn Quả Tri bị thần kinh một mình nói nhảm, đang muốn rời đi. Quả Tri cho là mình làm thương tổn hắn, cuống quýt níu bả vai hắn lại. Nam sinh lãnh đạm xoay người, bọn họ đứng đối xứng với nhau, khoảng giữa hai người chỉ bằng chiều dài của vành nón.

“Tớ nói là thật, không tin cậu cứ để tớ xem một chút. Tớ tuyệt đối sẽ không bị dung mạo xấu xí của cậu làm cho hoảng sợ đâu.” Quả Tri biểu lộ nghiêm túc thành khẩn, cũng không đợi nam sinh đáp lại, ngón tay của cậu trên vành nón, cái nón chậm rãi bị kéo ra. Gương mặt của hắn dần dần bại lộ trong ánh sáng yếu ớt. Ánh mắt của hắn, lông mi của hắn, từng chút từng chút lọt vào tầm mắt của Quả Tri. Một hai giây sau, cậu đột nhiên đem cái nón đặt lại trên đầu của hắn, lại không điều khiển được nhịp tim của mình, cậu hốt hoảng nói: “Quả nhiên cậu chỉ thích hợp đội cái nón lưỡi trai này, gấp lại sau!” Nói xong, Quả Tri chạy đi thật nhanh.

Nam sinh nhìn theo hướng chạy của Quả Tri: “Quả nhiên là bệnh thần kinh!”

Ban đêm, bóng tối có thể đoạt đi tầm mắt nhưng không cách nào đoạt đi hình ảnh trong đầu óc của Quả Tri. Người kia, mình chỉ dùng hai giây để nhìn hắn, tại sao bỗng tìm lại có thể rung động như thế? Gương mặt đó, vạch trần cái nón kia một giây, Quả Tri chỉ có một ý niệm, thì ra là hoàng tử ở chỗ này.

3. Chương 3: Tên Của Hắn

Note: Nhắc lại, chương này do Phong edit.

Vương Lâm Lâm nâng hai má ngồi nhìn Hoa Cốc Vũ cách đó không xa, một bộ dáng giống như sống ở hoang đảo nhiều năm chưa từng thấy đàn ông: “Thật là đẹp trai, hy vọng cậu ấy sau này sẽ là bạn trai của tớ!”

“Ừm, đẹp trai.” Quả Tri trả lời cho có lệ.

“Mặc dù cậu đối với đàn ông không nổi dậy hứng thú, nhưng cũng đừng thờ ơ như thế. Ở cái trường học rách rưới này, thấy một người đẹp trai như vậy rất dễ dàng sao? Mà cậu bình thường rất tích cực mà, sao bây giờ lại thành như thế?”

“Ừm!” Trả lời cho có lệ như trước. Quả Tri cầm bút nhanh chóng viết chữ lên cuốn tài liệu. Giáo viên lớp kế bên đang gọi tên của mỗi người lên nhận bài kiểm tra, Quả Tri ngồi ở hàng ghế cuối cùng bên này vênh tai lên nghe, bỏ qua tất cả tên của nữ sinh, ghi nhớ tất cả tên của nam sinh tên. Hành động kì lạ này ngay cả bản thân cậu cũng không giải thích được. Bộ dáng của cậu giống như một người nghiện hút thuốc phiện. Chỉ cần một lần, không phải, chỉ cần hai giây liền muốn nhiều hơn. Gương mặt như vậy tại sao lại muốn che giấu? Tại sao cam tâm tình nguyện bị nói xấu? Quả Tri đối với nam sinh này tò mò ngày càng nhiều, không thể ngừng lại.

Sau khi tan lớp, bọn học sinh xông ra phòng học. Nam sinh kia không có chút sức lực nào, dựa vào hành lang lan can, không ai chú ý tới trừ Quả Tri. Quả Tri như không có chuyện gì xảy ra cầm tài liệu học tập, sau đó đi lại gần bên tên nam sinh kia, nói: “Khí trời thật tốt a, Trương Dũng!”

Đối phương không có bất kỳ đáp lại nào.

Cậu lần nữa nói: “Khí trời thật tốt a, Tần Tiểu Quân!”

Đối phương vẫn như cũ không có trả lời, cũng không phải tên này sao?

“Này cậu, khí trời thật tốt a, Ngô Hạo, Nhân Thần Siêu...” Quả Tri một hơi đưa ra chừng mười cái tên.

Rốt cục nam sinh kia cũng nhàn nhạt lên tiếng: “Trong đầu cậu chứa gì vậy?”

“Sao lại mắng tớ? Tớ tên là Quả Tri, cậu tên gì?”

“Không cần thiết nói cho cậu biết!” Nam sinh nói xong liền rời đi.

Bị đối xử lãnh đạm, Quả Tri nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, ôm lấy tay: “Rõ ràng là đang xấu hổ!” Cái loại ý nghĩ lạc quan này rốt cuộc là từ nơi nào nhô ra vậy, hoàn toàn hiểu lầm!!

Chuông vào học vang lên. Bọn học sinh lại bắt đầu tràn vào phòng học. Cuộc sống lớp mười hai khô khan tái diễn. Mỗi ngày chỉ có thể xông ra tràn vào, thời gian ra chơi ngắn ngủi chỉ đủ để đi vệ sinh mà thôi. Thầy béo, lùn cầm thước tam giác cùng sách giáo khoa đi tới, câu nói đầu tiên là: “Ngày mai tiến hành thi thử!”

Phía dưới học sinh oán than gào thét: “Nữa, lại nữa rồi... Sức lực sắp cạn kiệt rồi...”

Quả Tri nghĩ thầm: thật tốt quá, thi nữa, lại có thể chơi với đồng bài tập hơn nữa ngày rồi.

“Còn có ba tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp trung học, các em cũng căng thẳng, lo sợ, đừng nên quá ham chơi.” Lời này chỉ làm cho tâm tình học sinh càng thêm nặng nề. Thầy giáo dạy số học nói tiếp: “Dem bài tập ngày hôm qua giao cho các em nộp lên!”

Học sinh ngồi cuối lớp bắt đầu đứng lên đi thu bài. Nhận được phiếu bài tập của học sinh, thầy giáo tùy tiện lật hai ba phiếu đầu lên xem, đột nhiên tức giận quát: “Quả Tri, em viết vào phiếu bài tập mấy cái ngôn ngữ này làm gì?” Cũng khó trách được thầy tức giận, vì trên phiếu bài tập của cậu chất đầy tên của các nam sinh lớp kế bên.

“Em, em đang luyện chữ!” Quả Tri chột dạ trả lời.

“Luyện cái gì mà luyện, thi tốt nghiệp trung học không cần phải viết chữ đẹp!”

“Dạ!” Quả Tri làm trề môi, thật vất vả mới ghi được lại bị thầy lấy đi.

Tan tiết thứ hai, Hoa Cốc Vũ nhú đôi mày anh tuấn trở lại phòng học. Từ trong ngăn tủ lấy ra cái gương bắt đầu sửa sang lại đầu tóc. Đột nhiên cảm thấy một trận âm lãnh, ngẩng đầu lên liền thấy một nam sinh mang cái nón lưỡi trai. Mặc dù không thấy được mặt của hắn, lại có thể cảm giác có tầm mắt hướng tới đây, hắn vuốt vuốt tóc của mình: “Thật là, tại sao gương mặt mình lại đẹp như vậy, đi tới chỗ nào cũng được nhiều người theo đuổi.”

Vương Lâm Lâm mê muội: “Đúng, đúng! Không cần để ý hắn, hắn là một quái nhân!”

Quả Tri ngồi một bên trầm mặc không nói gì. Chỉ trong một thời gian ngắn Hoa Cốc Vũ đã được thăng làm hoàng tử học đường. Nhưng, nghĩ đến hoàng tử học đường, tầm mắt Quả Tri lại len lén hướng ra nam sinh ngoài cửa.

Giờ tự học kết thúc. Hoa Cốc Vũ bị nữ sinh vây quanh hỏi lung tung này kia. Nam sinh kia chẳng biết lúc nào lại xuất hiện ở bên ngoài phòng học nhìn chằm chằm Hoa Cốc Vũ, khiến toàn thân hắn sợ hãi, rốt cục không nhịn được kêu la: “Cậu rút cuộc muốn như thế nào?”

“Nhìn cậu.” Nam sinh trực tiếp nói, ngược lại để cho Hoa Cốc Vũ có chút không biết như thế nào đáp lại, cuối cùng chỉ đành nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tôi biết cậu thích tôi là chuyện khó tránh khỏi. Nhưng, tôi thật không có biện pháp đáp lại tình cảm của cậu.”

“Đi một vòng!” Nam sinh đột nhiên ra lệnh, giọng nói làm cho không người nào có thể kháng cự. Hoa Cốc Vũ sợ hãi, ở trước mặt nam sinh đẹp trai kia quay một vòng: “Thật là hết cách! Vóc dáng này lại làm cho người ta thêm thuồng.”

“Quả nhiên rất thích hợp!” Nam sinh nhẹ giọng miên Nam, sau đó bỏ lại Hoa Cốc Vũ còn chìm đắm trong tự mãn mà rời đi. Quả Tri lặng lẽ từ phòng học thò đầu ra, thấy nam sinh đi hướng cầu thang bên phải. Cầu thang đó đã bị trường học khóa lại, cho nên có rất ít người đi đến đó. Hắn rút cuộc đi đâu, làm cái gì?

Quả Tri mang theo tò mò theo đuôi phía sau. Cầu thang nhỏ hẹp tối tăm đang lúc an tĩnh đến đáng sợ, chỉ còn dư lại âm thanh của tiếng gõ bàn như có như không. Nam sinh ngồi ở trên lan can của cầu thang, chéo hai chân, hơi khom người, trên đùi để laptop. Ánh sáng màn hình laptop soi sáng gương mặt hắn. Hắn tựa hồ không có chú ý tới Quả Tri ở gần đó.

Thời gian đang trôi qua. Nam sinh nhìn màn hình, Quả Tri nhìn nam sinh. Cho đến nam sinh khép lại laptop lại mới phát hiện Quả Tri đứng ở phía sau. Quả Tri mang theo nụ cười ngây thơ: “Viết xong rồi sao? Cậu ở đây viết tiểu thuyết sao? Thật là lợi hại!”

“Không cần cậu khen!”

“Nhưng tôi cảm thấy cậu rất lợi hại! Thật hay, viết tiểu thuyết, vậy sở dĩ cậu nhìn Hoa Cốc Vũ là đang lấy hân làm hình tượng nhân vật trong tiểu thuyết sao? Cậu muốn đem hân viết thành đại hiệp hay dũng sĩ? Trong mắt Quả Tri tò mò muốn biết .

“Call boy!”

“Call boy sao? Không tệ, rất có lòng nhân ái, phục vụ nhu cầu cho con người!”

“Ngu xuẩn!”

“Sao lại đột nhiên mắng tớ? Lời tớ nói là thật!”

“Cho nên mới mắng cậu!”

“Như vậy không được nha, chúng ta là bạn bè mà!” Quả Tri đột nhiên bị chửi nên trề môi.

“Bạn bè? Loại tình cảm lãng phí dư thừa này không hề cần thiết!”

“Không hề lãng phí! Một mình cậu không cảm thấy cô đơn sao?”

“Cô đơn cũng là một thứ không cần thiết.”

Đối với câu trả lời của nam sinh này Quả Tri có chút khó hiểu lạ thường: “Nếu như cảm thấy cái gì cũng không tốt đẹp, vậy cuộc sống này còn có ý nghĩa gì nữa đây?” Cái câu hỏi này lúc trước cậu từng nói với Vương Lâm Lâm, nhưng cô ấy không có trả lời. Nam sinh này hỏi ngược lại vấn đề: “Nếu như cảm thấy cái gì cũng tươi đẹp, vậy cuộc sống này có tốt hơn chút nào không?”

Nghe được câu này, Quả Tri ngạc nhiên, cứ như vậy ngạc nhiên, cậu muốn cho nam sinh trước mặt không chút cảm tình này cảm nhận được thế giới đẹp đẽ bao nhiêu.

Nam sinh đứng lên chuẩn bị rời đi, lại bị Quả Tri dè bả vai lại: “Có muốn trở về tuổi thơ ngây dại một lần nữa không, Thời Tây?” Nụ cười của Quả Tri quá trắng nõn, quá ấm áp, giống như ánh mặt trời kịch liệt chiếu vào Thời Tây không chỗ ẩn nấp. Quả Tri gọi ra cái tên này, đây là cái tên duy nhất cậu nhớ được trong số các tên mà cậu đã viết lên phiếu bài tập của mình. Không biết tại sao, ngay lúc này, cái tên này cứ như vậy bật thốt lên.

Thời Tây cau mày, đẩy Quả Tri ra, đứng lên: “Cách xa thế giới của tôi một chút!”

Quả Tri cũng đứng lên, hai tay chống nạnh: “Cậu yên tâm, tớ sẽ không đi vào thế giới của cậu, tớ sẽ chạy vào thế giới của cậu.”

Bọn họ cứ như vậy có giao tiếp qua lại. Thời Tây lạnh lùng hấp dẫn Quả Tri ngây thơ.

4. Chương 4: Cho Dù Có Khóc Cũng Không Quan Tâm

7 giờ sáng, tiếng nhạc cho hoạt động thể dục buổi sáng vang lên, bọn học sinh đầu tóc rối bù loạn xạ đi xuống thao trường. Quả Tri thần thanh khí爽 xen lẫn ở giữa đám học sinh. Cậu thích ngủ nướng, cậu cũng thích tập thể dục buổi sáng, cậu thích bầu trời màu xám buổi sáng, cậu thích nhìn bạn học ngáp, cái gì cậu cũng thích.

Tầm mắt Quả Tri đột nhiên bị một phong cảnh khác gắt gao níu lại. Thời Tây ngược hướng đứng ở trong dòng người, xung quanh học sinh không ngừng sát vai hân mà đi qua. Hân chẳng qua là đứng ở nơi đó, hai tay để trong túi quần, duy trì một tư thế, chiếc nón lười trai kéo xuống thấp, không cách nào thấy rõ vẻ mặt của hân.

Quả Tri là một người làm việc gì cũng không hề suy nghĩ nhiều, cậu đi lại hướng Thời Tây, không dịch không dời, khoảng cách bước chân giữa bọn họ đang thu ngắn lại. Xung quanh là tiếng ồn ào của học sinh, Quả Tri đưa tay ra đặt lên vành nón của Thời Tây, dùng sức kéo áp xuống: “Hãy che giấu cẩn thận, gương mặt

này!” Nói xong Quả Tri liền bị người khác chen lấn đẩy xa, Thời Tây không chút biểu cảm rời đi. Trong cái thế giới này, hẳn không chút nào nổi bật lại không cẩn thận bị Quả Tri phát hiện sự tốt đẹp của mình.

Bài thể dục buổi sáng kết thúc, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi thử. Bàn của Quả Tri bị dời ra hành lang bên ngoài phòng học. Cậu phát hiện Thời Tây cũng dọn ra bên ngoài. Để tỏ lòng tốt, cậu lặng lẽ nói với Thời Tây: “Thành tích của tớ cũng không tệ lắm, ở đây một hồi tớ sẽ truyền cho cậu đáp án. Mặc dù thành tích của cậu rất kém cỏi nhưng ngàn vạn không được tự ti, người có thành tích kém như cậu rất nhiều.” Cái này cũng được coi là lòng tốt sao?

“Cậu im lặng một chút đi!” Thời Tây không chút nào cảm động đối với loại lòng tốt cảm động này.

“Một hồi nữa tớ ho khan chính là đang ám hiệu cho cậu.” Quả Tri bày ra vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng kia phẳng phất giống như cậu là một thiên sứ sẽ không vứt bỏ học sinh yếu kém.

Cuộc thi được tiến hành nghiêm túc. Quả Tri mỗi lần làm xong một câu liền nghiêm túc lưu lại câu trả lời vào một tờ giấy nhỏ. Ước chừng một giờ sau, cậu hướng về phía Thời Tây dùng sức ho khan. Đối diện không có trả lời, cậu lần nữa ho khan, không ngừng ho khan. Cái ám hiệu này chẳng phải rất đơn giản sao? Hẳn bị bệnh lãng tai hay mất trí? Giám khảo coi thi đi tới: “Bạn học sinh này, nếu như không được khỏe đi bác sĩ khám liền đi!”

“Em, em không có sao hết!” Quả Tri không phải là một người hay nói dối, cho nên có chút ấp úng. Cậu siết chặt tờ giấy nhỏ trong tay.

Giám khảo coi thi quan sát Quả Tri một hồi liền rời đi, cậu thừa dịp giám khảo không để ý đem tờ giấy ném tới cho Thời Tây.

Thời Tây cau mày nhìn chằm chằm tờ giấy bị Quả Tri nhào nặn thành hình dạng xấu xí lăn xuống dưới chân. Hắn mở ra, trên tờ giấy vẽ nhân vật hoạt hình này không chỉ có ghi đáp án để chọn mà ngay cả cách làm Quả Tri cũng viết ra không sót một từ.

Thời Tây ngẩng đầu lên liền thấy Quả Tri hướng mình nháy mắt phải, bàn tay còn làm biểu tượng OK.

Thời Tây nhếch khóe miệng đẹp mắt. Trong chốc lát tờ giấy lại bay trở về trên bàn của Quả Tri. Quả Tri mở tờ giấy ra, các nhân vật hoạt hình dễ thương cậu vẽ đều bị xóa sạch, một số đáp án được sửa lại. Quả Tri đem đáp án này so với bài làm của mình, cậu không khỏi bất ngờ, đáp án của hắn mới sửa lại có tỷ lệ chính xác cao hơn, lời giải cũng chỉnh chu. Hắn rốt cục có phải là một học sinh yếu kém không?!

Sau khi có kết quả thi, Quả Tri nhận được thành tích cao, cậu cầm bài thi vui mừng như điên chạy đi tìm Thời Tây: “Cảm ơn cậu, nhờ cậu mà tôi được giáo viên tuyên dương trước lớp. Cậu thi được bao nhiêu điểm?”

Thời Tây chẳng qua là cúi đầu đọc sách, Quả Tri liếc lên bài thi trên bàn Thời Tây, 35 điểm!!!

“Là do cậu cố ý thi như vậy sao?”

“Không cần thiết nói cho cậu biết.”

“Hẹp hời!” Quả Tri dùng sức trề môi rời đi. Cậu cũng làm một chút thái độ tức giận. Quả Tri là một người rất ít khi tức giận.

Vừa về tới lớp Quả Tri liền đi lại hướng Hoa Cốc Vũ: “Hoa nhi, tớ hỏi cậu một việc.”

“Cậu đừng gọi tớ như vậy!!” Hoa Cốc Vũ đối với sự xưng hô này cảm thấy tức giận.

“Tại sao, tớ cảm thấy rất dễ nghe, bởi vì tên Hoa nhi này của cậu đại diện cho cái đẹp!”

Vốn còn muốn tức giận nhưng Hoa Cốc Vũ nghe được câu cuối cùng, tức giận cũng không còn, sờ mặt của mình một cái: “Vậy tớ cũng không so đo với cậu. Muốn hỏi cái gì? Hỏi tớ tại sao tớ có thể đẹp trai được như vậy sao?”

“Không phải vậy. Tớ muốn hỏi cậu khi làm nghề callboy sẽ có những cử chỉ và tâm trạng gì thôi. Cậu có thể làm thử cho tớ chụp hình được không?” Quả Tri ngây thơ nói lên yêu cầu tà ác.

“Cái gì call boy? Cậu biết cậu đang nói gì không?!” Hoa Cốc Vũ thiếu chút nữa đem cục máu phun ra ngoài.

“Bởi vì tớ cảm thấy cậu xinh đẹp như vậy rất thích hợp.” Xem ra Quả Tri mặc dù ngây thơ nhưng lại không ngu ngốc.

Hoa Cốc Vũ nghe được liền tán dương, ôm tay, gật đầu đồng ý: “Nói như vậy cũng phải. Call boy sao? Tớ sẽ phải làm tư thế gợi cảm, nhưng có lúc tinh thần lại buồn bã, chán nản.” Hoa Cốc Vũ bày ra vẻ mặt, Quả Tri nhanh chóng lấy điện thoại di động ra: “Đừng động đây, giữ vững cái tư thái mê người này, tớ sẽ lưu lại hình ảnh này!”

Hoa Cốc Vũ nhận được một câu khích lệ, Hoa Cốc Vũ bị thổi phồng lên trời, tạo ra nhiều loại nét mặt và kiểu dáng, chọc cho người trong lớp chăm chăm nhìn về hai người điên này.

Giờ nghỉ trưa, Quả Tri cầm điện thoại di động xem lại những tấm hình, lại lần nữa như điên chạy đi tìm Thời Tây: “Tớ giúp cậu tìm được tại liệu hữu ích này nè!” Cậu lấy điện thoại di động đưa cho Thời Tây, Thời Tây xem từng tấm hình, nhìn Hoa Cốc Vũ trong hình, gương mặt Cốc Vũ có lúc thì sung sướng hưởng thụ, lúc lại buồn bã tâm trạng.

“Cậu định viết như thế nào vậy?”

Thời Tây nói hời hợt: “Hắn sẽ bị khách hàng nổi điên đánh chết thảm ở dưới sông.”

“Nhưng bị đánh chết ở dưới sông hình như không được tiện cho lắm.” Căn bản không muốn phản bác suy nghĩ của Thời Tây hay sao?

“Chết ở ven đường, sau đó bị đá xuống sông.”

Quả Tri gật đầu một cái, có vẻ đã hiểu: “Thì ra là như vậy, ý nghĩ của cậu thật hay!”

“Anh đây không cần cậu khen.”

“Nhưng tớ chỉ muốn khen cậu.” Quả Tri cố chấp nói.

Tiếng ồn ào trong phòng học từ từ yếu ớt, chỉ còn lại có hai người. Thời Tây lấy cái nón xuống ném ở trên bàn, tiện tay cầm một quyển tập lên, xé một tờ giấy, cầm bút bắt đầu viết. Cử động lơ đãng như vậy lại làm rung chuyển tâm tình của Quả Tri. Chỉ nhìn hai giấy thôi đã đủ động lòng người, chưa kịp đến giấy thứ ba mà ngay cả ánh mắt cũng biến thành run rẩy.

Gương mặt đó ở dưới ánh mặt trời bất kì từ ngữ nào cũng không thể miêu tả được. Hắn cúi đầu, ánh mắt đặt ở trên tờ giấy, hắn cứ như vậy ngồi đối diện với Quả Tri. Quả Tri hai tay chống hai bên cảm nhìn Thời Tây, thượng đế thật là quá thiên vị, đem tất cả nét đẹp vào trên gương mặt của hắn.

Lúc Thời Tây viết xong, ngẩng đầu lên mới phát hiện Quả Tri đang nhìn mình chăm chăm: “Cậu tại sao vẫn còn ở nơi này?”

“Tớ cũng không biết.” Quả Tri thành thật trả lời, nói xong lại tiếp tục bổ sung: “Thật kỳ quái, giống như cảm giác mình có thể nhìn cậu như vậy suốt cả ngày mà không chán.” Quả Tri không hiểu được định nghĩa của cái từ mập mờ này, chỉ xuất phát từ mấy lời muốn nói mà nói ra thôi. Quả Tri thuần khiết muốn đi vào thế giới của Thời Tây.

Thời Tây khoanh hai tay đặt lên bàn, hơi nghiêng người kéo gần khoảng cách với Quả Tri. Hắn nhìn chăm chú vào Quả Tri thật lâu, đột nhiên nhào tới gần hơn nữa. Quả Tri muốn lui về phía sau nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích được.

Giọng nói của Thời Tây lạnh như băng: “Đừng tới gần tôi, tôi sẽ làm cậu khóc, Quả Tri.”

Quả Tri nín cười thật âm áp: “Không quan tâm, không quan tâm, cho dù có khóc tớ cũng không quan tâm, tớ sẽ làm cậu cười.”

5. Chương 5: Sâu Tận Đáy Lòng

5. Sâu tận đáy lòng

Chủ nhật không có đi học, Quả Tri trở về nhà thật sớm. Ngôi nhà mặc dù không lớn nhưng lại rất chỉnh tề, ngăn nắp. Mẹ cậu ở phòng bếp nấu cơm, quay đầu lại nụ cười hiền lành nhìn chăm chú vào Quả Tri: “Đã về rồi sao? Kết quả thi thế nào? Đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi!”

“Kết quả thi cũng không tệ lắm.” Quả Tri đứng ở bên cạnh mẹ, bật vòi nước rửa tay.

Cha cậu cũng mới từ bên ngoài trở về. Mặt của ông như thường lệ mang theo sự nghiêm túc khiến ai nhìn thấy cũng sợ, thấy Quả Tri liền hỏi: “Tuần này như thế nào, không gây ra rắc rối gì chứ?”

“Không có!”

“Ba mới vừa đi ngang qua tiệm nét thấy những đứa nhỏ kia chui vào bên trong, thật là hư hỏng, con đừng học theo mấy đứa đó!”

“Con biết !”

“Biết thì tốt!”

Cha của Quả Tri tên là Quả Vân, ông là một người lính đã nghỉ hưu, tính tình gia trưởng và cổ hủ. Trong nhà có gia quy nghiêm khắc: lúc ăn cơm không được nói chuyện, ngày nghỉ phải trở về nhà trước 6 giờ, không cho lên mạng chơi trò chơi... Trong cái nhà này chuyện không được làm còn rất nhiều. Tuy Quả Vân rất yêu thương Quả Tri nhưng ông có phương pháp giáo dục con riêng. Trong phòng khách có để một cây roi, từ nhỏ đến lớn nếu như Quả Tri phạm vào sai lầm nghiêm trọng, Quả Vân sẽ dùng cái cây roi này đánh Quả Tri để cho cậu nhớ rõ mà không tái phạm. Mẹ cậu là một người phụ nữ dịu dàng, đảm đang, chồng nói gì nghe nấy. Ngôi nhà này cũng giống như những gia đình bình thường khác, cũng có cuộc sống đơn giản, nhàn nhạt ấm áp.

“Sắp tới thi tốt nghiệp trung học rồi, con phải chăm chỉ học tập, nghe lời của thầy cô. Nếu như thi được thành tốt tốt, cả nhà chúng ta sẽ đi ra ngoài du lịch một chuyến.” Quả Vân nói tiếp.

“Dạ, con sẽ cố gắng!”

Cơm nước xong, nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều Quả Tri rời khỏi nhà trở về trường học. Cậu ngồi ở trên xe buýt, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh. Lúc gần tới trường học, cậu thấy được Thời Tây ở bên ngoài, kéo kính xe xuống, thò đầu ra hô to: “Thời Tây ~”

Thời Tây nghe được loáng thoáng tiếng la hét, ngẩng đầu, Quả Tri lại tiếp tục hô lớn: “Tớ ở trên xe, là tớ, Quả Tri ~”

“Cậu thò đầu ra cửa sổ xe là muốn tìm cái chết sao?” Thời Tây cắn răng đáp lại nhiệt tình của Quả Tri.

Sau khi xe đến trạm dừng, Quả Tri liền đuổi theo Thời Tây đi cũng không xa: “Cậu đi đâu vậy?”

“Không cần thiết nói cho cậu biết.”

“Vậy tớ đi theo cậu, cậu cũng không cần thiết ngại ngần!” Quả Tri học giọng của Thời Tây, nhận được sự xem thường của Thời Tây.

Tòa nhà 5 tầng trước mắt bị phân chia thành rất nhiều căn phòng, chủ yếu là dành cho học sinh thuê ở. Hành lang có rất nhiều người đi qua đi lại, Thời Tây đi tới một căn phòng ở bên góc, lấy cái chìa khóa ra mở cửa. Quả Tri còn chưa vào cửa liền hâm mộ nói: “Thì ra là cậu ở bên ngoài, thật tuyệt nha!”

Thời Tây đi vào nhà đem Quả Tri nhét ở ngoài cửa, đang chuẩn bị đóng cửa lại thì bị Quả Tri dùng tay ngăn lại: “Tớ có thể vào xem một chút không?”

“Đầu óc cậu có thể có chút ý thức an toàn hay không? Tùy tiện cùng người khác vào nhà.” Thời Tây cự tuyệt.

Nhưng Quả Tri bất kể cự tuyệt, nhanh chóng chui vào phòng Thời Tây: “Thế giới này lấy ở đâu ra nhiều người xấu như vậy? Hơn nữa tớ là nam sinh, cũng không phải là nữ sinh, bọn họ có thể làm gì với tớ?” Quả Tri đối với phương diện này ngu xuẩn làm cho người ta phải sợ hãi than.

Mở đèn, phòng Thời Tây hiện ra lộn xộn nhưng rất sạch. Các góc phòng bừa bộn với những cuốn sách, thùng rác đầy rẫy giấy vụn xây thành núi, trên bàn để laptop cùng rất nhiều bút viết. Quả Tri quan sát mấy cuốn sách, tất cả đều là những câu chuyện cổ tích nổi tiếng trên thế giới, nhưng mà không thấy tiểu thuyết tình yêu cùng tiểu thuyết kiếm hiệp. Góc khác rải rác các băng đĩa DVD, chỉ có hai loại hoạt hình và kinh dị.

“Cậu không thích tình yêu sao?”

“Nó có đáng giá để tôi thích?”

“Nhưng tình yêu sẽ ngọt ngào, sẽ hạnh phúc!” Quả Tri theo cảm nhận của mình mà nói.

Thời Tây cởi áo ra, cái nón cũng rơi trên đất, hắn vừa từ bên trong tủ treo quần áo lấy ra quần áo sạch vừa nói: “Tình yêu cũng sẽ có phần bội, sẽ có thống khổ, sẽ có chia ly.”

“Thật không phải, yêu, yêu, yêu, tình yêu, nó...” Quả Tri chỉ muốn tiếp tục cãi cọ, chỉ muốn đem tầm mắt tập trung trên mặt Thời Tây, nhưng rốt cục tầm mắt không nhìn được hướng thân thể hắn nhìn, ngôn ngữ trong đầu cũng hỗn loạn.

Thời Tây bỏ lại Quả Tri một mình đi tắm, đóng cửa lại thật kín, Quả Tri lăn ra nằm trên giường của Thời Tây, đối với sự khác thường của mình lúc này mà cảm thấy ảo não, ngay sau đó mùi hương nhàn nhạt thuộc về Thời Tây chui vào lỗ mũi cậu hòa lẫn với mùi thơm của bột giặt. Ngay sau đó cậu lung tung lau mặt của mình vào trên tấm chăn của Thời Tây, giống như có thể đem tất cả mùi hương xóa đi hết.

Cậu muốn tìm chút chuyện gì làm để đánh tan tư tưởng của mình, lấy bình nước suối để trong balô đeo sau lưng ra uống một hớp, sau đó đi đến laptop của Thời Tây nhìn những tờ giấy nhăn nhoe bên cạnh. Nào là bài kiểm tra, nào là giấy quảng cáo, tất cả lộn xộn nằm ở trên bàn. Phía trên những tờ giấy này còn có các dòng chữ viết vội.

Cửa phòng tắm mở ra dọa Quả Tri giật mình, cậu cuống quýt giải thích: “Tớ không có xem cậu viết, tớ, tớ chẳng qua là đứng ở chỗ này thôi.” Nhưng bởi vì quá luống cuống, bình nước trong tay cậu không có cầm chắc, rơi xuống bàn, nước bên trong tràn ra, làm ướt tờ giấy cùng laptop. Quả Tri cầm máy laptop lên, dùng vạt áo lau lại lau, giọng nói như một đứa trẻ nói với người lớn: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều tại tớ. thật xin lỗi!”

Thời Tây mặc áo xong, mái tóc hơi ướt át, trên mặt cũng không có biểu cảm dư thừa gì: “Không phải là thứ gì quan trọng!”

“Sao lại không quan trọng, cậu cứ mắng tớ đi, không cần để ý tới cảm nhận của tớ!” Quả Tri lau khô laptop xong mới lấy bình nước suối ra, dùng ống tay áo lau nước trên bàn, thấy Thời Tây không lên tiếng, cậu khiếp hãi hỏi: “Cậu đang giận tớ phải không?”

“Không có.”

“Cậu nhất định là đang giận tớ!”

“Không có!”

“Cậu tuyệt đối đang giận tớ!”

“Lão tử nói không có.”

“Tớ không tin, cậu là đang giận tớ nếu không cậu cười cười cho tớ nhìn, tớ mới tin tưởng.”

“Chuyện đó là không thể nào.”

“Vậy là cậu đang giận tớ.” Quả Tri đau lòng liều mạng dùng miệng thổi khô mấy tờ giấy ướt, lại kéo màn cửa sổ ra, cầm tờ giấy đứng dưới ánh mặt trời chiếu vào để phơi khô.

“Đừng ở chỗ này làm mấy việc ngu xuẩn như vậy.” Thời Tây tiến lên nắm tờ giấy trong tay Quả Tri, tùy tiện ném trở về trên bàn, Quả Tri trợn mắt lại muốn chạy nhặt lên nhưng bị Thời Tây cản lại. Ngón tay của hắn thon dài xinh đẹp không giống người khác. Hắn đến gần Quả Tri, bàn tay đung chạm trên đỉnh đầu Quả Tri, xoa xoa tóc của cậu: “Như vậy có thể chứng minh tôi không có giận cậu.” Nói xong đem Quả Tri đẩy ra ngoài cửa.

Quả Tri đưa tay đặt trên mái tóc của mình, kinh ngạc, cảm xúc trong lòng cậu giờ phút này là không thể nào viết ra thành lời!

Trở lại phòng ngủ, bạn cùng phòng Thôi Thừa Long đang vì kì thi tốt nghiệp lớp mười hai mà cặm cụi đọc sách không ngừng. Thấy Quả Tri liền ngăn người: “Kiểu tóc gì mà phong cách vậy?”

“Cậu cũng cảm thấy không tệ sao?” Quả Tri hỏi.

“Đương nhiên là đang châm chọc cậu! Cậu nên thay đổi kiểu tóc lại, nếu không ra ngoài sẽ bị người khác chê cười.”

“Phải không, nhưng tớ không muốn quan tâm.”

“Tại sao?”

“Không biết tại sao, nhưng kiểu tóc này phải tốn nhiều tiền mới được nhà tạo mẫu làm cho đó!”

“Có nhà tạo mẫu? Tớ nghĩ cậu nên tìm người đó lấy tiền lại.”

“Đúng vậy, người đó nên trả lại tiền.”

Nhưng phải bắt Thời Tây trả cho mình cái gì đây? Quả Tri không muốn đưa vấn đề này đi quá sâu, rốt cục có điều gì sâu thẳm đang chờ đợi mình? Quả Tri tựa hồ như đang cố gắng kháng cự trong tiềm thức.

6. Chương 6: Thích Một Thứ Bạn Sẽ Rất Dễ Dàng Nhớ

Quả Tri ôm sách lịch sử học, sau đó đem đầu tựa vào trên tường: “Mới vừa học thuộc mấy sự kiện lịch sử, bây giờ tựa như quên mất rồi.”

Vương Lâm Lâm chống đầu, ngáp dài: “Cậu như vậy là tốt hơn tớ rồi, tớ học câu sau liền quên câu trước.”

Quả Tri nhìn về phía Vương Lâm Lâm, trên bàn có một tấm hình của người nổi tiếng: “Nhưng cậu lại nhớ rất dai ngày sinh, nhóm máu, sở thích của thần tượng.”

“Cậu thì biết cái gì, đó là bởi vì tớ thích, tớ nguyện ý. Người nguyên thủy như cậu thì biết cái gì chứ, nếu như bỏ qua phim mới của Lưu Đức Hoa thì cậu thật là lỗi thời.”

“Tớ cảm thấy đi học thật tốt. Tương lai trở thành một nhân vật lớn, có thể dùng một tay che trời. Cho gọi người nổi tiếng nào đến, người đó còn dám không đến gặp tớ?”

“Cái ý nghĩ này của cậu cũng quá khó để thực hiện!”

Quả Tri ôm lấy cánh tay: “Ít nhất tớ cũng có hoài bão, còn cậu chỉ biết nhìn hình bọn họ mà chảy nước miếng.”

Buổi tối thứ hai là buổi tự học. Quả Tri nhìn một đống tập thật dày ở trên bàn và các bạn học đang tập trung làm bài. Không khí như vậy đúng là muốn người ta không thở được, cậu ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, bên tai không ngừng truyền tới tiếng lật sách nhứt đầu của bạn học. Ba mươi sáu giây sau, Quả Tri đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Phía ngoài tất cả thật yên tĩnh: một cơn gió nhẹ nhẹ, một ánh trăng mờ màng. Cậu đi tới vườn hoa nhỏ, ngồi xuống. Vườn hoa nhỏ nằm cạnh một cái hồ, bên kia hồ có một luồng ánh sáng yếu ớt. Quả Tri định thần nhìn lại, khóe miệng không nhịn được nhúng lên.

Thời Tây ngồi ở bên hồ, tư thế của hắn vẫn như cũ: hai chân bắt chéo, laptop đặt ở trên đùi.

Quả Tri đứng xa xa nhìn Thời Tây, cũng không quấy rầy, cũng không đến gần, không quan tâm khoảng cách, chỉ quan tâm trong tầm mắt chính là người nào.

Cho đến khi Thời Tây khép máy laptop lại, Quả Tri rốt cục ở bên đây hồ lớn tiếng la lên: “Thời Tây ~”

Thời Tây không có đáp lại, ngược lại là ánh sáng đèn pin của thầy chủ nhiệm đáp lại cậu. Một luồng ánh sáng soi vào mặt của Quả Tri, Quả Tri lấy tay ngăn cản thứ ánh sáng khó chịu đó, trong lòng kinh hãi, vội vàng nhào vào trong bụi rậm bí mật trốn. Thầy chủ nhiệm cau mày, rõ ràng mới vừa rồi có thấy người, tại sao bây giờ đã không thấy tăm hơi? Vì vậy thầy cầm đèn pin trong tay dò xét xung quanh. Quả Tri giống như một kẻ trộm, sợ bị phát hiện mà trốn trong bụi rậm không dám cử động. Thầy chủ nhiệm không thu hoạch được gì mang theo nghi ngờ rời đi. Quả Tri chột vật thò đầu ra, trên đầu và trên quần áo dính đầy lá cây. Nhìn thấy Thời Tây hướng bên phải đi tới, cậu liền đi bên trái, trong đầu nghĩ rằng thế nào cũng chạm mặt Thời Tây.

“Thời Tây~” Lần này cậu vặn nhỏ âm lượng xuống. Thời Tây nghe được âm thanh, liền đổi hướng bên trái đi tới, Quả Tri khẽ cắn răng lại hướng bên phải đi tới.

Cứ như vậy người trái kẻ phải, người phải kẻ trái, trước sau khoảng cách giữa hai người cũng là một cái hồ, không biết còn tưởng rằng hai người bọn họ đang diễn vở kịch tình yêu: hướng bên trái đi, hướng bên phải đi.

Quả Tri khẽ cắn răng: “Không muốn gặp mặt thì thôi, cũng đành chịu, tớ không lạ gì cậu!” Cậu xoay người rời đi.

Thời Tây đi về phía dãy phòng học. Lúc đi ngang qua bụi rậm nhỏ trong vườn hoa, Quả Tri đột nhiên từ trong bụi rậm phóng ra ngoài, mang theo nhiều lá cây hơn, giống như một người sống trong thời nguyên thủy bắt lại vạt áo của Thời Tây: “Để tớ bắt được cậu rồi!~”

Kết quả núi cao còn có núi khác cao hơn. Thầy chủ nhiệm cầm đèn pin đi lại chỗ này lần nữa. Thầy chủ nhiệm biểu cảm nghiêm túc: “Để thầy bắt được tại trận rồi! Bây giờ chưa hết giờ học, các em ở chỗ này làm cái gì?!”

“Em, bọn em...” Quả Tri lại muốn nhảy trở về bụi rậm trốn nhưng bị Thời Tây bắt được cổ áo kéo trở lại: “Bạn học này là do sinh thiếu thốn, thể lực yếu nên thường bệnh. Lúc này cậu ấy ngất xỉu, té vào bụi rậm. Thầy để cho em dẫn cậu ấy đến bệnh viện, đây là giấy vắng mặt.” Thời Tây lấy tờ giấy vắng mặt ra đưa cho thầy chủ nhiệm, thầy chủ nhiệm hồ nghi nhìn Quả Tri toàn thân đầy lá, sau đó nhìn vào tờ đơn một chút, nhỏ giọng: “Ừ, nếu bị như vậy thì đi nhanh đi, thân thể quan trọng hơn.”

Bọn họ lướt qua thầy chủ nhiệm được mấy bước, trong mắt Quả Tri tràn đầy bá phước: “Thì ra là giấy vắng mặt của cậu, thân thể cậu có chỗ nào không được khỏe sao?”

Gương mặt Thời Tây dưới vành nón lưỡi trai không có phản ứng chút nào: “Loại giấy vắng mặt này, chỉ cần có một tờ liền có thể biến thành rất nhiều tờ.” Nghe xong những lời này, Quả Tri lảng là không có phản ứng kịp, ngay sau đó cậu nhìn về phía túi quần của Thời Tây, bên trong có rất nhiều giấy. Hắn rút ra một tờ giấy vắng mặt, rút ra hai tờ giấy vắng mặt, rút ra vô số tờ giấy vắng mặt.

Giờ đây mới hiểu được, thì ra Thời Tây có chuẩn bị sẵn giấy vắng mặt giả, trong mắt cậu không khỏi càng thêm mãnh liệt bá phước hắn. Giấy cho phép vắng mặt có giá trị tương đương thánh chỉ, có nó trong tay bạn có thể đi ra ngoài thoải mái.

Hoa Cốc Vũ lén ra ngoài đi xuống căng tin mua chai nước uống, thấy Thời Tây cùng Quả Tri. Quả Tri kêu hắn trước: “Hoa nhi!”

“Cái gì? Thì ra là cậu biết tên quái nhân kia.”

Quả Tri mất hứng: “Hắn mới không phải quái nhân! Hoa nhi, nói lung tung nữa tớ xé áo của cậu thành từng mảnh.”

Hoa Cốc Vũ nhún nhún vai: “Rốt cuộc trường học là cái gì. Cậu không cần quá hâm mộ nhan sắc của tớ, không phải ai cũng đẹp được như vậy đâu.” Hoa Cốc Vũ an ủi Thời Tây, đồng thời hơi nghiêng đầu nhìn

mặt của Thời Tây dưới vành nón lưỡi trai. Không bao lâu, sắc mặt hắn đột nhiên tái nhợt, lắc đầu không ngừng lui về phía sau: “Không thể nào. Cậu không đẹp bằng tôi, cậu không đẹp bằng tôi, thế giới này không có ai đẹp trai hơn tôi. Tôi hận cậu! Tôi hận cậu!” Nói xong không chịu nổi đã kích la hét chạy xa.

Đối với thái độ thất thường của Hoa Cốc Vũ, Quả Tri cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc. Thời Tây lãnh đạm nói: “Trường học này không ít người bị bệnh thần kinh!”

“Đúng vậy!” Cậu gật đầu. Lúc Hoa Cốc Vũ nói Thời Tây là quái nhân cũng không cao hứng, lúc Thời Tây nói Hoa Cốc Vũ bị bệnh thần kinh liền cao hứng, Quả Tri không giải thích được.

Một con đom đóm bay qua trước mặt hai người, Quả Tri đưa tay bắt lại: “Cậu xem, là đom đóm.”

“Chẳng qua chỉ là một loài côn trùng cái mông có thể phát sáng. Phim trên ti vi và phim hoạt hình đã quá tâng bốc vẻ đẹp của nó.”

“Nói như vậy, tớ thường thấy trong ti vi trước mặt nam nữ nhân vật chính đột nhiên dâng lên một mảng vô số con đom đóm. Mặc dù biết có chút giả dối, nhưng nhìn thì không nhịn được cảm giác lãng mạn.”

“So với thực tế, loài người còn thích những thứ giả dối hơn nữa.”

“Thật không phải, đây là một loại ước mơ, một loại khát khao.” Ánh mắt Quả Tri đuổi theo con đom đóm, nói tiếp: “Mặc dù không có đẹp mắt giống trong ti vi, nhưng tớ cảm thấy có thể phát ra ánh sáng, cho dù yếu ớt đi nữa cũng rất ấm áp.” Tay của Quả Tri không có chút nào báo trước đưa về phía ngực Thời Tây, đặt ngay vị trí buồng tim của Thời Tây đang đập, cảm thụ nhiệt độ từ nơi đó truyền tới: “Giống như nơi này.” Có lẽ không chỉ là nhiệt độ bình thường, nơi đó tựa hồ đang đốt ngón tay của Quả Tri, sau đó nhiệt độ theo ngón tay truyền lên nhuộm đỏ mặt của cậu. Cậu lùi về, đặt tay lên quần xoa một chút, cố gắng lau nhưng không lau đi được bất kỳ cảm giác gì.

Thời Tây tựa hồ cũng không có chú ý tới khác thường của Quả Tri. Hắn chẳng qua là nhìn con đom đóm đang chậm chạp bay trước mặt hai người. Phần đuôi của nó phát ra ánh sáng không thể soi sáng vạn vật, cũng không thể soi sáng lòng người.

Gió vẫn như cũ nhẹ thổi qua, ánh trăng vẫn như cũ mơ hồ, nhưng cảnh đêm như vậy sẽ không làm cho Quả Tri cảm thấy hít thở không thông và tịch mịch, bởi vì bên cạnh cậu là hắn, là hơi thở của hắn.

Hắn thích đọc sách, nhưng chẳng bao giờ đọc sách viết về tình yêu. Hắn xem nhiều DVD, nhưng chỉ xem hai loại hoạt hình và kinh dị. Hắn viết tiểu thuyết, nhưng chỉ viết những câu chuyện buồn. Hắn có chút bất cần với cuộc sống. Thật ra thành tích của hắn rất tốt, dáng dấp của hắn rất dễ nhìn. Hắn ẩn mình quan sát thế tục nhiều điều phi lý, lúc hắn viết thuyết chuyên tâm đến nỗi tựa như thoát khỏi thế giới này. Hắn tên là Thời Tây.

Quả Tri trước mắt chỉ biết, chỉ nhớ có bao nhiêu đây thôi. Nhưng những điều này, so với công thức toán học, sự kiện lịch sử thì dễ nhớ gấp ngàn lần.

7. Chương 7: Vườn Hoa Rộng Lớn Của Quả Tri

Kì thi tốt nghiệp trung học đang tới gần, học sinh bị nhiều loại áp lực đè lên người, đe dọa tới tính mạng. Học sinh ngày đêm cố gắng nhồi nhét những trang sách chẳng chịt chữ vào đầu. Một số khác lại ngày đêm cầu nguyện đến khi thi tốt nghiệp có thể ngồi gần những bạn có thành tích giỏi.

Vương Lâm Lâm không có chí hướng cao, đậu vào trường đại học nào cũng được. Cô không quan tâm tới chất lượng của trường học, chỉ quan tâm đến số lượng trai đẹp. Còn Quả Tri lại không thể thoải mái. Cậu mang trên người nguyện vọng dày cộm của cha mình. Cậu không dám nhìn về mặt thất vọng của cha mình, cho nên cậu phải đi học thật tốt!

Trước khi tắt đèn phòng ngủ, Thôi Thừa Long và Quả Tri mỗi người một góc, ngồi trên giường của mình đọc sách. Tiếng chuông báo tắt đèn vang lên, Thôi Thừa Long lấy đèn pin ra, cầm trên tay, chuẩn bị xong

tất cả liền nằm xuống giường. Quả Tri cũng không có khắc khổ như hần, lúc nào nên học cậu sẽ học, lúc nào nên nghỉ ngơi sẽ nghỉ ngơi, không quá miễn cưỡng mình.

Thế giới đột nhiên biến thành một mảnh đen nhánh, Thôi Thừa Long bật đèn pin cầm tay. Quả Tri nằm ở trong bóng tối. Tối nay Thôi Thừa Long có hơi học không vào, đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy khi còn ở trung học đệ nhị cấp dễ dàng phát sinh chuyện gì nhất?”

Quả Tri suy nghĩ một chút: “Cái mộng sẽ trở nên to hơn, bởi vì phải ngồi học thường xuyên.”

“Đối với suy nghĩ này của cậu tớ cảm thấy thật vô lực! Ý tớ muốn nói đến là chuyện yêu sớm.”

“Yêu sớm? Nhưng mà thầy cô nói rằng yêu sớm sẽ có hại, ảnh hưởng đến việc học, ảnh hưởng đến tiền đồ!”

“Cho dù biết là có hại, nhưng nếu như cậu thật lòng thích một người, cậu còn biết sợ sao?” Thôi Thừa Long hỏi, hôm nay hần nhận được thư tỏ tình của một nữ sinh lớp kế bên, trong lòng có một cảm giác gì đó rất khó nói.

“Nếu như thật lòng thích?” Quả Tri lập lại lời của Thôi Thừa Long, gương mặt của Thời Tây không khỏi kỳ diệu liền xông vào bóng tối của cậu. Cậu kéo chăn lên, xoa đầu một chút. Đây là thói quen của cậu, xoa xoa đầu một chút thì có thể quên cái gì đó. Quả Tri nói tiếp: “Tớ sẽ không yêu sớm đâu, thầy cô nói chuyện này không tốt, tớ sẽ đợi đến một thời điểm thích hợp thì mới yêu.”

“Tớ chỉ nói chơi thôi mà cậu đã căng thẳng như vậy. Tớ muốn tiếp tục đọc sách.” Thôi Thừa Long nghe được câu nói của Quả Tri, quyết định vẫn là ở nơi này chuyên tâm học hành, thuận lợi vượt qua thời kì quan trọng này còn tốt hơn là day dưa tình yêu với phụ nữ.

Ngày hôm sau, giờ tự học tan sớm. Quả Tri xuống căn tin mua đồ ăn ngon liền trở về phòng học định tiếp tục đọc sách. Lúc đi ngang phòng học của Thần Cách, cậu vừa vô tình vừa cố ý nhìn vào bên trong. Trong phòng học lác đác không có mấy người, cơ hồ ai cũng gục xuống bàn bổ sung giấc ngủ. Thời Tây ngồi trên bàn của mình chán nản cầm cuốn sách. Quả Tri đi lại gần Thời Tây, đặt hộp cơm xuống bàn và ngồi xuống.

Cậu nhìn quyển sách trong tay Thời Tây: “Cậu không cần học bài sao?”

Tầm mắt của Thời Tây vẫn dúi vào trong sách như cũ: “Học nhiều làm gì, tương lai cũng không có lợi ích gì.”

“Đừng nghĩ như vậy, học nhiều có thể đậu đại học.”

“Đậu đại học thì sao? Cũng chẳng có lợi ích gì.”

“Nhưng, nhưng mà tớ muốn có thể cùng cậu tiến bước lên đại học.”

“Cùng cậu tiến bước lên đại học có lợi ích gì?”

“Tớ rất có ích đó! Tớ có thể giúp cậu tìm tài liệu. Tớ có thể giúp cậu nhớ hết những bản thảo cậu viết. Tớ có thể ở bên cạnh cậu mọi lúc mọi nơi để đưa cho cậu giấy viết. Tớ có thể lên web mua cho cậu nhiều sách hơn.”

“Chúng ta rất thân thiết?” Thời Tây vốn là như vậy, không tình cảm chút nào, bất kể là đối với thế giới này, đối với mọi người hay là đối với Quả Tri.

Mặc dù như vậy, nhưng không biết vì điều gì mà Quả Tri luôn cảm thấy hần vô cùng ấm áp. Cậu cảm thấy Thời Tây mang tới cho cậu nhiệt độ vượt quá nhiệt độ của bản thân. Ở nơi này, sáng sớm có hơi lạnh nhưng lòng của Quả Tri đang rất nóng.

“Có thể rất thân thiết. Tớ là Quả Tri, nếu như cậu ăn vào sẽ rất vui vẻ.”

“Tôi không thích đồ ngọt!”

“Tớ là Quả Tri không có đường.” Quả Tri mặt dày nói. Cậu tiện tay đảo những quyển sách khác trên bàn của Thời Tây, mở ra một quyển bất kì liền thấy bên trong sách có kẹp một cánh hoa khô, mặc dù nó đã bị ép lại nhưng vẫn rất đẹp.

“Thật đẹp!” Đối với bất kì thứ gì của Thời Tây, Quả Tri đều khen ngợi không hết lời.

“Cầm đi, đừng ở chỗ này làm phiền tôi.” Thời Tây lật qua một trang sách. Quả Tri biểu cảm nghiêm trọng nhìn Thời Tây, cậu kinh ngạc đến cả lăm: “Hả? Cái gì? Cánh hoa xinh đẹp như vậy, cậu, cậu muốn cho tớ?” Tựa như thứ mà Thời Tây đưa là vàng quý.

“Cậu chắc chắn cho tớ? Thật lòng muốn cho tớ sao?” Quả Tri không thể tin, hỏi lại.

Thời Tây khẽ cắn răng: “Cầm nó biến mất cho tôi.”

Quả Tri chạy về phòng học của mình. Cậu cẩn thận mở sách ngữ văn ra, đem cánh hoa bỏ vào bên trong. Sau đó cậu ôm cuốn sách vào trong ngực, chạy qua phòng của Thời Tây lần nữa: “Đây chính là do cậu nói. Đến lúc cậu đòi lại, có chết tớ cũng không trả.”

Thời Tây nhìn cậu trừng một cái, Quả Tri lui ra. Quả Tri đi về lớp của mình. Cậu đi lướt ngang qua lớp trưởng của lớp Thời Tây. Lớp trưởng đi tới trước mặt Thời Tây, không nhận được nói: “Này, thầy chủ nhiệm nhờ tôi nhắc nhở cậu. Cậu mau chóng hoàn tất giấy đăng kí nguyện vọng thi đại học đi.”

“Không cần thiết, tôi không định học đại học.”

Lời của Thời Tây truyền vào lỗ tai của Quả Tri. Cậu kinh ngạc quay đầu lại, chăm chú nhìn vào Thời Tây. Hắn không định lên đại học sao? Tại sao hắn không định lên đại học? Nếu như không học đại học, hắn có thể làm cái gì? Hắn muốn đi đâu? Quả Tri có một đồng câu hỏi đặt ra, cũng có một đồng thất vọng trong lòng. Nếu như hắn không học đại học, vậy mình muốn giúp hắn tìm tài liệu, muốn giúp hắn nhớ tất cả bản thảo, muốn lúc nào cũng ở bên cạnh hắn đưa cho hắn giấy viết, muốn lên web mua cho hắn thật nhiều sách, những ý định này làm sao có thể thực hiện được? Mình quen biết Thời Tây chưa được bao lâu, bây giờ sắp phải chia lìa mãi mãi rồi sao?

Không thể!

Câu trả lời dứt khoát này của Quả Tri, không biết là do cậu thật sự muốn giúp tiền đồ của Thời Tây hay là vì mục đích muốn thỏa mãn bản thân của cậu.

Cậu biết nếu như mình không có bất kỳ lý do gì chính đáng để thuyết phục Thời Tây học đại học, thì kết quả cậu nhận được chỉ có một, chính là bị mắng.

Ngày chủ nhật, cậu vội vàng về nhà. Cha cậu không có ở nhà, mẹ cậu thì đi mua thức ăn. Cậu liền lén lén lút lút mở máy vi tính ra, hành động này cần thật nhiều dũng khí, trái tim cậu như muốn ngừng đập, lỗ tai cảnh giác nghe âm thanh bên ngoài cửa.

Lúc ba mẹ cậu trở về, cậu đem chuyện phạm tội của mình giấu đi thật kĩ. Chuyện cậu quỳên góp cho trẻ em thất học đã khiến cậu vượt qua cảm giác áy náy với ba mẹ. Cơm nước xong cậu liền chạy về trường học. Cậu đi thẳng tới trước cửa phòng trọ của Thời Tây, gõ cửa nhưng không có ai ra. Đi lên phòng học cũng không thấy ai. Quả Tri không biết Thời Tây đang ở đâu, vì vậy liền đứng ở phía ngoài cổng trường chờ. Cậu không thềm chú ý đến những người đi ngang qua, vì cậu chỉ chờ có mỗi Thời Tây xuất hiện, như vậy là đủ rồi.

Quả nhiên không bao lâu Thời tây xuất hiện. Quả Tri xông lên. Cậu vốn là luôn là như vậy, vô tư chạy vào thế giới của Thời Tây. Quả Tri lấy ra một sấp giấy quảng cáo đưa về phía Thời Tây: “Cậu xem trường đại học này một chút đi, rất tốt.”

“Không cần thiết!” Thời Tây lướt qua Quả Tri, Quả Tri không muốn bị lướt qua lại đuổi theo Thời Tây: “Ngôi trường này rất tốt, khắp nơi đều là trai tài gái sắc, cũng có những người quái dị, cũng có những giáo viên hủ bại.”

Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri cũng đi về phía trước.

“Nghe nói năm ngoái có một nữ sinh bởi vì bị bạn trai vứt bỏ mà nhảy sông tự tử, thật may là có người cứu kịp.”

“Nghe nói trong phòng ngủ sẽ xuất hiện ăn trộm.”

“Nghe nói hai tên nam sinh vì tranh giành bạn gái mà đánh nhau sưng mặt sưng mũi ở thao trường.”

“Nghe nói có một người kì quái không mặc quần áo trốn bên trong vườn cây của trường.”

“Nghe nói thỉnh thoảng nữ sinh sẽ bị mất quần áo lót.”

“Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện thú vị. Thời Tây, nếu như cậu không vào trường đại học này sẽ rất tiếc á.”

Cậu đem tài liệu giới thiệu ngôi trường này nhét vào trong túi của Thời Tây: “Cậu hãy suy nghĩ lại đi!”

Quả Tri góp nhặt tất cả tà áo, chỉ vì muốn giữ những điều tốt đẹp ở bên người.

Cậu ngẩng đầu nhìn Thời Tây. Thời Tây cúi đầu nhìn Quả Tri đang dùng lực nhét tài liệu vào trong túi của mình. Gương mặt của Quả Tri lúc nào cũng mang theo nụ cười, dường như đó chính là biểu cảm duy nhất của cậu. Đột nhiên Thời Tây đưa tay ra, cầm mặt của Quả Tri, cọ sát nhưng dùng lực cũng không mạnh lắm. Giọng nói của hắn so với ban đầu không có gì thay đổi: “Gương mặt này cũng biết khóc sao?”

“Biết chứ, nhưng nước mắt là để dành cho người khác, nụ cười là để dành cho cậu.” Quả Tri vừa nói lời hàm hồ. Mặc dù gương mặt đã biến hình nhưng Quả Tri vẫn cười như cũ, một nụ cười xấu xí xấu xí.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, Thời Tây không thể khống chế lại cảm xúc của mình.

Cậu đẩy mặt của Quả Tri ra: “Quả nhiên là một tên ngốc.”

Lúc đi học, Thời Tây mở quyển sách ngữ văn ra, tiện tay lấy tờ giấy mà Quả Tri đưa hôm trước ra xem, biểu cảm vẫn không thay đổi.

Bên này Quả Tri cũng mở sách ngữ văn ra, bên trong có kẹp một cánh hoa mà Thời Tây cho cậu. Tuy chỉ là một cánh hoa khô, nhưng đối với Quả Tri đó là một vườn hoa rộng lớn.

8. Chương 8: Giọng Nói Của Cậu Có Thể Làm Tở Quên Đi Đau Đớn

Chương 8. Giọng nói của cậu có thể làm tở quên đi đau đớn

Hôm nay bộ dáng của Quả Tri tựa hồ có chút khác thường: đôi mi nhíu lại, tay chống má trái, đôi môi cắn chặt.

“Bộ dáng này của cậu thật kì nha, có chuyện gì sao?” Vương Lâm Lâm hỏi.

Quả Tri bi thương nhìn cô bạn một cái: “Tở bị đau răng!”

“Vậy sao cậu không tới nha sĩ?”

“Tở nghĩ là một chút nữa nó sẽ hết đau.”

Kết quả cơn đau không có dịu đi mà ngược lại càng nghiêm trọng hơn. Quả Tri che mặt ngồi trong phòng học không muốn đi đâu. Thời Tây đi ngang qua, Quả Tri lại muốn hỏi hắn đi đâu vậy.

Lớp kế bên trừ Thời Tây chỉ còn dư lại bộ sách và tấm bảng đen chưa lau. Quả Tri đứng bên ngoài cửa phòng học hỏi: “Thời Tây, lúc cậu bị đau răng cảm thấy đau hay không đau?”

“Tất nhiên là không!~”

“Thật là lợi hại!” Cho dù đau răng nhưng cậu cũng không quên chuyện khích lệ dư thừa này. Cậu nói tiếp: “Bây giờ tở có chút đau răng, nhưng tở tin tưởng một chút nữa sẽ hết đau.”

Thời Tây lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy má trái Quả Tri sưng lên: “Không cần đi nha sĩ đâu, đề nghị cậu đi sưng khoa khám.”

“Cậu nói quá không, làm gì sưng nặng như vậy. A ~” Quả Tri mới vừa nói xong, một cơn đau khó nhin xông tới. Cậu hướng về chỗ của Thời Tây đi một bước, dừng lại một hồi lại đi một bước, lại dừng lại một hồi rồi tiếp tục đi một bước. Cậu làm như vậy cho đến khi đi tới bên cạnh Thời Tây.

“Về bên lớp của cậu làm mấy chuyện ngu ngốc này đi!”

“Tớ đang thử xem nếu như đứng gần cậu một chút, đau đớn có thể giảm bớt hay không.”

“Sẽ không, chỉ có thể đau hơn.” Thời Tây cầm bút đâm má trái của Quả Tri, Quả Tri đau liên tiếp lui về phía sau, che mặt, cau mày cố nén đau đớn, trợn to mắt nhìn Thời Tây: “Cậu thật là lợi hại. Làm như vậy cũng có thể đâm vào chỗ đau nhất của tớ.” Chuyện đã tới nước này vẫn còn ở khích lệ hần được sao?!

Thời Tây cầm quyển sách đứng lên, hướng phòng học đi ra ngoài. Quả Tri che mặt đứng ở chỗ cũ, bộ dáng bị vứt bỏ hiện ra có chút đáng thương. Thời Tây cũng không xoay người, giọng nói của hần từ phía trước truyền tới: “Đi thôi, tôi dẫn cậu đến nha sĩ.”

Cặp mắt Quả Tri bị ánh mặt trời chiếu rọi. Cậu dùng sức gật đầu một cái, đuổi theo Thời Tây. Trên mặt của cậu chất đầy nụ cười nhiều hơn so với bình thường. Trên mặt cơ hồ không chứa đủ, phải đem bớt một phần nụ cười ủ sâu trong lòng.

Suy nghĩ nhiều lời quảng cáo để diễn tả tâm tình của Quả Tri giờ khắc này: Có giấy văng mặt của Thời Tây, bất kể bác bảo vệ có nghiêm khắc đi chăng nữa, đi tới chỗ nào cũng không sợ, ha ha, chính là tuyệt như vậy!

Khí trời nóng bức, người người hối hả không ngừng đi ngang qua bọn họ. Bọn họ hiện ra dưới ánh nắng chói chan. Khoảng cách giữa cái bóng của bọn họ trên mặt đất so với khoảng cách thật có gần hơn một chút.

Trên đường có một người đàn ông quần áo rách rưới quỳ trên mặt đất, điên cuồng hướng người đi đường gật đầu van xin, điên cuồng gật đầu. Có luyện qua hay không mà tốc độ gật đầu sao nhanh đến vậy? Quả Tri vội vã hướng trong túi quần lấy tiền ra.

Thời Tây lạnh lùng đứng ở một bên, cũng không ngăn cản cậu.

“Người này thật đáng thương. Cậu có thấy tờ giấy người này viết để trước ngực không? Cha mẹ đều qua đời, bản thân lại mắc bệnh nặng. Bởi vì lúc làm việc mưu sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên cả phần thân dưới bị tàn phế, bây giờ cần bộ chân giả, chờ tiền cứu mạng!” Cậu móc ra 50 nguyên đưa cho người đàn ông này, hảo tâm nói: “Có đủ hay không? Tôi chỉ có bao nhiêu thôi, phần còn lại tôi phải dùng để khám răng. Thật xin lỗi a, răng tôi thật rất đau.” Mặt mũi Quả Tri áy náy.

Người này nước mắt nước mũi chảy ròng: “Cám ơn, cám ơn!”

“Không cần cám ơn, không cần cám ơn!”

Hai người khách khí một trận. Quả Tri ôm má trái sưng to cao hửng đi về phía trước. Thời Tây cũng không vội đi, vẫn còn đứng bên cạnh người đàn ông ăn xin này. Tên ăn xin cho rằng Thời Tây là người giàu có, tiếp tục gật đầu van xin. Khuôn mặt dễ nhìn của Thời Tây vẫn vô biểu cảm, hướng tên ăn xin đưa tay ra: “Đưa đây!”

Tên ăn xin lẳng lẳng: “Đây là bạn của cậu cho, cậu muốn lấy lại sao?”

Thời Tây đá một cước đá vào đùi người đàn ông này. Hần đau toét miệng, Thời Tây lạnh lùng nói: “Chân tàn phế rồi, vẫn còn cảm giác đau được sao?” Người ăn xin đưa ngón tay ra, run run. Thời Tây đứng nhìn chằm chằm người đàn ông đang quỳ gối. Gã ăn mày tức giận ngẩng đầu lên, từ góc độ như vậy hần có thể thấy ánh mắt của Thời Tây, con ngươi đen sẫm, một màu đen sẫm. Hần chỉ biết kìm nén cục tức đưa 50 nguyên cho Thời Tây.

Quả Tri ở phía trước quay đầu tìm kiếm Thời Tây, mới phát hiện hần còn đứng ở đó bên cạnh người đàn ông đáng thương. Cậu cũng đi trở lại.

“Cậu ở đây làm gì?”

“Quyên góp ít đồ cho hần.”

“Thời Tây, cậu đúng là một người có tâm địa hiền lành!” Quả Tri lại khích lệ nữa rồi.

“Ừ, tôi là người như vậy.” Giọng của Thời Tây có hơi gượng gạo, chẳng qua là miễn cưỡng chấp nhận câu khích lệ này. Hần thừa dịp Quả Tri không có chú ý đem tiền bỏ vào trong túi quần của cậu.

Đến phòng khám nha khoa, Quả Tri lần nữa che mặt: “Tớ tin tưởng kỹ thuật của nha sĩ, sẽ không đau.”

“Bọn họ chẳng qua là sẽ dùng dao, khoan, bôn gòn thọt vào răng của cậu.”

Quả Tri trề môi, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn bên trong lạnh như băng, đột nhiên cậu xoay người, bị Thời Tây bắt được, đem cậu đẩy tới phòng khám bệnh. Cuối cùng, Quả Tri nằm trên ghế chuyên dụng. Nha sĩ đeo khẩu trang, cầm một cái đèn pin rọi vào mặt Quả Tri: “Há miệng ra cho tôi xem một chút!” Nha sĩ thăm dò trong miệng của Quả Tri: “Răng của cậu đã bị hư, hơn nữa lại nhiễm trùng, cần lập tức xử lý, nếu không sẽ rất đau.”

Quả Tri gật đầu một cái.

Nha sĩ nói tiếp: “Có muốn hàm răng hoàn hảo luôn không? Bây giờ chúng tôi đang trong thời gian ưu đãi. Mấy cái răng xỉ của cậu cũng không có lợi ích gì, nếu như nhổ hết gương mặt của cậu sẽ nhìn đẹp trai hơn.” Nha sĩ đưa ra cám dỗ.

“Thật sao?” Quả Tri tiếp nhận cám dỗ.

“Cậu ta không cần!” Thời Tây ngăn gọn cự tuyệt nha sĩ. Ngữ khí của hắn làm cho nha sĩ và Quả Tri không nói được lời nào nữa. Thời Tây kéo ghế ra, ngồi xuống, mở sách.

Tất cả đã chuẩn bị xong, nha sĩ lấy bôn gòn ra đưa vào trong miệng Quả Tri.

Quả Tri nhú chặc mi: “Đau, chỗ đó thật là đau.” Người cậu nhìn không phải là nha sĩ, mà là Thời Tây ngồi ở bên cạnh.

Thời Tây không có quan tâm tới cậu.

“Bây giờ không được nói chuyện!” Nha sĩ nhắc nhở Quả Tri.

“Đau, Thời Tây, quả thật rất đau.” Quả Tri không để ý nhắc nhở, thống khổ nắm chặt ghế nằm.

Thời Tây không nhin được cau mày nhẹ, ánh mắt của hắn xem sách, giọng nói của hắn nhỏ nhẹ: “Nước lũ cuốn trôi nhà của thổ anh và thổ em. Hai người bọn họ khóc thút thít đi khắp nơi tìm chỗ trú ẩn mới. Màn đêm bao phủ cả vùng đất, núi đồi và rừng rậm. Thổ anh và thổ em ngồi nghỉ ngơi ở trên sườn núi, ngay cả ánh mắt cũng đỏ hoe đi vì khóc.”

“Đừng khóc! đừng khóc! Đứa bé ngoan sẽ không khóc nè!”

“Là ai đang nói chuyện với chúng ta? Giọng nói này thật là dễ nghe!” Thổ anh nói.

“Giống như là mẹ của chúng ta đang nói. Âm thanh này là từ bầu trời vọng xuống.” Thổ em nói.

Thổ anh, thổ em hướng theo âm thanh ngược mặt lên nhìn bầu trời. Bầu trời chỉ có chị trăng vàng mỉm cười nhìn bọn họ.

“Là chị nói chuyện với chúng em sao?” Thổ em hỏi.

“Đúng vậy. Ngày mới vừa buông xuống, chị sẽ dẫn đường cho các em đi.” Chị trăng vàng nói.

“Nhưng, chị trăng sáng, chúng em không có nhà, phải làm sao bây giờ?” Thổ anh hỏi.

“Nhà cũ không còn, có thể chủ động xây một ngôi nhà mới. Trên sườn núi cũng có thể xây nhà được đấy!” Chị trăng sáng nói.

“Dạ!” Thổ anh, thổ em nói là làm liền làm, ở trên sườn núi bắt đầu xây nhà.

Gió nhẹ nhẹ nhàng xẹt qua đồi. Thổ anh, thổ em hăng hái cùng nhau xây nhà. Bọn họ ai cũng không cảm thấy mệt mỏi, bởi vì có chị trăng sáng trên trời làm bạn với bọn họ. Thật nhanh ngôi nhà đã được xây xong, thổ anh và thổ em cùng bước vào nhà mới. Chị trăng sáng mỉm cười nhìn bọn họ và nói: “Bạn nhỏ, chúc các em an cư lạc nghiệp!”

Giọng nói của Thời Tây không lên không xuống, không nhịp điệu, không có tình cảm, vẫn dễ nghe như cũ, xuyên thấu đau đớn của Quả Tri.

Quả Tri trong lúc chú ý nghe Thời Tây kể chuyện mà đã quên đi được đau đớn.

9. Chương 9: Sở Thích Ngắn Ngủ Của Thời Tây

Hai người bạn họ từ phòng khám rằng mới vừa đi ra liền thấy tên ăn xin lúc nãy ngồi ở quán cơm nhỏ đối diện trong tay cầm Iphone chơi game. Bạn họ cùng lúc thấy được người này. Khóe mắt Thời Tây quan sát biểu cảm của Quả Tri đang không ngừng thay đổi, đây là một chuyện đáng để quan sát.

Về mặt Quả Tri có lẽ mờ đi hai giây, cũng có lẽ ít hơn. Cậu dời ánh mắt đi, nhìn phong cảnh bình dị phía trước, đuổi người: “Răng không còn đau nữa, thật tốt!” Thật ra thì Quả Tri cũng là một người rất thú vị, nhưng Thời Tây không nghĩ rằng sẽ đưa cậu ấy vào trong tiểu thuyết của mình. Về phần tại sao, có lẽ sau này Thời Tây sẽ tìm được câu trả lời.

“Đúng rồi, đại học, cậu suy tính thế nào?”

“Chưa đâu vào đâu cả!”

Hai người sống vai mà đi. Quả Tri đi trên lề đường, bên cạnh xe gào thét mà qua. Cậu lại chỉ lo nghiêng đầu mà nói chuyện với Thời Tây, Thời Tây nhắc nhở cậu: “Con mắt của cậu chú ý nhìn xe một chút, không nên nhìn tôi!”

“Tại sao phải nhìn xe? Tớ cảm thấy tài xế sẽ không đụng vào tớ.” Quả Tri có chút không hiểu.

Thời Tây thật muốn đem gương mặt ngây ngô kia của Quả Tri nhét vào dưới bánh xe. Hắn thô lỗ đem Quả Tri kéo qua, hai người đổi vị trí, Thời Tây đi ở bên ngoài.

Đây chỉ là một hành động rất nhỏ. Trước mặt bạn họ có một chàng trai đột nhiên cầm hoa, chân trái quỳ trên mặt đất, hướng bạn gái trước mặt cầu hôn. Hai người khóc lóc, ôm nhau rất thắm thiết, nhưng trong lòng Quả Tri không cách nào bỏ thí nhiều cảm động hơn cho cảnh tượng này. Tình yêu của đôi nam nữ kia mặc dù rất oanh liệt, nhưng Quả Tri lúc này đang đổ dồn tất cả cảm động cho hành động nho nhỏ của Thời Tây.

Một ngày sau khi quen biết Thời Tây được một tháng, Quả Tri phát hiện Thời Tây lúc nào cũng lấy điện thoại ra đọc truyện anime. Từ lúc vào học cho đến lúc tan học, không ngừng đọc. Trước kia Quả Tri cho là Thời Tây chỉ thích đọc sách, bây giờ cậu cảm thấy kinh ngạc, người như hắn cũng có lúc thích đọc thể loại truyện tràn đầy tình yêu này. Nhưng loại này kinh ngạc cũng không có duy trì được bao lâu, cách mấy ngày sau đó, Thời Tây lại thích nghe nhạc. Quả Tri còn chưa kịp khích lệ, Thời Tây đã vứt cái thể loại nhạc ấy sang một bên, đi ra sân bóng rổ. Chơi bóng rổ được vài ngày, hắn lại bỏ ngang chuyển sang chơi game.

Thời Tây rất dễ dàng tiếp nhận một cái gì đó, cũng rất dễ dàng nhàm chán mà bỏ sang một bên, rút lui.

Nói một cách độc đáo chính là quan tâm rộng rãi, nói khó nghe chính là ba phút cho một sở thích.

Quả Tri dùng thời gian một tháng để xác minh chuyện này, cuối cùng mọi thứ cũng rõ ràng.

Thời Tây có rất nhiều sở thích, nhưng sinh mạng của mỗi cái sở thích cũng thật ngắn ngủi.

Hắn không có cách nào đối với rất nhiều thứ sinh ra tình cảm lâu dài.

Quả Tri có chút bất an. Cậu ngồi tại vị trí của mình ở cuối lớp, đọc sách nhưng không cách nào bình tâm lại. Thời Tây đi ngang qua cửa sau, Quả Tri đột nhiên giống như một con ma thò tay ra, đưa về phía ngoài cửa bắt lại vạt áo Thời Tây.

Thời Tây cúi đầu liếc mắt nhìn cái tay kia, lại tiếp tục đi về phía trước. Quả Tri níu lại thật chặt, kết quả là Quả Tri và cái ghế của cậu đều nằm ở dưới đất. Nửa người trên của cậu nằm ở bên ngoài hành lang phòng học. Cậu vẫn gât gao như cũ níu Thời Tây lại.

“Thời Tây, tớ không muốn trở thành sở thích của cậu.” Cậu ngẩng đầu nói.

Đột nhiên không giải thích được, Thời Tây không nhịn được nhẹ nhú chân mày đẹp mắt lại: “Rốt cuộc cậu đang nói cái gì?”

“Không có gì, tớ cũng không biết mình đang nói gì.”

“Vậy thì bỏ dậy khỏi mặt đất cho tôi.”

Quả Tri nghe lời đứng lên. Cậu nhìn chăm chăm Thời Tây, dùng một loại biểu cảm không cách nào hiểu được: “Có biện pháp không? Để cho sở thích của cậu dài lâu hơn một chút: bốn phút, năm phút, một canh giờ, một ngày, một năm, cả đời?” Thời gian Quả Tri nói càng ngày càng dài. Cậu chợt bắt đầu tự cười nhạo mình, đi trở về phòng học.

Thời gian thích một thứ gì đó của Thời Tây quá ngắn, cho dù sau này mình có được hân thích đi chăng nữa thì cũng nhanh chóng bị nhàm chán thôi. Đây mới là ngọn nguồn bất an của Quả Tri, nhưng mà chính cậu cũng không biết. Cậu bị nỗi phiền này khuấy rối loạn suy nghĩ, dùng sức gãi đầu của mình, mái tóc lộn xộn. Lúc ngẩng đầu lên, Vương Lâm Lâm ở bên cạnh khiến cậu giật mình: “Cậu làm gì thế?”

“Không có làm gì hết, hajz~” Quả Tri lật sách ra.

Quả Tri lại đang than thở sao? Không giống với bản tính vui vẻ thường ngày của cậu ta chút nào. Vương Lâm Lâm bị dọa đến phát sợ, ôm chặt cánh tay: “Chuyện gì thế? Có phải trời sắp sụp xuống không? Cậu đừng làm tớ sợ!”

“Không phải, hajz~”

“Vậy cậu làm gì than ngắn thở dài vậy?”

“Tớ có than thở sao? Tớ cảm giác tâm tình của mình rất tốt a, hajz~”

Vương Lâm Lâm che miệng lại, giọng nói khoa trương hoảng hốt: “Loài người sắp bị diệt vong sao?”

Quả Tri liếc mắt, không hề quan tâm tới nữa, tiếp tục đọc sách. Nhưng tại sao những dòng chữ rậm rạp chẳng chịt trong sách lại bị đại não cưỡng chế, cự tuyệt không cho đi vào đầu? Tại sao vậy? Thời Tây đã niệm bùa chú gì vào trong đầu của mình? Cậu lần nữa tẩy sạch đầu óc, nhưng không cách nào tẩy sạch loại cảm giác này, chỉ đành phải gục xuống bàn nằm ngủ. Hoa Cốc Vũ đến tìm Quả Tri mượn tập bài tập chép đáp án. Bởi vì tính tình hai người cũng tự nhiên như nhau, cho nên đã rất quen thuộc.

“Quả Tri, lấy tập bài tập cho tớ mượn!”

Quả Tri ngẩng đầu lên, lục lọi tứ tung tập trong hộp bàn, sau đó đưa cho Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ lúc này mới thấy biểu cảm của Quả Tri, mở ánh mắt to đẹp ra, cảnh giác nhìn chung quanh: “Có phải có chuyện gì bất trắc sắp xảy ra với tớ không?”

” Hôm nay cậu thật là kỳ quái, Hoa Cốc Vũ, hajz ~” Cậu tiếp tục nằm xuống trên bàn.

Hắn không gọi mình là Hoa nhi nữa. Hoa Cốc Vũ nhìn Quả Tri một chút, nhìn tập trong tay của Quả Tri một chút, nhún nhún vai: “Cậu giúp tớ lần này, lần sau tớ sẽ báo ân.”

“Cậu nói cái gì vậy, tớ nghe không hiểu.” Quả Tri gục xuống bàn buồn buồn nói.

Hoa Cốc Vũ cũng không có trả lời cậu, chẳng qua là đi tới lớp kế bên. Thời Tây đứng ở ngoài hành lang lạnh lùng nhìn người chung quanh. Hoa Cốc Vũ bất động thanh sắc, đứng bên cạnh Thời Tây, nói có chút hận: “Tôi chắc chắn sẽ không thừa nhận cậu đẹp trai hơn tôi. Tôi rất là hận cậu!”

“Tôi không có ý kiến.” Âm điệu của Thời Tây giá rét.

Hoa Cốc Vũ ôm tay: “Hôm nay Quả Tri có chút khác thường, rốt cuộc cậu đã làm cái gì? Gần tới thi tốt nghiệp trung học rồi, tiếp tục như vậy, sẽ rất nguy hiểm cho hắn.”

“Chuyện này liên quan gì tới tôi?”

“Cái gì gọi là mắc mớ gì tới cậu?” Hoa Cốc Vũ đề cao âm lượng, phát hiện có học sinh đang nhìn hắn liền khôi phục thái độ bình thường của một hoàng tử, chờ lúc không ai chú ý tới, quay đầu nhìn Thời Tây. Về mặt Hoa Cốc Vũ bình tĩnh, tự nhiên: “Dĩ nhiên là chuyện liên quan tới cậu. Tri không phải là thích cậu sao?”

10. Chương 10: Kết Hợp Hoàn Hảo

10. Kết hợp hoàn hảo

Hoa Cốc Vũ đột nhiên đưa ra một vấn đề đã rất kinh người, không ngờ Thời Tây trả lời còn kinh người hơn. Hắn nhàn nhạt mở miệng: “Tôi biết!” Thì ra là người không biết chỉ có một mình Quả Tri mà thôi.

“Vậy cậu...?” Hoa Cốc Vũ thường thấy hai người bọn họ chung một chỗ. Hắn có thể nhìn vẻ mặt của Quả Tri mà đoán được trong lòng của Quả Tri. Quả Tri là một người rất dễ dàng hiểu, chữ “thích” nằm chình ịch trên mặt của cậu. Cứ tưởng rằng hai người đối với chuyện tình yêu rất chậm tiêu cho nên không có nhận ra tình cảm vượt mức bình thường này, nhưng không ngờ Thời Tây đã sớm phát hiện Quả Tri thích mình nhưng làm bộ như không biết.

Chuông vào học vang lên, bọn học sinh gấp gấp chạy về phòng học. Giọng nói của Thời Tây cho dù hòa lẫn với tiếng chuông chói tai cũng dễ dàng phân biệt. Hắn đi về phòng học, cũng không quay đầu lại, trả lời: “Ai cũng chỉ thích vẻ bề ngoài thôi. Nếu như tôi không có gương mặt này, cậu ấy vẫn sẽ thích tôi sao?”

Hoa Cốc Vũ không ngờ tới Thời Tây lại trả lời như vậy. Nếu như là Hoa Cốc Vũ trong tình huống này, khi được ai đó thông báo có nam sinh thích mình, hắn chỉ có ba loại phản ứng: chán ghét, cự tuyệt và tiếp nhận. Nhưng thường thường loại phản ứng thứ nhất chiếm tỷ lệ rất cao, loại phản ứng thứ hai chẳng qua là không thích đối phương, loại phản ứng thứ ba đem so sánh tỷ lệ với loại thứ nhất thì chênh lệch rất nhiều.

“Bởi vì cậu ấy là nam sinh sao?” Hoa Cốc Vũ hỏi tới.

Lần này Thời Tây quay đầu lại, nhưng vẫn như cũ không thấy được vẻ mặt của hắn: “Tôi đối với giới tính không có quan tâm, tôi chỉ quan tâm đến lí do tại sao thích thôi.”

Hoa Cốc Vũ sửng sốt tại chỗ. Thời Tây là người không có tình cảm, con mắt của hắn nhìn thấu tất cả bản chất của loài người, cũng không tiếp nhận cũng không bài xích, chẳng qua là nhìn, cũng không bước một bước tới vực sâu tình cảm.

Còn Quả Tri, cậu ấy là một người rất giàu tình cảm. Hai cặp mắt trong suốt của cậu chỉ có thể nhìn thấy những mặt tốt đẹp của loài người, đem toàn bộ ôm vào trong ngực. Cậu ấy cười, cho dù là đứng trước vực thẳm cũng cười.

Dem hai người này kết hợp lại sẽ rất hoàn hảo!

Bên này Quả Tri ủ rũ, bắt đầu làm bài tập số học, căn bản không biết mới vừa rồi mình đã bỏ lỡ cái gì. Thích, cái từ này cậu không muốn nghĩ đến nó nhiều quá, chẳng qua là cảm thấy Thời Tây rất tốt, chẳng qua là cảm thấy không có ai so với Thời Tây tốt hơn.

Mặc dù bọn họ giống nhau là đều ở trong bóng đêm, nhưng giữa bọn họ có cách một bức tường, cách bàn đọc sách, cách bạn học, cách thân phận nam sinh, cách ánh nhìn của người đời. Giữa bọn họ có quá nhiều thứ ngăn cách, nhiều đến nỗi cho dù có muốn kéo ngắn khoảng cách lại cũng không dám bắt đầu làm.

Đến bao giờ loại tình yêu này mới được xem như một tình yêu bình thường, không hề nửa đặc biệt nửa đây?

Tự an ủi mình ngày nào đó sẽ tới nhanh thôi, đồng thời cũng ở đây tự cười nhạo mình.

Ông trời cũng không hiền lành, sẽ không thỏa mãn nguyện vọng của mỗi người.

Ban đêm, Quả Tri đang nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy: “Gần tới kì thi tốt nghiệp trung học rồi, mình không được bị phân tâm vì mấy chuyện này!” Cậu vỗ gò má của mình: “Nghĩ đến mấy chuyện tốt đẹp, mau nghĩ đến mấy chuyện tốt đẹp!” Quả Tri thôi miên mình, mau chóng trở về giường, nằm xuống, lấy chăn đắp qua khỏi đầu. Cậu nhúu chặt ánh mắt cố nhớ lại những chuyện tốt đẹp.

Vì vậy trong đầu cậu, Thời Tây xuất hiện. Lúc cậu mở cái nón lười trai trên đầu Thời Tây ra, lúc cậu nhìn bộ dáng của Thời Tây ở bên trong lớp học. Cậu ở trong vườn hoa nhỏ nhìn Thời Tây bên kia hồ. Tất cả đều là Thời Tây. Phiền não trong cậu từ từ biến mất, nhưng đột nhiên lại xuất hiện mãnh liệt hơn. Tại sao lại như vậy? Cảm giác này xa lạ quá, cậu chưa từng có được. Quả Tri không cách nào giải thích được, chỉ cho là mình có thể đã bị bệnh.

Quả Tri một đêm ngủ không ngon, hai con mắt thâm quầng đi tới phòng học, gục xuống bàn.

“Buồn ngủ chết đi được!”

“Tôi hôm qua cậu làm gì?”

“Nghĩ đến một số chuyện.” Quả Tri cứ như vậy nói ra, Vương Lâm Lâm đang đọc sách đột nhiên đem ánh mắt nhìn nét mặt của cậu.

“Cậu nghĩ tới chuyện gì?”

Quả Tri ngẩng mặt lên, nghiêm túc hỏi cô ta: “Cậu nói xem có đáng trách hay không. Trước kia lúc nào tớ cũng cảm thấy thật vui vẻ, bây giờ lại cảm thấy lúc nào cũng thật buồn chán, nơi này đúng thật là buồn mà!” Quả Tri chỉ vào lòng mình nói ra.

Wang Lin Lin ôm tay, trưng ra bộ dáng vô cùng thấu hiểu, gật đầu một cái: “Tớ cũng có trải qua cảm giác này. Mỗi lần thầy cô thông báo hôm nay các em được nghỉ, tớ đã cảm thấy thật vui vẻ nhưng mỗi lần thầy cô nói sắp tới thi cử tớ cũng cảm thấy rất mệt mỏi, trong lòng cũng buồn buồn. Yên tâm, tớ là người từng trải, loại cảm giác này sẽ biến mất theo thời gian.” Cô vỗ vỗ bả vai của Quả Tri truyền thụ kinh nghiệm của bản thân.

“Thì ra là như vậy!” Quả Tri hỏi sai đối tượng rồi, vì vậy cũng nhận được câu trả lời sai lầm. Cậu cứ nghĩ rằng thời gian qua cũng sẽ lấy đi hết những tâm tình trong lòng cậu. Nhưng có một điều cậu không biết, có thể gia tăng hoặc tiêu hao hết tâm tình này chỉ có mỗi Thời Tây làm được mà thôi.

Không biết đây là lần thứ mấy Thời Tây đi ngang qua cửa sau của lớp Quả Tri, thấy Quả Tri nằm gục xuống bàn.

Cũng không biết từ lúc nào Thời Tây không còn đi ngang đây nữa.

Thời Tây nghĩ là không nên quan tâm. Đây là chuyện Quả Tri. Tâm tình của cậu ấy không tốt không liên quan đến mình. Cậu ấy thi không đậu đại học lại càng không liên quan đến mình. Đây là chuyện của cậu ấy. Quả Tri có chuyện gì cũng không liên quan tới mình.

Trong suốt giờ tự học, bên trong phòng học rất yên tĩnh. Quả Tri đem sách ôm vào trong ngực, vừa tự hỏi thời gian làm gì mà còn chưa tới giúp mình. Đột nhiên cậu cảm thấy có một lực mạnh khiến mình muốn nhào té sang một bên. Tay của Thời Tây kéo nguyên cái ghế ngồi của Quả Tri, ngay cả ghế lẫn người đều bị kéo ra bên ngoài.

Cậu còn chưa kịp biết phải phản ứng như thế nào thì Thời Tây đã đứng ở trước mặt Quả Tri, tay phải hất lướt qua bên trái của Quả Tri đặt lên lưng ghế. Hắn khom người đến gần Quả Tri đang ngồi. Quả Tri ngược đầu, tầm mắt liền bị gương mặt đỏ của Thời Tây tước đoạt tự do.

“Cậu nghe rõ ràng cho tôi. Đúng là tôi có rất nhiều sở thích ngắn ngủi, khi chán rồi tôi nhất định vứt bỏ nó sang một bên. Nhưng, sở thích viết tiểu thuyết tôi sẽ nhất định không vứt bỏ sang một bên, tôi xem đây như là tính mạng của mình.” Có lẽ người khác nghe không hiểu những lời này, nhưng Quả Tri nghe hiểu. Sở thích thật sự của Thời Tây có lẽ không phải là những thứ hắn dễ dàng vứt bỏ, mà là những thứ hắn luôn giữ bên mình.

Quả Tri dùng sức gật đầu một cái, dùng sức như vậy, phiền não trong lòng biến mất nhanh chóng.

Ánh mắt của cậu dưới ánh đèn ngoài hành lang lóe sáng lên. Cậu mỉm cười so với ánh đèn còn mãnh liệt hơn. Bàn tay ấm áp của cậu bắt lại bàn tay trái lạnh lẽo của Thời Tây, nắm thật chặt: “Thời Tây, tớ cảm thấy một ngày nào đó, tớ sẽ trở thành tiểu thuyết của cậu.”

Thời Tây đã quen với giá rét đột nhiên bị nhiệt độ ấm áp của Quả Tri tấn công bất ngờ. Thân thể hắn theo phản xạ tự nhiên chống cự lại, rút cái tay kia về, xoay người liền đi. Quả Tri đứng lên, chạy theo, đứng trên cầu thang nhìn Thời Tây phát tay: “Gặp lại sau, cảm ơn cậu, Thời Tây. Cậu luôn ấm áp như vậy!”

Thời Tây nói rất nhỏ: “Rốt cuộc là người nào ấm áp đây?” Những lời này có lẽ giống như tự nhủ với bản thân cho nên Quả Tri cũng không có nghe thấy. Cậu như điên kéo ghế ngồi của mình trở lại phòng học, đi ngang qua Hoa Cốc Vũ vỗ vỗ đầu của hắn: “Hoa nhi, phải học tập thật giỏi nha!”

“Đồ ngốc, đừng làm rối tóc của tớ!”

“Không quan trọng! Cho dù tóc có rối bù thì cậu vẫn rất đẹp trai!”

Nghe được khích lệ, Hoa Cốc Vũ cho Quả Tri một cái liếc mắt: “Xem ra cậu đã khôi phục lại bình thường.”

“Không hiểu cậu đang nói cái gì nữa. Lúc nào tớ cũng bình thường như vậy.”

Quả Tri trở về vị trí của mình, ngồi xuống cẩn thận quan sát Vương Lâm Lâm, đột nhiên nói: “Tớ phát hiện hôm nay cậu rất đẹp!”

“Phải không?” Vương Lâm Lâm lập tức lấy gương ra, ngắm mình trong đó, cười tươi rói: “Vậy cậu cảm thấy Hoa Cốc Vũ sẽ thích tớ sao?”

“Đương nhiên, người nào cũng sẽ thích cậu.”

Cậu lần nữa mở sách ra, dùng sức vỗ vỗ mặt của mình để cho đầu óc tỉnh táo hơn. Hôm nay đi học thật là vui vẻ!

~Thời Tây lạnh lùng lại mang cho Quả Tri càng nhiều nhiệt tình hơn.

Tình yêu, nó mang đến cho người trong cuộc đủ loại tâm tình, không ai thoát khỏi, cho dù là Quả Tri lạc quan.

Thời Tây đi taxi về chỗ ở. Mở cửa phòng ra, đứng ở trong bóng tối, hần đột nhiên nâng tay trái lên, nơi bị Quả Tri truyền tới ấm áp vẫn như cũ không chịu bỏ qua cho hắn, lưu lại ở trên tay.

“Quả nhiên không nên quan tâm.” Thời Tây đóng cửa lại.

11. Chương 11: Thật Ra Thế Giới Này Không Rộng Lớn

11. Thế giới này thật ra không rộng lớn!

Không cách nào níu giữ thời gian lại. Bất kể là lúc mọi người khóc thút thít, lúc mọi người cười vui hay đang mộng mơ, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua. Có những khi bạn than rằng tuổi trẻ sao dài quá, vậy mà trong chớp mắt bạn đã già nua.

Kỳ thi tốt nghiệp trung học sắp đến, học sinh được nghỉ 3 ngày để chuẩn bị. Các bạn học từ từ có chút lâm vào khủng hoảng, tựa hồ còn có rất nhiều bài học không thuộc và không hiểu. Họ có chút tự giận mình, suy nghĩ phải cố gắng hết sức, làm được bao nhiêu thì lấy điểm bấy nhiêu. Quả Tri ở trong phòng học thu dọn đồ, trên lưng mang cái balô nặng trĩu, trong tay còn giúp bạn cùng phòng Thôi Thừa Long cầm hai cái túi đựng sách lớn.

Mới vừa đi ra phòng học cậu liền gặp Thời Tây. Quả Tri cười, giống như một đứa trẻ đột nhiên thấy kẹo ngọt: “Thời Tây!~”

Thời Tây nhìn chằm chằm túi lớn túi nhỏ trên người Quả Tri: “Thế nào, cậu muốn đi Tây Thiên học hỏi kinh nghiệm?”

“Muốn đi đương nhiên phải thu dọn đồ rồi. Sách của cậu để tớ cầm phụ cho!”

“Không cần, bán cho người thu phế liệu hết rồi!”

“Cái gì?! Cậu phải trân trọng túi nó chứ, giữ lại coi như là chút kỉ niệm thời trung học không phải tốt hơn sao?”

“Không cần thiết.” Thời Tây hướng cầu thang đi tới, Quả Tri cố hết sức xách theo sách đi theo phía sau hắn: “Không cần đâu, không cần xách phụ tớ đâu, tự tớ có thể làm được.” Người khác cũng không phải là có ý muốn giúp cậu. Thời Tây nhìn mờ hời trên trán Quả Tri, sau đó đưa tay qua lấy một cái túi, xách phụ

Quả Tri. Quả Tri cao hứng đang chuẩn bị nói ra vô số lời khen thì Thới Tây mở miệng trước: “Cái gì cũng đừng nói.”

“Nhưng bây giờ tớ muốn khen cậu.”

“Nhưng tôi không muốn được cậu khen.”

Thới Tây kéo cái túi lách xuống cầu thang, sách bên trong túi chạm vào từng bậc thang, phát ra tiếng động. Quả Tri cũng không ngăn cản, mới vừa rồi cậu còn la hét nói phải quý trọng sách, bây giờ lại bắt chước Thới Tây kéo lê túi sách xuống cầu thang. Bọn họ đi ra khỏi dãy phòng học tối tăm, ánh mặt trời ở trên đỉnh đầu. Quả Tri nghênh mặt lên nhìn ánh mặt trời, nheo mắt lại, khóe miệng cong lên mang theo hạnh phúc: “Rốt cục cũng gần tốt nghiệp rồi!”

Thới Tây tránh khỏi ánh mặt trời, đối với chuyện tốt nghiệp hẳn cũng không có cảm xúc gì. Người nào rồi cũng sẽ trải qua việc đến trường, học hành, tốt nghiệp, lại học hành, lại tốt nghiệp, sau đó đi làm, sau đó sống cuộc sống của riêng mình.

Bọn họ tách ra ở dưới nhà trọ. Quả Tri còn muốn nói điều gì đó nhưng Thới Tây đã rời đi. Thôi Thừa Long đã thu dọn đồ đạc ở phòng trọ xong. Ba mẹ hẳn lát nữa sẽ tới rước hẳn, thuận đường nên cũng đưa Quả Tri về nhà cậu luôn.

Quả Tri thần thờ nhìn cổng trường, Thôi Thừa Long đứng ở bên cạnh cậu: “Cậu không nỡ rời xa cái trường tàn tạ này sao?”

“Tớ thật không nỡ rời xa ngôi trường này, nhưng tớ còn có một thứ không nỡ rời xa hơn.”

“Cái gì?” Thôi Thừa Long cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút.

“Nam sinh!” Đáp án này của Quả Tri thiếu chút nữa hù dọa Thôi Thừa Long tiểu trong quần. Hắn trợn to hai mắt nhìn Quả Tri: “Cậu, cậu mới nói cái gì?”

“Tớ nói giữa trường học và nam sinh, tớ không nỡ rời xa nam sinh hơn.” Quả Tri lập lại lần nữa.

“Quả Tri, cậu có nghĩ tới ý nghĩa của những lời này hay không?”

“Không có!” Quả Tri thành thật trả lời.

“Vậy thì không nên tùy tiện nói ra! Thật may là tớ hiểu rõ tính cách của cậu. Sau này ở bên ngoài cũng đừng nói những lời khiến cho người ta hiểu lầm như vậy, nếu không cậu sẽ bị những người khác nhìn với ánh mắt kỳ quái.”

“Tại sao?”

Xe của ba mẹ Thôi Thừa Long ba mẹ tới, hẳn nhẹ giọng nói: “Không tại sao hết, thế giới này có rất nhiều chuyện không thể giải thích được. Thật đó, Quả Tri. Tính tình như cậu sau này sẽ dễ dàng bị người khác làm tổn thương. Làm bạn cùng phòng ba năm, tớ cho cậu biện pháp để giải quyết, mau tìm người bảo vệ cậu đi.”

“Nhưng tớ không cần người khác bảo vệ, tớ muốn bảo vệ người khác.”

Thôi Thừa Long mắt lé quan sát Quả Tri: “Cậu, muốn bảo vệ người khác?”

“Ánh mắt này của cậu là sao? Xem thường tớ à?”

Ba của Thôi Thừa Long mở cửa xe ra: “Mau để đồ lên xe đi. Quả Tri, đã lâu không gặp con!”

Quả Tri rất có lễ phép: “Dạ, con chào bác.”

Ba mẹ Thôi Thừa Long đưa Quả Tri về nhà. Quả Vân đã ở dưới lầu chờ đợi. Quả Vân và ông Thôi bắt tay nhau chào hỏi, sau đó Quả Vân nhìn Quả Tri: “Có nói cảm ơn với bác chưa đây?”

“Có mà, có mà. Quả Tri là một đứa trẻ lễ phép, lại được anh đây giáo dục tốt như vậy. Con trai nhà tôi thì không nghe lời tôi chút nào.”

Được khen như vậy, trên mặt Quả Vân khó nén được kiêu ngạo, nhưng như cũ khoát khoát tay: “Cần dạy dỗ chúng nghiêm khắc hơn, mấy đứa trẻ bây giờ không thể nuông chiều được.” Hai người vui vẻ trò chuyện traten tử mới nói lời tạm biệt. Quả Tri đem đồ vào nhà, trong lòng luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhìn hành lý, đột nhiên nói: “Ba ơi, con phải đến trường bây giờ, con bỏ quên đồ quan trọng trong đó rồi.”

“Chẳng phải ba đã nhắc nhở con rồi sao? Làm việc cũng phải tỉ mỉ. Mấy ngày nữa là thi tốt nghiệp trung học rồi, con mà quên trước quên sau, thi không đậu đại học, xem ba dạy dỗ con như thế nào. Con không mất mặt nhưng ba thì có.” Quả Vân lại bắt đầu nghiêm túc dạy dỗ Quả Tri. Quả Tri chẳng qua là ngoan ngoãn đứng gập đầu, sau đó Quả Vân khoát tay: “Mau đi đi, trên đường coi chừng một chút.”

“Dạ vâng ạ!”

Quả Tri trở về trường học, thứ gì mà quan trọng đến như vậy? Ai đã khiến cậu có thể chấp nhận bị ba mắng một trận, có thể bắt kẻ nhọc ngồi xe buýt trở lại? Dĩ nhiên, chính là Thời Tây.

Cậu đi taxi tới trước chỗ Thời Tây ở, lo lắng hẳn đã đi rồi, nhẹ nhàng gõ cửa: “Thời Tây, cậu ở đâu?”

Quả Tri không biết Thời Tây có thi lên đại học hay không, cậu thậm chí không biết Thời Tây có tham gia thi tốt nghiệp trung học hay không. Thời Tây sẽ không quan tâm đến bằng tốt nghiệp, nếu như vậy chẳng lẽ hẳn đã rời khỏi đây rồi sao?

Cậu rút cục dùng sức gõ cửa: “Thời Tây, Thời Tây, Thời Tây!”

Bên trong không có ai trả lời, Quả Tri nhớ tới phim ảnh. Trong phim, có người chỉ cần nghiêng người một cái, dùng sức một chút là có thể tông cửa xông vào. Cậu cũng học theo phim ảnh, lui về phía sau hai bước, dùng sức đập vào cửa. Kết quả cửa không có mở ra, cánh tay Quả Tri đau đến tê dại. Cậu vận chặt mi, sờ cánh tay một cái.

“Cậu định làm chuyện ngu xuẩn gì nữa đây.” Giọng nói của Thời Tây từ phía sau truyền tới. Quả Tri kinh ngạc quay đầu lại, thấy phía sau là Thời Tây. Cánh tay của cậu liền giảm bớt đau đớn, tim của cậu trở về vị trí chính xác trong thân thể: “Thời Tây!” Giọng nói của cậu rõ ràng, đầy cao hứng.

Thời Tây mở cửa, Quả Tri đi vào nhà, phát hiện bên trong nhà cũng không dọn dẹp: “Cậu không cần về nhà sao?”

“Không cần thiết, ở nơi nào cũng vậy thôi!”

“VẬu ba mẹ cậu sẽ rất lo lắng đó!”

Thời Tây mở laptop lên, vẻ mặt của hắn không biểu cảm: “Bọn họ không có ở đây.”

Quả Tri nhìn chăm chú vào phía sau của Thời Tây. Cậu không có suy gì, cậu không biết tại sao lại làm như vậy nhưng cậu thật muốn làm như vậy. Cậu nhào qua, nhìn đối diện về phía Thời Tây, dùng sức: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Tổ không nên hỏi, tổ không biết ba mẹ cậu đã chết.”

Thời Tây cắn răng đẩy Quả Tri đang áy náy ra: “Lão tử nói bọn họ không có ở đây chứ không phải nói là bọn họ không còn trên đời.”

Lúc này đến phiên Quả Tri quần bách, giống như một đứa trẻ làm chuyện sai lầm, ngượng ngùng nắm lấy vạt áo của mình: “Tổ, tổ.” Cậu bị đau lòng che mắt, đột nhiên nhào lên trên giường của Thời Tây: “Tổ lại nói như vậy, tổ thật đáng chết!” Chuyện này, có phải nghiêm trọng hóa vấn đề rồi không?

Thời Tây nhìn Quả Tri nằm ở trên giường: “Cậu đến đây chính là muốn để cho tôi thấy cậu thật là ngu ngốc?”

“Đúng rồi!” Quả Tri ngồi dậy: “Tổ muốn có số điện thoại di động của cậu.”

“Không cần thiết!”

Quả Tri lại nằm giường, để lại cho Thời Tây một cái ót, mặt chôn ở trong chăn phát ra giọng buồn buồn: “Mới vừa rồi chắc tổ đã làm cậu giận rồi, cho nên cậu không muốn cho tổ số điện thoại. Nhưng cũng không phải là tổ cố ý.” Lời này nghe có vẻ như đang oán giận Thời Tây.

“Không có số điện thoại di động!”

“Gạt người, muốn cự tuyệt cũng nên tìm một lý do chính đáng chứ!” Quả Tri không tin .

” Quả Tri, bây giờ tôi muốn đánh cậu.”

“Không cho số điện thoại di động coi như xong, còn muốn đánh tở, cậu không phải là người!” Quả Tri nói lớn, mới vừa rồi còn được khen rất lễ phép, bây giờ đang trên giường Thời Tây ăn vạ. Quả Vân nhiều năm dạy dỗ Quả Tri nghiêm khắc như vậy có phải là thất bại rồi không?

“Lần trước tở rõ ràng thấy cậu lấy điện thoại di động đọc truyện!”

“Tôi nói tôi không có số điện thoại di động chứ không phải nói là không có điện thoại di động.”

“Gi chứ? Vậy nếu có ai muốn tìm cậu thì phải làm sao?”

“Sẽ không ai tìm tôi.” Những lời này Thời Tây dễ dàng nói ra khỏi miệng như thế, Quả Tri từ trên giường ngồi dậy: “Nhưng bây giờ, tở sẽ tìm cậu.”

“Tôi không cần người ngoài!”

“Nhưng tở không phải là người ngoài, tở là Quả Tri.” Quả Tri đứng lên, cậu đi tới bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu vào nửa căn phòng, rồi chiếu đến một góc chất đầy DVD và sách. Ở dưới ánh mặt trời hiện ra ấm áp, Quả Tri nhìn ngoài cửa sổ: “Thật ra thì, Thời Tây, thế giới này không có lớn lắm đâu. Hòa mình tắm nắng, đọc sách, mua những món đồ mình thích, ăn những món ăn ngon. Cậu sống vui vẻ một chút sẽ không có cái gì tổn thất đâu.”

Một bài hát từ tiệm cắt tóc bên ngoài cửa sổ vang lên, nhẹ nhàng, du dương chui vào trong phòng của Thời Tây.

Không có người yêu ở đây quấy rầy, không có người yêu ở đây ôm trong ngực, không có được đôi tay ai nắm chặt. Mong ước không thành hiện thực. Đau khổ, cũng không bằng cười cười nói nói. Cuộc sống không nên hy vọng quá nhiều, nhiều sẽ mang đến biết bao thất vọng. Đôi vai đã quá nặng nề, đã quá cô đơn. Cái gì cũng không cần, cùng nhau hát lên khúc nhạc xua tan phiền não. Trừ hơi thở ra những thứ khác không quan trọng, bây giờ hãy bỏ qua tất cả và lãng quên. Đau buồn, cái gì gọi là đau buồn, trừ nhịp tim ra không quan trọng đến điều gì. Mọi người không nên đi hăm mộ chim bay, thế giới so với ta thật lớn, tự ta sẽ thu nhỏ lại. Đem mình làm con rệp, ai cũng không đáng giá kiêu ngạo. Nhân gian tạt khổ biết bao nhiêu, hoa nở hoa tàn biết bao nhiêu

Quả Tri đứng ở dưới ánh mặt trời nhìn Thời Tây.

Thời Tây ngồi trong bóng tối khuất ánh mặt trời đưa lưng về phía Quả Tri.

Âm nhạc bay bổng khắp căn phòng.

12. Chương 12: Tốt Nghiệp Lữ Hành

Chương 12. Tốt Nghiệp Lữ Hành

Tiếng chuông reo lên, Quả Tri ra khỏi phòng thi. Cậu hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra. Cậu xông ra bên ngoài sân trường, ôm lấy gốc cây lớn: “Cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Cậu áp mặt dính vào thân cây khô sần sùi: “Thật tốt!”

Hoa Cốc Vũ làm bộ như không quen biết nhanh chóng đi ngang qua, nhưng vẫn bị Quả Tri thấy được: “Hoa nhi, làm bài có được không?”

“Cậu nói chuyện quá nhảm nhí, làm bài không được thì tở thật có lỗi với gương mặt này!” Hoa Cốc Vũ sờ gương mặt đẹp trai của mình, lại lâm vào ảo tưởng nặng, hần lần nữa nhìn Quả Tri: “Tở sẽ học ở đại học Z. Cậu cũng không cần quá nhớ nhung tở, mặc dù gương mặt tở đây không phải là tùy tiện đi nơi nào cũng có thể thấy, nhưng chúng ta cũng là bạn học, tở chỉ có thể cho cậu tấm hình của tở kèm theo chữ kí thôi. Đến

lúc cậu học đại học thì có thể đem khoe cho bạn bè xem, khoe rằng cậu đã từng học chung với một người anh tuấn như tớ.”

Quả Tri buông thân cây ra: “Nhưng tớ cũng học ở đại học Z!”

“Cái gì?!” Hoa Cốc Vũ hận hận nhìn Quả Tri.

“Hoa nhi, cậu rất ghét tớ sao?”

“Tớ không phải ghét cậu. Nếu như cậu học ở đại học Z, khi đó Thời Tây cũng sẽ học ở đó. Muốn tranh giành danh hiệu Hoa mỹ nam với tôi sao, không có cửa đó đâu!” Hoa Cốc Vũ vừa dứt lời, Quả Tri chu môi: “Ngay cả kì thi tốt nghiệp trung học Thời Tây cũng không tham gia, làm sao có thể lên đại học Z?”

“Không có tham gia thi tốt nghiệp trung học? Rõ ràng hần và tớ thi cùng phòng mà!”

Mặt của Quả Tri sáng ngời và sáng ngời, tiến lên đưa tay ra nựng mặt của Hoa Cốc Vũ: “Hoa nhi, cậu chính là một đóa hoa xinh đẹp nhất!~” Nói xong cậu liền chạy xa. Hoa Cốc Vũ tức giận lấy gương ra soi. Vết mực trên tay Quả Tri bây giờ hết thấy đều ở trên mặt hần, lau thế nào cũng không hết. Cốc Vũ chỉ đành tức giận ở phía sau kêu la: “Quả Tri, lão tử muốn giết cậu!”

Bây giờ, người nào giết Quả Tri, Quả Tri cũng sẽ không hận người đó.

Quả Tri leo lên lầu hai, đứng ở trên đây nhìn xuống sân trường tìm kiếm Thời Tây. Rất nhanh, cậu ở lầu hai đưa mặt ra lớn tiếng kêu: “Thời Tây ~” Thời Tây không ngẩng đầu nhìn. Hần ngồi ở trên băng đá, chậm rãi nháy mắt, hần không lộ ra vẻ gì chỉ duy trì một tư thế: nhìn đám học sinh qua lại. Bọn họ cũng xem Thời Tây như không tồn tại trên thế giới này.

“Thời Tây ~ Nếu đã thi tốt nghiệp trung học, vậy cùng tớ học đại học Z luôn đi. Tớ sẽ không lừa cậu, tớ sẽ giúp cậu tìm tư liệu thật hay, tớ sẽ giúp cậu nhớ tất cả bản thảo, tớ sẽ bên cạnh đưa cho cậu giấy bút, tớ sẽ lên mạng tìm mua cho cậu nhiều sách hơn, tớ cũng sẽ giúp cậu sửa lỗi chính tả!” Tiếng la của Quả Tri rõ ràng như thế, để cho tất cả mọi người không nhìn được ngẩng đầu nhìn.

Thời Tây đứng lên, hai tay đưa vào trong túi quần, đi về phía trước.

Quả Tri tiếp tục kêu: “Thời Tây, nếu cậu không nhìn tớ, tớ sẽ nhảy xuống. Tớ nói thật!”

Thời Tây dừng lại, rốt cục cũng ngẩng đầu lên. Hần biết chờ hần là cái gì, là nụ cười của Quả Tri.

Vương Lâm Lâm cũng phía dưới sân trường nhìn lên: “Quả Tri, cậu ở đây ma kêu quỷ rống gì vậy, mau xuống đây, có chuyện tìm cậu bàn bạc.”

Quả Tri chạy xuống. Vương Lâm Lâm cùng mấy nữ sinh trong lớp đang bàn bạc chuyện gì đó, thấy Quả Tri tới liền đem cậu kéo vào trong đồng nữ sinh. Những nam sinh xung quanh không khỏi hâm mộ Quả Tri. Quả Tri ở giữa vạt bông hoa xanh biếc, mờ mịt nhìn Vương Lâm Lâm: “Chuyện gì?”

“Mấy người chúng tớ đang bàn bạc về chuyện đi chơi sau khi tốt nghiệp. Hoa Cốc Vũ cùng mấy nam sinh nhan sắc miễn cưỡng chấp nhận được cũng tham gia, cậu đi không?”

“Tớ không đi được, ba tớ sẽ không đồng ý!”

“Cậu còn chưa hỏi qua sao biết ba cậu không đồng ý? Thật vất vả mới thi tốt nghiệp trung học xong, ông ấy còn quản cậu?”

“Tớ hiểu tính ba mình mà, ông ấy sẽ lo lắng tớ ở bên ngoài học những cái xấu.”

“Thật đáng tiếc!”

Quả Tri cười cười: “Có cái gì đáng tiếc đâu, chẳng qua là không đi du lịch sau khi tốt nghiệp thôi mà. Tớ ở nhà cũng có thể chơi, hơn nữa ba tớ nói nếu như tớ thi tốt sẽ cho tớ đi du lịch.” Quả Tri còn tưởng được mọi người hâm mộ, kết quả thì ngược lại: “Cùng ba mẹ đi du lịch? Thật không có hứng!” Cậu bị nữ sinh đẩy ra ngoài, cảm thấy không giải thích được, hướng các cô gái làm mặt quỷ.

Không đi chơi thì cũng có sao đâu, tôi đây không quan tâm.

Trong trường, bọn học sinh vui mừng đến điên dại vì đã được giải thoát sau những ngày dài mệt mỏi. Bọn họ đem sách xé thành từng tờ từng tờ từ trên lầu ném xuống. Quả Tri đứng ở dưới lầu, tờ giấy rơi trên đỉnh đầu của cậu, rồi xuống thân thể mới trượt xuống đất. Thời Tây ở cách đó không xa nhìn cái này hình ảnh này, trên tay cầm bút.

“Thời Tây, thi xong rồi cậu vẫn ở căn nhà thuê đó sao? Vậy lúc tớ không có chuyện gì làm có thể tới tìm cậu chơi rồi.”

“Không!”

“Cậu phải về nhà mình?”

“Đến những thành phố khác.”

“Cậu cũng muốn đi du lịch? Đây, tớ cũng muốn đi.”

“Không ai mời cậu.”

“Tớ không cần người nào mời.” Có lúc, da mặt Quả Tri dầy đến không tưởng.

Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri biết Thời Tây không muốn, cho nên cậu có ý nghĩ của mình. Cậu lại da mặt dày đi theo Thời Tây về nhà. Mới vừa vào cửa, thừa dịp Thời Tây không có chú ý, ôm lấy máy laptop của Thời Tây chạy ra ngoài cửa, vừa chạy vừa nói: “Không có laptop, cậu sẽ không có biện pháp tiếp tục viết tiểu thuyết, nơi đó cậu cũng đi không được! Nếu như cậu không mang tớ theo, tớ cũng không trả lại cho cậu!” Nói xong liền xoay người chạy. Thời Tây nhìn bộ dáng Quả Tri nhanh chóng chạy trốn: “Ngu ngốc!~”

Quả Vân ở nhà lo lắng chờ đợi. Hồi lâu, Quả Tri mới đeo balô trở về.

“Thi cử thế nào?”

“Rất tốt ba ạ, con nhất định sẽ đậu đại học Z!”

Nghe được Quả Tri tràn đầy lòng tin trả lời, mặc dù Quả Vân cũng vui mừng nhưng kết quả chính thức còn chưa có nên không khỏi lo lắng. Ông qua sang Chu Tuệ vợ mình: “Con trai gần đây cũng rất khổ cực, tối nay nấu chút đồ ăn ngon.”

Chu Tuệ cũng rất vui vẻ, gạt đầu, sờ đầu Quả Tri một cái liền xách giỏ đi mua đồ chuẩn bị bữa tối.

Quả Tri đứng ở phòng khách lấp ba lấp bắp: “Ba, chuyện này, con, con có thể cùng bạn đi du lịch sau khi tốt nghiệp được không?”

“Không được! Con còn nhỏ đi ra ngoài rất nguy hiểm, thêm nữa bên ngoài có rất nhiều phần tử không tốt!”

“Nhưng từ nhỏ đến lớn con không có đi xa nhà lần nào. Lần này con muốn cùng bạn học đi chơi, thư giãn một chút!”

“Có cái gì hay đâu mà đi. Chờ đến khi kết quả được công bố, cả nhà chúng ta cũng có thể đi du lịch.”

“Nhưng, rất, rất nhiều bạn học cũng đi rồi...”

“Mới học xong trung học đệ nhị cấp đã muốn chơi? Con còn phải học xong đại học. Con ở nhà không có việc gì làm thì cũng có thể đến thư viện tìm tài liệu về giáo trình đại học, đọc tham khảo rồi chọn chuyên ngành.” Quả Vân biểu cảm nghiêm túc.

“Có mấy ngày thôi mà ba. Sau khi trở về con nhất định ngày ngày đi đến thư viện, hơn nữa con bảo đảm lần này con thi rất tốt. Ba, con thật muốn đi, có được không? Con sẽ không ở bên ngoài gây chuyện, cũng sẽ không học những thói hư tật xấu. Dù sao lên đại học cũng chỉ có một mình ở bên ngoài, ba không phải nói một người đàn ông cần phải học tính tự lập sao? Bây giờ lúc nào cũng được ba và mẹ bảo bọc, con có hơi lo lắng.”

Quả Vân cảm thấy lời Quả Tri cũng đúng, ở trong lòng lâm vào tình trạng mâu thuẫn.

Quả Tri nói tiếp: “Con sẽ mỗi ngày gọi điện thoại báo cáo cho ba mẹ.”

“Được rồi, chuyện này để cho ba suy nghĩ một chút.”

Quả Vân liên lạc với ông Thôi (ba của Thôi Thừa Long), biết được con của ông ấy cũng đi du lịch. Thả bọn trẻ đi ra ngoài chơi đùa tự do một chút cũng là chuyện nên làm. Quả Vân lúc này mới yên tâm, không ngừng dặn dò Quả Tri đủ điều mới cho đi.

Buổi sáng mùa hè nhanh chóng bừng lên. Bầu trời thật trong xanh, Quả Tri ôm balô đến trước cửa nhà Thời Tây. Cậu dùng gỗ cửa, hồi lâu cửa mới mở ra. Về mặt Thời Tây không giấu được lười biếng, mở cửa xong liền ngã xuống giường tiếp tục ngủ.

“Đi thôi, Thời Tây, chúng ta đi du lịch.” Quả Tri hưng phấn ngồi xuống mép giường.

Người trên giường không có đáp lại.

“Thời Tây, lúc nào thì đi? Muốn tớ giúp cậu thu dọn đồ đạc sao?”

“Câm miệng, chờ tôi tỉnh dậy rồi nói!”

Quả Tri không nói thêm gì nữa, kéo cái ghế ra ngồi ở trước giường. Cậu cứ như vậy nhìn Thời Tây. Khuôn khuôn mặt dễ nhìn của hắn có thể phối hợp với bất kỳ biểu cảm gì. Cậu không hưng phấn, cũng không nóng nảy. Cậu đột nhiên cảm thấy, thật ra thì cậu có thể ngồi ở đây cả đời.

13. Chương 13: Chuyến Du Lịch Bình Thản

Vào buổi trưa, ánh mặt trời nghịch ngợm soi rọi vào cửa sổ, rồi đến trên đầu giường. Có chút ấm áp, có chút chói mắt. Thời Tây nhẹ nhủi mi lại, mở mắt ra, phát hiện Quả Tri đang nhìn mình chăm chăm. Hắn ngồi dậy.

Quả Tri đứng lên: “Tôi giúp cậu kéo rèm cửa sổ lên, cậu cứ tiếp tục ngủ đi, tớ sẽ ở trong phòng tuyệt đối giữ im lặng.” Cậu thật sự là rất im lặng, ngay cả khi mở nắp bình uống nước cũng là dùng quần áo che lại.

Mặt mũi Thời Tây không biểu cảm: “Cậu ở đây làm cái gì?”

“Cái gì làm gì? Không phải đã nói sẽ cùng nhau đi du lịch sao? Tớ cũng chuẩn bị xong hết rồi, cũng xin phép gia đình xong rồi, thật vất vả mới ra ngoài được!” Quả Tri nóng nảy, đem balô mang ở đằng sau đến trước mặt Thời Tây lắc qua lắc lại chứng minh mình đã chuẩn bị đầy đủ.

Thời Tây đứng lên: “Chuyện này liên quan gì tới tôi?”

“Chính là chuyện liên quan tới cậu!” Quả Tri bĩu môi, đang chuẩn bị nói gì đó thì Thời Tây cởi áo ra. Động tác tùy tiện như vậy, quần áo bị ném lên giường, Quả Tri lại cà lăm: “Mà, hơn nữa...” Cậu muốn nói điều gì đó nhưng không nhớ rõ. Quả Tri nhìn chăm chăm quần áo của Thời Tây trắng noãn trên giường, giãy dụa ngón tay của mình, đột nhiên nói: “Thời Tây, lần sau có thể đừng cởi quần áo trước mặt tớ không? Cậu làm vậy sẽ cắt đứt ý nghĩ của tớ!”

Thời Tây nhìn chòng chọc Quả Tri một cái, vẻ mặt của hắn tựa hồ không có nhận ra được ý nghĩa lời của Quả Tri nói. Thời Tây không lên tiếng, đi vào phòng tắm.

Hành lý của Thời Tây cũng không nhiều, một bộ quần áo để mặc luân phiên, vài cuốn sách. Hành lý của Quả Tri cũng không nhiều, một bộ quần áo để thay và máy laptop của Thời Tây. Bọn họ đi đến một nơi cũng không quá xa, xe buýt ở trên đường cao tốc vững vàng di chuyển. Thời Tây nhìn ra ngoài cửa sổ, con người và phong cảnh thoáng một cái đã lướt qua. Hắn đeo tai nghe. Quả Tri ngồi ở bên cạnh hắn, vừa ăn bánh biscuit (bánh bít quí) vừa đọc sách. Vụn bánh biscuit rơi xuống, nằm trên trang sách, cậu phỉu phỉu rồi tiếp tục đọc. Không bao lâu, Quả Tri hơi nghiêng đầu nhìn về phía Thời Tây, cái nón cũng không giấu được gò má đẹp mắt của hắn. Mặt của hắn không lộ ra biểu cảm gì, tựa hồ như một người vô cảm.

Ngực của Quả Tri cất giấu tiếng tim đập đĩnh tai nhưc óc. Cậu đột nhiên dùng sức xoa mắt một chút, muốn lau đi những cảnh hỗn lộn trong tầm mắt mình, nhưng không may vụn bánh biscuit lại rơi vào trong mắt. Con mắt trái của cậu không mở ra được, cậu bắt đầu dụi mắt không ngừng.

Thời Tây cảm giác được bên cạnh có tiếng động gì đó, nghiêng đầu liền thấy Quả Tri dùng sức dụi mắt, tựa như nếu không bị mù sẽ không dừng lại: “Cậu làm gì thế?”

“Có cái gì đó rơi vào mắt!”

“Dừng dụi nữa!”

“Nhưng mắt không thoải mái!”

“Tôi nói là dừng dụi nữa!” Thời Tây bắt cổ tay của Quả Tri lại, một cái tay khác vạch mắt trái có chút đỏ hoe của Quả Tri ra xem. Quả Tri lo lắng hỏi: “Thế nào rồi?”

“Mù rồi!~”

“Có thật không? Vậy tại sao tớ vẫn còn thấy cậu được? Vậy sau này tớ phải làm sao? Tớ sắp lên đại học rồi, phải cần hai con mắt!” Quả Tri kinh hoảng nói.

“Tôi nói cái gì cậu cũng tin? Cậu không biết dùng đầu óc để suy nghĩ?”

“Tớ rất tin tưởng cậu, vậy mà cậu không chỉ gạt tớ, còn mắng tớ nữa!”

“Dừng nhiều lời!” Thời Tây từ từ đưa miệng lại gần con mắt trái của Quả Tri, nhẹ nhàng thổi. Dị vật liền biến mất, nhưng tiếng tim đập lại kịch liệt hơn.

“Cậu thật là lợi hại!” Quả Tri nắm chặt áo của mình ở trước ngực, rốt cuộc những lời này là khen Thời Tây dễ dàng làm cho con mắt mình bình thường lại, hay là khen Thời Tây dễ dàng làm cho nhịp tim mình sửa đổi tốc độ? Quả Tri cũng không phân biệt rõ ràng lắm.

Xuống xe, sắc trời đã một mảnh trầm tối. Thời Tây là một người không có kế hoạch rõ ràng, đi tới chỗ nào thì ở chỗ đó. Quả Tri là một người đi theo Thời Tây, Thời Tây đi tới chỗ nào, cậu sẽ ở chỗ đó.

Nơi này là một thành phố xa lạ. Quả Tri tò mò quan sát, cậu thích loại cảm giác xa lạ và mới mẻ này. Xung quanh là những người không quen biết, ngôn ngữ và thức ăn địa phương. Bọn họ xuyên qua nơi này, bị bao phủ trong nơi này.

Bọn họ chọn một quán trọ nhỏ vắng vẻ để nghỉ ngơi. Có một ông lão quần áo rách rưới ở trước cửa quán, Quả Tri đau lòng nhìn, móc ít tiền ra đặt trước mặt của ông. Bà chủ quán trọ bên trong thái độ tiếp khách rất tệ, trang điểm lại rất đậm, đứng đứng ngồi ngồi chơi đánh bài trên máy tính: “Mấy phòng?”

“Hai phòng!”

“Giấy chứng minh!”

Bên trong quán trọ nồng nặc mùi thuốc lá cùng mùi nước hoa khó ngửi. Quả Tri đứng ở trước quầy, cũng không bởi vì hoàn cảnh có bất kỳ ảnh hưởng, mang theo nụ cười, nhìn vào máy vi tính của bà chủ, nhắc nhở: “Bà chủ, bà nên ra bài đi!”

Bà chủ lạnh lùng liếc cậu một cái, cũng không quan tâm tới. Bọn họ đập tấm thảm ở dưới cầu thang, đi lên phòng ở lầu ba. Quả Tri nắm chặt chìa khóa phòng dơ bẩn ở trong tay. Cậu tò mò đi theo sau lưng Thời Tây, đảo mắt nhìn xung quanh. Hình như bất kỳ món đồ nào cũng có thể hấp dẫn hứng thú của cậu.

Bọn họ mạnh ai nấy vào phòng của mình. Không lâu sau đó, Quả Tri liền dùng sức gõ cửa phòng Thời Tây, mặt hoảng sợ nói: “Trong phòng tớ có thanh âm kỳ quái!”

Thời Tây cau mày hướng căn phòng của Quả Tri đi tới, lại bị Quả Tri kéo lại: “Dừng đi, trong phim ảnh cũng có cảnh này, người nào không tin đi qua đó xem thử sẽ là người chết trước!”

“Buông tay!”

Quả Tri buông tay ra, đi theo sau lưng Thời Tây. Vừa đi vào phòng liền có thể nghe được tiếng va chạm thể xác và tiếng rên của phụ nữ.

“Có phải là ma hay không?”

“Đây là đang phối giống!”

Mặt Quả Tri đỏ lên, đột nhiên không biết phải nói gì, tiếng rên rỉ bên tai không dứt.

Thời Tây đối với phản ứng của Quả Tri cảm thấy không giải thích được, hỏi: “Cậu chưa từng xem qua phim cấp ba?”

“Hả? Dĩ nhiên không có.” Mặt Quả Tri càng đỏ hơn, bên tai cũng hồng hồng: “Tớ chỉ có xem phim cấp một và cấp hai thôi, phim cấp ba thì chưa xem.”

“Khẩu vị cũng không nhẹ!”

“Không hiểu cậu nói gì! Cấp một là phim bạo lực, cấp hai là phim tình yêu không phải sao?” Quả Tri đưa mắt thăm dò phản ứng của Thời Tây, sau đó trong đầu có chút hiểu được điều gì đó, lại nhỏ giọng hỏi: “Không phải sao?”

“Tôi có thể rất rõ ràng nói cho cậu biết, không phải là vậy!”

“Cái gì?! Chẳng lẽ là...” Quả Tri che miệng mình lại, sắc mặt trở nên xanh mét. Cậu nhớ tới lúc mình còn học trung học đệ nhất cấp, vì muốn chứng minh cho mẹ mình là một đứa trẻ ngoan, chạy đến trong nhà bếp tìm mẹ, bảo đảm nói: “Mẹ à, mẹ yên tâm, cho tới bây giờ con chưa có xem phim cấp ba. Con chỉ xem phim cấp một với cấp hai thôi.” Lúc ấy phản ứng của mẹ rất kỳ quái, chẳng qua là nhỏ giọng trách cứ: “Con, đứa nhỏ này rốt cuộc đang nói cái gì?”

Cái này, nó... Quả Tri lắc đầu khó có thể tiếp nhận cái kiến thức mới này.

Thời Tây nhìn Quả Tri: “Chẳng lẽ cậu ngu ngốc đến nỗi nói điều này với rất nhiều người rồi?”

“Chỉ, chỉ có ba, bốn người thôi.” Cũng khó trách, khó trách bọn hấn sau khi nghe Quả Tri nói lại phản ứng rất kỳ quái, không nhin nổi cười phá lên.

“Cậu ngu ngốc quá, tôi thật kinh ngạc.” Lời của Thời Tây rõ ràng là đang châm chọc. Hấn xoay người trở lại phòng của mình, trong chốc lát liền cầm theo túi đồ đi vào phòng của Quả Tri, đem Quả Tri cùng túi đồ của cậu đẩy ra ngoài cửa.

Quả Tri ôm lấy túi ô, trao đổi phòng với Thời Tây. Phòng của hấn rất yên tĩnh, Quả Tri tắm xong liền chui vào trong chăn, nghĩ đến Thời Tây ở cách vách, không giải thích được cảm thấy rất yên tâm. Cậu không quan tâm hoàn cảnh cùng những vật khác, bởi vì trong đầu cậu đã bị Thời Tây chiếm lấy không còn chỗ trống nữa. Đây là chuyến đi du lịch tốt đẹp nhất của cậu!

Thời Tây đứng cạnh cửa sổ, bên tai là tiếng rên rỉ, nhìn ra phía ngoài là bóng tối. Trong phòng rất tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt của máy laptop. Đây là chuyến du lịch bình thản của Thời Tây!

Về phần tại sao lại chọn nơi này, không phải là bởi vì học sinh nghèo khó, Thời Tây có tính toán của mình.

Quả Tri muốn cho Thời Tây nhìn thấy hết những điều tốt đẹp trên thế giới.

Mà Thời Tây lại muốn cho Quả Tri biết thế giới này xấu xa đến mức độ nào.

Thời Tây có rất nhiều thứ không cần thiết, sự ngây thơ của Quả Tri là thứ hấn không cần nhất.

14. Chương 14: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (1)

?

Hai người mang tiếng là đi du lịch nhưng không giống chút nào. Bên trong phòng trọ, Thời Tây chéo chân chân ngồi trên ghế cạnh cửa sổ. Hấn nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, ngoài ra không có động tác gì nữa. Có lúc hấn viết rất nhiều, viết không ngừng, nhưng đến cuối cùng cũng không biết muốn viết cái gì.

Một người có thể viết cả đời sao? Có lẽ không, đến một lúc nào đó sẽ cảm thấy nhàm chán, tìm một thời gian thích hợp ngưng hẳn mới là đường lui tốt nhất. Quả Tri ngồi đối diện hẳn, cúi đầu nhìn những bản thảo nằm tán loạn trên bàn của Thời Tây, chữ viết thì xốc xếch, tờ giấy thì cũ kỹ.

Nàng có dung mạo khuynh thành, nàng có danh tiếng, nàng có vàng bạc châu báu, nàng có y phục lộng lẫy. Nàng có tất cả, nhưng trái tim lúc nào cũng cô đơn đến phát sợ. Nàng mang theo nụ cười, ở trước mặt nam nhân lúc nào cũng vui vẻ quây rũ bọn họ, để mặc cho bọn họ ô nhục thân thể nữ nhân của mình. Đây là mặt nạ của nàng, cởi xuống sẽ không cách nào sống sót được. Nàng cười rồi lại cười, cười nhưng nước mắt lại chảy ra hốc mắt. Bất kể là bị người nào ôm chặt, hay là ôm chặt người nào, nàng cũng không cách nào hóa giải được cô đơn của mình. Cuối cùng, nàng quyết định thoát khỏi chốn lầu xanh này. Nàng mang theo nỗi cô đơn của mình chạy trốn. Nàng cảm thấy thật tự do, nàng tự nói với lòng sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng một người muốn lần nữa bắt đầu lại cuộc đời như nàng, nói cho cùng cũng chỉ là một nguyện vọng hảo huyền mà thôi. Bà chủ lầu xanh phái bọn trai trắng đuổi theo bắt nàng lại. Bọn họ xé nát y phục của nàng, cướp đi vàng bạc châu báu của nàng, còn dùng dao hủy diệt dung mạo khuynh thành của nàng. Thân thể của nàng bị giày xéo, cuối cùng mũi dao lạnh như băng xuyên thấu trái tim của nàng. Máu của nàng xông ra. Thân thể của nàng cũng từ từ bắt đầu lạnh như băng. Nàng nhận được tự do ngắn ngủi, cũng nhận được cái chết vĩnh viễn. Nàng bị thả xuống dòng sông dơ bẩn, dần chìm xuống đáy sông. Ông trời đã an bài số phận của mỗi người, có thể trốn tránh được sao? Nếu trốn tránh thì kết quả sẽ như thế nào đây? Nàng vốn có thể hưởng thụ sự nổi tiếng của mình, vàng bạc châu báu của mình. Nàng có thể không để tâm tới nỗi cô đơn của mình. Nàng ngây thơ cho là có thể cứu vớt số phận của mình, nhưng đến cuối cùng, ngay cả cô đơn nàng cũng không cảm giác được nữa.

Quả Tri hạ cùi chỏ trên tờ giấy, chống cằm nhìn ngoài cửa sổ: “Thời Tây, rốt cuộc cậu vì cái gì mà viết tiểu thuyết vậy? Viết ra những câu văn nặng nề, u buồn như vậy là muốn để cho người khác đọc cũng cảm thấy nặng nề, u buồn sao?”

“Bản thân thế giới này chính là nặng nề, u buồn như vậy!”

“Cho nên...” Quả Tri đem tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ chuyển qua trên mặt Thời Tây: “Giúp cái thế giới này giảm bớt một chút thống khổ đi, chữ viết không chỉ có thể khiến người khác ám áp mà còn có cả cậu nữa.”

Khoảng cách giữ bọn họ chỉ là một cái bàn. Quả Tri chống mặt nhìn Thời Tây, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt.

Cho đến khi 11 giờ bọn họ mới ra cửa. Ngồi trong một quán ăn nhỏ, hai người cũng không nói chuyện, chẳng qua là yên tĩnh ăn cơm. Lời của Quả Tri từ ngực lên đến cổ họng, nhưng không ra khỏi miệng. Cậu muốn nói chuyện, nhưng lại nghĩ đến gia quy của ba, lúc ăn cơm không được nói chuyện, sẽ rất không có lễ phép. Những thứ gia quy này trói buộc tự do của cậu.

Gia quy và muốn nói chuyện với Thời Tây, hai thứ này quyết liệt đấu tranh trong đầu cậu. Cuối cùng Quả Tri cắn chiếc đũa: “Thời Tây!~” Cậu chẳng qua là gọi ra tên Thời Tây, trong lòng đã vui mừng khôn xiết.

“Chuyện gì?”

“Không có gì hết! Thời Tây, Thời Tây, Thời Tây!~” Cậu không ngừng kêu tên Thời Tây, điều này là trái với nội quy ba cậu đã đặt ra. Quả Tri đột nhiên cảm thấy có chút thoải mái. Sau khi quen biết Thời Tây, cậu đã làm rất nhiều chuyện trước kia không dám làm.

“Thời Tây, có lẽ cậu là thiên sứ của tớ!~”

“Lúc ăn cơm đừng làm ảnh hưởng tới khẩu vị của tớ!”

“Tớ đâu dám. Cậu xem, đứa trẻ trong lòng của người mẹ kia thật đáng yêu!”

“Thời Tây, cậu nói đại học và trung học đệ nhị cấp có cái gì không giống nhau?”

“Thời Tây, cậu nghĩ xem năm sau tớ sẽ cao lên bao nhiêu?”

Bữa cơm này Quả Tri nói rất nhiều chuyện, bất kể Thời Tây có trả lời hay không. Bên trong quán ăn người đến người đi, Quả Tri mang trên mặt nụ cười, vừa nói chuyện lý thú trước kia của cậu, vừa nói đến cuộc sống bây giờ. Nói chuyện với Thời Tây, Quả Tri còn dùng đũa múa múa cho sinh động. Bọn họ ngồi ở chỗ

đó, bên ngoài cửa sổ là dòng người vội vã đi ngang qua, bên trong cửa sổ là tiếng thực khách ồn ào. Nhưng xung quanh cái gì cũng tựa như rất mơ hồ, chỉ để lại bọn họ là rõ ràng.

Chúng ta luôn có khát vọng được tâm sự cùng người khác, không ngừng, cho dù đó là những câu chuyện nhằm chán lập lại, dù cho đó là những câu chuyện không có chút ý nghĩa nào, nhưng cũng muốn bày tỏ cùng người đó.

Sau khi cơm nước xong, bọn họ đứng ở dưới ánh nắng chói chang nhưng không biết nên đi hướng nào. Bọn họ không có mục đích. Một đôi tình nhân đi ngang qua bọn họ, trên mặt bọn họ mang theo hạnh phúc, bọn họ tay trong tay thật chặt. Quả Tri đột nhiên hỏi: “Cậu không nghĩ nên viết về tình yêu sao?”

“Có cái gì mà viết!”

“Đó là bởi vì cậu chưa nếm trải qua tình yêu!”

“Tìm được một người ở bên suốt đời, sau đó thì sao?”

“Sau đó đương nhiên là hạnh phúc a!” Quả Tri cho rằng hạnh phúc chính là kết cục duy nhất của tình yêu. Cậu ngâm thơ như thế nói tiếp: “Yêu đương thật ra rất có lợi a. Tổ cảm thấy tình yêu cũng có mặt tốt của nó.”

“Chúng ta cũng đã từng có rất nhiều thứ tốt đẹp, sau đó thì sao? Chẳng qua chỉ là một đoạn ký ức mà thôi. Chúng ta có thể tồn tại khi sống trong ký ức sao?” Thời Tây đánh nát ngâm thơ của Quả Tri. Quả Tri nghe được lời này, trong lòng cũng không suy nghĩ gì nhiều, bởi vì Thời Tây là vấn đề cậu quan tâm nhất.

“Cậu cũng từng có người yêu sao?”

“Tôi không có!”

“Vậy thì cậu tìm một người mang đến cho thật nhiều điều tốt đẹp đi!” Quả Tri đá văng một viên đá trên đất: “Có lẽ cậu nên tìm một người bạn gái, thử yêu thương một chút, sẽ rất có ích cho việc viết tiểu thuyết của cậu.” Những lời này là những gì Quả Tri muốn nói sao? Đã nói ra khỏi miệng, cậu lại muốn thu hồi. Cậu trước sau không hiểu loại tâm tình này, cũng không muốn hiểu, có lẽ là sợ hiểu được.

“Thử một chút, với ai? Cậu sao? Sau đó sẽ có được kết thúc hạnh phúc viên mãn?” Thời Tây liên tiếp hỏi ngược lại.

Biểu cảm của Quả Tri đột nhiên cứng ngắc. Cậu liềm mạng lắc đầu, giọng nói kiên quyết: “Tổ không được, tổ là nam sinh!”

Thời Tây quan sát phản ứng của Quả Tri, tựa hồ nhận thấy được điều gì đó. Thời Tây chỉ muốn trêu chọc nhưng không ngờ lại đụng đến nỗi đau trong lòng của Quả Tri.

“Nhưng cậu một mực thích tôi, không phải sao?”

Cái vấn đề này tới có chút dồn dập, có chút đau đầu, sắc mặt của Quả Tri trắng bệch, tay của cậu không bị khống chế nâng lên, hung hăng cho Thời Tây một cái tát: “Không phải vậy, cái gì thích, tổ không có thích, tổ không phải đồng tính luyến ái.” Quả Tri nhìn chằm chằm Thời Tây, trong mắt không thể khống chế chảy ra nước mắt. Toàn thân cậu cứng ngắc run rẩy, cậu có hơi bị thương hướng Thời Tây quát: “Tổ không phải là đồng tính luyến ái, tổ không phải như vậy. Tổ hận cạm bẫy này!” Nói xong, cậu liền lao đảo chạy đi.

Đã từng muốn nhìn được gương mặt chỉ biết mỉm cười của Quả Tri lúc khóc trông sẽ như thế nào, giọt lệ sẽ có dạng gì. Bây giờ Thời Tây đã thấy được, nhưng có chút hối hận.

Quả Tri dùng sức chạy không ngừng. Ngón tay cậu một mực đang run rẩy, cảm không nổi bất kì thứ gì. Cậu cảm thấy không chỉ thân thể mà ngay cả ngũ tạng lục phủ đều đầy đau đớn.

Sẽ bị người khác dùng ánh mắt kỳ quái đối xử. Sẽ nghe được những lời nhục mạ khó nghe lọt lỗ tai. Sẽ trở thành quái vật. Sẽ trở thành chủ đề chính để bàn tán của mọi người. Sẽ bị tất cả mọi người trách cứ, tất cả mọi người, bao gồm cha mẹ ruột của mình.

Cho nên loại tình yêu đặc biệt này cũng có mặt tốt đẹp sao? Không có, hoàn toàn không có.

15. Chương 15: Tình Yêu Đây Cũng Có Mặt Tốt Sao? (2)

? (2)

Quả Tri chạy về phòng trọ. Cậu thở hổn hển. Trong phòng không có tiếng khóc, nhưng nước mắt của cậu ứa ra không ngừng. Cậu nhìn chăm chăm mình trong gương, có một đoạn hồi ức không cách nào quên lãng được lại chui ra cắt nát trái tim cậu.

Ngày đó là một ngày bầu trời trong xanh, những đám mây lười biếng thay đổi hình dáng. Quả Tri mới vừa lên học năm đầu tiên của trung học đệ nhất cấp. Cậu mang balô trên lưng cao hứng trên đường trở về nhà. Từ lúc còn rất nhỏ cậu đã nhận ra được khác biệt của mình. Cậu vì mình với người khác không giống nhau nên luôn cảm thấy tự hào. Cậu luôn rất vui vẻ, không tìm được lý do phải bi thương.

“Mẹ ơi, con về rồi!” Quả Tri mở cửa ra, đem đem balô cất ở trong phòng của mình.

“Về sớm vậy, mẹ mới vừa đi mua chút trái cây về. Con chờ mẹ tắm một cái.”

“Vâng ạ!”

Quả Vân nghe được giọng nói của Quả Tri, từ phòng ngủ đi ra, đặt tờ báo xuống bàn: “Việc học ở trường như thế nào rồi?” Đó là chuyện duy nhất mà Quả Vân quan tâm: việc học của Quả Tri, thành tích của Quả Tri, tương lai của Quả Tri.

“Dạ rất tốt, các giáo viên trong trường rất có trách nhiệm, dạy hay nữa. Các bạn học cũng rất thân thiết.” Quả Tri nghiêm túc trả lời.

Quả Vân hài lòng gật đầu một cái, nói tiếp: “Tiếng Anh rất quan trọng, con cần coi trọng môn này. Ở lớp gắng chăm chỉ, có vậy tiền đồ sau này mới tươi sáng.”

“Con biết rồi ạ!”

“Ngày mai ba dẫn con đến nhà sách mua vài cuốn sách tiếng Anh về học.”

“Vâng ạ!~”

Chu Tuệ bưng trái cây ra. Quả Vân mở ti vi lên, chuyển đến kênh tin tức. Ông ngồi chéo chân, tay cầm điều thuốc. Chu Tuệ hiền lành nhìn Quả Tri, sờ đầu của cậu một cái: “Quả Tri nhà chúng ta ngoan như vậy, sau này nhất định sẽ lấy được một người vợ tốt. Bây giờ con có mẫu người vợ lý tưởng chưa?” Chu Tuệ trêu chọc Quả Tri.

“Bây giờ con còn nhỏ, nói mấy chuyện vô nghĩa này làm gì.” Quả Vân trách cứ Chu Tuệ.

Quả Tri nhìn chăm chăm ti vi, ăn táo. Mặt của cậu ngây thơ như vậy, hai mắt của cậu trong suốt như vậy, lời của cậu thuần túy như vậy: “Nhưng mà, con không thích con gái. Hình như con thích con trai.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, ba mẹ cậu đều im lặng, chỉ còn dư lại âm thanh từ ti vi phát ra. Mọi người đều yên lặng đến đáng sợ. Dao gọt trái cây trong tay Chu Tuệ rơi xuống đất. Quả Vân nhìn Quả Tri, ánh mắt của ông lạnh lùng và sắc bén như một con đại bàng, không ngừng nhìn Quả Tri: “Con mới vừa nói gì?”

Quả Tri không có nhận ra được khác thường, vẫn như cũ nhìn chăm chăm ti vi, lắc chân của mình: “Con không thích con gái, hình như chỉ thích con trai.” Cậu lặp lại lời khi nãy. Quả Vân cắn chặt răng, dùng sức vứt điều thuốc đi, tiến lên tắt ti vi, xoay người nhìn Quả Tri: “Ai dạy con nói như vậy?”

“Dạ, không có, không có ai dạy hết!” Quả Tri lúc này mới phát hiện sắc mặt của ba có cái gì không bình thường.

“Vậy con học được từ đâu?”

Quả Tri dùng sức lắc đầu một cái. Quả Vân vào phòng của Quả Tri đem balô của cậu ra phòng khách. Ông dùng sức mở hết ngăn này đến ngăn khác, đem những gì ở bên trong balô trút hết xuống đất: “Nhất định là đọc sách nhầm nhứ bị ảnh hưởng rồi. Ngoan ngoan đưa cuốn sách đó ra cho ba!” Quả Vân đang tìm lý

do khiến Quả Tri có thể nói ra lời như thế. Ông không dám tin, cũng không thể nào tin nổi, ngược đề lại, khó thở.

Ông tức giận ném balô vào người Quả Tri. Quả Biết rụt thân thể lại, ánh mắt của cậu mang theo không hiểu cùng mờ mịt, không hiểu tại sao mình lại chọc ba tức giận, lại càng không hiểu mình làm sai chỗ nào. Cậu thận trọng hỏi: “Con thích con trai, chuyện này không đúng sao ba?”

Quả Vân sải bước tiến lên, bắt lấy cánh tay của Quả Tri kéo đi. Do ông dùng sức quá mạnh, cánh tay của Quả Tri đau đớn, nhưng dù đau thế nào cậu cũng không dám phát ra âm thanh. Quả Vân rống to: “Lời như vậy cũng nói ra được, không biết xấu hổ sao? Con có bị bệnh không?”

Chu Tuệ đi lên ngăn cản: “Quả Tri chỉ là nói giỡn. Có đúng không con, nói cho ba biết đi, con chẳng qua chỉ là nói đùa một chút, không phải là thật.”

Quả Vân rống to: “Em xem gương mặt này của nó giống như đang nói đùa sao? Em đừng xía vào! Không dạy dỗ nó cẩn thận, nó không biết trời cao đất rộng là gì.”

Thì ra mình thích người cùng giới sẽ khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm. Sắc mặt Quả Tri tái nhợt.

Quả Vân kéo Quả Tri mặt xanh mét về phía mình. Quả táo màu sắc tươi đẹp trong tay Quả Tri lăn xuống đất. Cậu bị kéo đến lão đảo, Quả Vân lớn tiếng la: “Con, cái tốt không đi học, lại đi học cái xấu. Cái gì thích con trai? Loại lời nói ghê tởm này con thử nói một lần nữa coi!”

Quả Tri bị dọa sợ, thân thể của cậu run rẩy: “Con, con không thể thích con trai sao?”

Cái vấn đề này làm cho mặt Quả Vân đỏ lên, không nói lời gì, tiến lên cầm cây roi ở đằng kia, không chút do dự đánh lên người Quả Tri: “Con còn dám nói! Con đúng là một tên biến thái!”

“Con đúng thật là bị bệnh rồi!” Vừa nói, ông vừa dùng cây roi gắt gao đánh Quả Tri.

“Con bị bệnh tâm thần rồi!”

“Lão tử sinh ra một đứa con trai, chứ không có sinh ra một đứa đồng tính luyện ái!”

“Con có thấy ai như con chưa? Đồ súc sinh, bất hiếu. Con muốn ba và mẹ con tức chết có đúng hay không?”

Mỗi một câu nói kèm theo một cái đánh. Cây roi phát ra âm thanh muốn xé rách không khí, da Quả Tri phát ra tiếng rên rỉ. Quả Tri đau đớn tránh né, ôm chặt mình. Từng lời nói của Quả Vân và đau đớn cùng nhau lạc vào thân thể của cậu. Cậu khóc, không cách nào chịu đựng thống khổ: “Đừng đánh nữa, ba ơi, đừng đánh. Thật là đau, thật thật là đau!”

” Đau, con cũng biết đau? Con nói thích con trai sao? Sao ba lại sinh ra một thằng con giống như phế vật không có tương lai như vậy? Khai mau, nếu không cả đời đừng nghĩ có thể ngẩng đầu lên, con học cái câu này ở đâu?”

“Con không có, con thật không có!”

“Tốt nhất là không có! Muốn bị tất cả mọi người nhìn với ánh mắt buồn cười có phải hay không?”

Đau, thật là đau, Quả Tri 13 tuổi khóc rống lên. Chu Tuệ đứng ở sau lưng Quả Vân, bà không dám lên tiếng, đau lòng nhìn Quả Tri nhưng trong mắt lại mang theo thất vọng đối với cậu. Bà không hiểu Quả Tri, đứa nhỏ này tại sao lại nói ra những lời như thế. Sau đó bà yên lặng chảy nước mắt. Quả Tri mơ hồ thấy được đôi mắt đầm lệ và gương mặt thất vọng của mẹ, gương mặt tức giận của ba, mới hiểu được thích con trai không phải là chuyện đáng giá để tự hào. Đây là một chuyện sai lầm, sẽ mang đến cho mình và người nhà đau đớn như thế. Cậu cảm thấy rất đau lòng, đối với mình cảm thấy vô cùng chán ghét. Không nên thích con trai, không thể thích con trai, đây là sai lầm.

“Tốt nhất để cho ba thấy được con vẫn là một thằng con trai thật sự!” Quả Vân dùng hết sức lực đánh Quả Tri một cái, Quả Tri đau đến oa oa kêu to.

“Ba ơi, ba ơi, đừng đánh con, đừng đánh con nữa. Con cầu xin ba ~ thật là đau ~” Thân thể Quả Tri không cách nào chịu đựng được nữa, từ bản năng phát ra tiếng khóc cầu xin tha thứ. Nước mắt rơi trên quần áo, rớt xuống đất.

“Còn muốn thích con trai hay muốn làm một tên biến thái nữa không?”

Quả Tri dùng sức lắc đầu một cái.

“Nói ra cho ba!”

“Đau quá! Không, con không thích con trai.”

“Có biết mình vừa mắc phải sai lầm chưa?”

“Con biết, con biết!” Vết thương ngày càng nhiều, máu đỏ tươi chảy ra, dính vào quần áo.

“Nhớ kĩ cho ba những vết thương cùng những cơn đau này, sau này sẽ là lời nhắc nhở cho con biết rằng con không phải là một người đồng tính luyến ái.”

Quả Vân vứt bỏ cây roi, tức giận đi ra khỏi nhà.

Chu Tuệ lập tức đỡ Quả Tri không còn sức lực lên, nước mắt của bà không ngừng rơi. Bà trầm mặc không nói giúp Quả Tri xử lý vết thương. Đôi môi Quả Tri trắng bệch, đưa tay run rẩy ra, lau đi những giọt nước mắt trên mặt mẹ mình: “Mẹ ơi, con thật xin lỗi, thật xin lỗi mẹ. Con không nên làm mẹ đau lòng như vậy. Tất cả đều là lỗi tại con. Sau này con cũng sẽ không nói nữa. Con thật xin lỗi mẹ, mẹ đừng khóc!”

16. Chương 16: Tình Yêu Này Cũng Có Mặt Tốt Sao? (3)

? (3)

Vết thương nhiễm trùng kèm theo sốt cao, Quả Tri nằm trên giường, nhú mày, nhắm chặt hai mắt, nắm chặt tấm chăn.

Cậu đang gặp cơn ác mộng, cậu đang gặp rất nhiều cơn ác mộng. Trong mộng, cậu bị tất cả mọi người cười nhạo, bị tất cả mọi người chỉ trích, bị kêu biến thái, bị kêu đồng tính luyến ái chết tiệt. Trong tay mọi người đều cầm một cái cây đánh cậu. Quả Tri khóc, than đau, cầu xin mọi người đừng đánh nữa nhưng không có ai quan tâm. Không có ai quan tâm cảm giác của cậu. Trong mắt bọn họ chỉ có chán ghét, bọn họ chỉ hy vọng cậu biến mất. Quả Tri bất kể chạy đến chỗ nào cũng không thoát khỏi. Cậu có thể chạy trốn đến nơi khác sao? Đây là thế giới của bọn họ, mà thế giới của bọn họ không tha cho mình.

Ông trời, tại sao phải cho mình khác biệt như vậy? Chính là vì hung hăng hành hạ mình sao? Chính là vì làm cho mình chán ghét mình sao?

Quả Tri từ trong ác mộng thức tỉnh, vừa động dậy đã kèm theo đau đớn. Cậu nhìn chằm chằm trần nhà. Cậu biết mình đã thức giấc, nhưng cơn ác mộng vĩnh viễn cũng sẽ không kết thúc.

Sự cô đơn do mình khác biệt với người khác, giống như bị cả thế giới vứt bỏ. Tại sao người khác không rơi vào hoàn cảnh như thế này? Tại sao chỉ có mình bị như vậy? Chẳng lẽ không ai giống như mình sao?

Chu Tuệ lo lắng cầm thuốc giảm đau và thuốc hạ sốt đi tới: “Quả Tri, con đừng hù dọa mẹ, khỏe hơn chưa?”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho con, con khỏe hơn rất nhiều.” Quả Tri mang theo nụ cười, đó là nụ cười của cậu.

“Dĩ nhiên mẹ phải lo lắng cho con, ba con đánh con cũng quá mạnh tay.” Chu Tuệ không nhịn được oán giận, ngay sau đó nhìn Quả Tri: “Nhưng mẹ cũng hiểu ba con. Quả Tri, con là đứa con duy nhất của ba mẹ, ba mẹ không thể nhìn con phạm sai lầm.”

“Con biết!”

“Quên chuyện này đi, con còn nhỏ, không hiểu mình đang nói gì. Chờ con lớn lên sẽ hiểu ba con tại sao phải tức giận như vậy.”

“Dạ!~ con sẽ quên mất không còn một mống!” Quả Tri nghiêm túc cam kết với Chu Tuệ.

Quả Vân cũng rất lo lắng, nhưng chẳng qua là chỉ đứng ở ngoài cửa nhìn, không chịu đi vào. Ông cho rằng đây là trừng phạt dành cho Quả Tri. Ông hy vọng Quả Tri biết được sai lầm của mình.

Quả Tri nằm trên giường một tuần lễ rốt cục có thể đi học lại. Cậu trở lại như bình thường, chẳng qua là ẩn núp vết thương của mình, chẳng qua là ẩn núp mình. Cậu đem khác biệt của mình chôn giấu trong đáy lòng, ở một nơi sâu nhất, không hề đụng chạm tới nữa.

Bây giờ, Quả Tri nhìn mình trong gương, lệ rơi đầy mặt cậu. Thì ra là có những thứ sẽ không bao giờ quên được, có những thứ sẽ không bao giờ xóa đi được. Cậu cởi áo ra, lộ ra từng cái vết sẹo xấu xí trên người.

Cho nên mình lại mắc phải sai lầm sao? Mình thích Thời Tây sao? Mình cuối cùng vẫn còn thích nam sinh sao? Vết sẹo trên thân thể cậu lại bắt đầu mơ hồ đau. Thời Tây sẽ phản ứng giống như ba mẹ mình sao? Thời Tây cũng sẽ ghét mình sao?

Nhiều vấn đề như vậy siết chặt Quả Tri. Mẹ ơi, tại sao bây giờ con trưởng thành rồi vẫn không hiểu?

Không nên tới đích, sớm biết như thế thì không nên tới.

Thì không nên cởi cái nón của Thời Tây ra, thì không nên biết Thời Tây, thì không nên đối xử tốt với với hắn. Nhưng mình có thể làm được sao? Hắn là Thời Tây.

Tay run rẩy chạm vào từng vết sẹo trên người. Sai lầm rồi, lại sai lầm rồi. Hứa với ba thật nhiều, hứa với mẹ thật nhiều, kết quả lại sai lầm rồi. Có lẽ mình đã sớm nhận ra được, chẳng qua là không dám nghĩ tới, không dám thừa nhận, cho nên mắc thêm lỗi lầm nữa.

Đây là thân xác của nam sinh, cũng giống một dạng với Thời Tây. Đây là một lý do đơn giản, cũng là trở ngại lớn nhất.

Cậu đột nhiên từ trong gương thấy được Thời Tây. Hắn đứng ở cửa, bất động thanh sắc nhìn cậu. Bây giờ hắn không có đội nón. Khuôn mặt dễ nhìn của hắn và vết sẹo xấu xí đích của cậu bị phản chiếu trong gương. Quả Tri cầm áo của mình che đậy vết thương, lắc đầu: “Không nên nhìn, không nên nhìn tới.”

Quả Tri chỉ muốn chạy, cậu không muốn nhìn Thời Tây. Cậu đã từng nhìn qua biểu cảm của ba mẹ mình lúc đó, nếu như loại biểu cảm này xuất hiện trên mặt của Thời Tây, cậu phải làm sao?

Thời Tây không lên tiếng, đến gần, Quả Tri từng bước lui về phía sau, nói tiếp, tiếp tục khóc, cậu không biết thì ra là nước mắt có thể dễ dàng rơi như thế: “Thật xin lỗi, tớ không nên đánh cậu. Thật xin lỗi, tớ không nên thích cậu. Tớ không biết, tớ không thể. Thật xin lỗi, Thời Tây, tớ là một tên đồng tính luyến ái. Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi.”

Cho đến khi cậu không cách nào lui về sau nữa, bóng dáng của Thời Tây từ mơ hồ đến rõ ràng. Hắn đứng ở trước mắt Quả Tri, bắt được cảm của Quả Tri, chăm chú nhìn vào cậu, lạnh lùng cắt đứt lời xin lỗi không ngừng của Quả Tri: “Câm miệng!”

Quả Tri không hề lên tiếng nữa. Đôi mắt của Thời Tây là một cái hố sâu, té xuống đó chỉ có một kết quả, đó chính là chết đi. Giọng nói của hắn mang một nhịp điệu tuyệt vời, nghe thấy được liên có thể sống lại: “Quả Tri, không nên vì mình thích ai đó mà nói xin lỗi!”

“Bất kể là tớ thích cậu?”

“Bất kể là cậu thích tôi!!!”

“Nhưng, không phải như thế, cậu sẽ không hiểu. Những vết sẹo này là muốn cho tớ quên việc mình thích nam sinh, nhưng tớ lại...” Quả Tri nghẹn ngào không cách nào tiếp tục nói.

Thời Tây một tay kéo áo của Quả Tri lên, một tay khác lại nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo của Quả Tri, lướt qua từ điểm đầu đến điểm cuối của vết sẹo. Giọng nói của hắn trở nên dịu dàng: “Những vết sẹo này sẽ không khiến cho cậu quên đi, mà chỉ làm cho cậu thêm nhớ mà thôi.”

“Bây giờ cậu, Thời Tây, cậu, cậu sẽ giống như những người khác chán ghét tớ sao?” Quả Tri đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay ôm mặt, nước mắt từ đầu ngón tay của cậu chảy xuống.

“Sẽ không.”

“Đừng gạt tớ. Ba nói tớ rất mất thể diện, tớ là một tên biến thái, cho nên cậu cũng ghét tớ phải không?”

“Không có!”

“Tớ không tin, cậu chẳng qua là an ủi tớ.”

“Tôi không cần thiết an ủi cậu.”

“Cậu có thể chứng minh không? Nhìn tớ mà mỉm cười?”

“Chuyện đó là không thể nào!” Thời Tây cũng ngồi xổm xuống.

“Vậy cậu chính là ghét tớ, có đúng hay không?” Quả Tri dùng sức ôm chặt kín mặt của mình, lại không kìm nén được nước mắt của mình.

Thời Tây mở hai tay của Quả Tri ra, gương mặt Quả Tri hiện ra. Đột nhiên như vậy, Thời Tây nhích lại gần Quả Tri, mang theo hơi thở của hắn, môi của hắn đặt lên môi của Quả Tri, nhẹ nhàng nhưng để lại dấu ấn khó phai. Ở một nơi nhiệt độ nóng bức như vậy, nhiệt độ của Thời Tây lại làm cho người khác dễ chịu. Quả Tri trốn to cặp mắt của mình, nước mắt ngưng, trái tim của cậu, cứ như vậy mà ấm áp, rất ấm áp.

Thời Tây đứng lên, hắn nhìn Quả Tri: “Như vậy có thể chứng minh được không?”

Quả Tri kinh ngạc, không nói một lời.

Tình yêu này cũng có mặt tốt sao? Có, bây giờ có!

17. Chương 17: Tớ Đâu Có Đồ Mặt Đâu!

!

Đêm nay, Quả Tri ngủ rất trầm lặng. Đầu của cậu đặt lên gối, lông mi còn có chút ướt át rũ xuống. Cậu hô hấp có chút nặng nề bởi vì lúc này đã khóc quá nhiều. Thời Tây ngồi ở mép giường, nhìn Quả Tri, cho đến khi xác định Quả Tri đã thật sự ngủ say cậu mới rời khỏi căn phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngày hôm sau, Quả Tri mơ hồ mở mắt ra. Hai mắt của cậu sưng đỏ đến không cách nào mở ra. Cậu ôm chần trở mình, một cái chân nằm thò ra khỏi tấm chăn. Bây giờ phải làm sao? Mình thích Thời Tây, Thời Tây sẽ không thích mình. Mặc dù vậy, nhưng Quả Tri là người dễ dàng thỏa mãn. Thời Tây không ghét cậu, chỉ cần điều này thôi cậu đã mãn nguyện lắm rồi.

Mà Quả Tri cũng cần một ít thời gian để sửa sang lại và tiếp nhận sự thật mình thích nam sinh.

Cậu, không muốn trốn tránh nữa.

Quả Tri từ trên giường đứng lên, duỗi người, cậu khôi phục năng lực giống như động vật. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cậu liền đi tới gõ cửa phòng của Thời Tây. Thời Tây cau mày mở cửa ra liền thấy khuôn mặt tươi cười của Quả Tri kết hợp với cặp mắt sưng đỏ kia, rất không hòa hợp với nhau. Hắn xoay người, trở về trên giường tiếp tục ngủ. Quả Tri nhẹ giọng đóng cửa lại. Cậu ngồi ở bên cửa sổ, học theo tư thế của Thời Tây, bắt chéo hai chân, tùy tiện đánh mấy chữ trong laptop của Thời Tây. Sau đó cậu lại cầm tờ giấy bên cạnh lên, cắn đầu hút, sửa lỗi chính tả.

Tối hôm qua, Thời Tây nhìn Quả Tri ngủ.

Sáng nay, Quả Tri nhìn Thời Tây ngủ.

Hồi lâu, Thời Tây tỉnh lại. Quả Tri vui vẻ lên tiếng: “Hôm nay chúng ta đi chơi hay là ở nhà?”

Thời Tây quan sát Quả Tri. Cậu vui vẻ không phải là giả vờ. Cứ tưởng rằng cậu sẽ sa sút tinh thần, hôm nay cậu sẽ tiếp tục khóc thút thít. Nhưng cậu tựa hồ so với tưởng tượng của Thời Tây còn kiên cường hơn.

Thời Tây không lên tiếng, đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó đi ra ngoài, hắn kéo cửa ra: “Đi thôi.”

“Được!”

Bọn họ đi xuống lầu dưới. Bộ dáng của Quả Tri làm cho không ít người ghé mắt. Cũng khó trách, cặp mắt kia của cậu giống như bị phương trượng của Thiếu Lâm Tự đánh hai quyền, sưng to. Quả Tri cũng không ngại. Thời Tây mua cuốn sổ tay du lịch. Địa điểm đầu tiên bọn họ đến là trấn cổ. Cái hẻm nhỏ chật chội và cong vòng đầy áp người. Hai bên là các cửa tiệm bán đồ ăn vặt và các sản phẩm công nghệ. Ngoài tiệm có những người ăn mặc quái dị kêu gọi khách vào mua hàng. Quả Tri tò mò nhìn, trong tay đã cầm rất nhiều đồ ăn.

(Trấn cổ: trấn xưa, có từ lâu đời. Cũng như Phố cổ Hội An vậy á.)

“Thời Tây, mau nhìn bên kia đi!~”

“Thời Tây, mau nhìn bên này đi!”

Xung quanh đều là tiếng gọi của Quả Tri. Thời Tây chẳng qua là đi theo sau lưng Quả Tri: “Một mình cậu nhìn là được rồi, đừng gọi tôi!”

“Nhưng tớ muốn gọi cậu cùng xem.”

Quả Tri ở trong một cửa tiệm xem thử những bộ quần áo với thiết kế quái dị, xoay xoay người nhìn trước gương: “Thời Tây, cậu xem tớ mặc bộ này như thế nào?”

“Rất hợp với cặp mắt bánh bao của cậu!”

“Không phải đang hỏi cái đó!” Quả Tri bĩu môi, xoa xoa đôi mắt của mình còn có chút đau đớn. Lúc này đỉnh đầu của cậu bị đập nắp, Quả Tri ngẩng đầu lên mới phát hiện Thời Tây đặt cái nón lên trên đầu của mình. Mặc dù tạo hình rất kỳ quái, nhưng vành nón lại chắn đi ánh sáng chiếu vào mắt cậu, khiến cho cặp mắt đau đớn được hóa giải.

Thời Tây mua cái nón này. Mặc dù Quả Tri đội cái nón này trên đầu có chút buồn cười nhưng cậu lại coi nó giống như một bảo bối, một mực đội trên đầu. Cậu lại tiếp tục ở trấn cổ gây sự chú ý cho mọi người.

Phía trước có một gian hàng. Gian hàng trò chơi có để cây súng, phía sau treo rất nhiều quả bóng đủ màu, bảng hiệu màu đỏ bên cạnh ghi chữ to: bắn vỡ hai mươi cái bong bóng nhận được một con búp bê, bắn vỡ mười...

Quả Tri hứng thú, trả tiền cho ông chủ liền cầm súng lên, tư thế tập trung cao độ, hai con mắt nhắm lại, nhìn thẳng vào mục tiêu. Viên đạn thứ nhất văng ra. Cái bong bóng không có bể, ngược lại ông chủ bụng to đứng cách đó không xa ôm chặt chỗ hiểm, đau đớn la lên: “Tiểu Xiong-Di của tôi. Bắn vỡ bong bóng mới có thưởng, bắn vỡ viên ngọc quý của tôi không có thưởng.” Ông chủ là một người làm ăn, hài hước nói giỡn với Quả Tri. Quả Tri vội vàng khom người nói xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Ngu ngốc.” Thời Tây đứng ở bên cạnh lạnh lùng nói.

Quả Tri đang chuẩn bị tiếp tục bắn một phát nữa, ông chủ lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra đứng ở sau lưng của Quả Tri. Bắn xong hai mươi phát, ông chủ giơ ngón tay cái lên: “Cậu nhắm mục tiêu chính xác lắm, nhưng có một lần không bắn trúng, thử lại lần nữa đi!”

Quả Tri tiếc nuối nhìn chòng chọc phần thưởng ở trong kia, lắc đầu một cái. Thời Tây tiện tay cầm một cây súng khác lên. Hắn giơ lên, nhắm lại một con mắt. Quả Tri nhìn Thời Tây. Người này, thậm chí ngay cả loại động tác bình thường này cũng giống như đóng phim. Một tay khác của Thời Tây bóp cò, một viên đạn văng ra kèm theo tiếng bong bóng nổ. Ông chủ bây giờ không chỉ đau hai viên ngọc quý, mà ngay cả tim cũng đau.

Ở bên cạnh Quả Tri, rất đông người nhiệt liệt đến xem, không ngừng phát ra những từ kỳ quái: “Wow~”

“Yeah~!”

“Áh~”

“Huo~”

“Cầm miệng!” Thời Tây vừa bóp cò vừa nói.

Quả Tri không nói, cho đến khi hần bắn xong 20 phát, Quả Tri ở bên cạnh dùng sức vỗ tay, tay cũng đã tê rần.

Ông chủ vẫn như cũ cười khanh khách: “Bắn vỡ hai mươi cái bóng bóng. Cậu có thể chọn một con trong những con búp bê này!” Ông chủ chỉ những con búp bê bên kia, Quả Tri lại chỉ một cuốn sổ bình thường ở góc nhỏ tối tăm của gian hàng: “Tôi muốn lấy cái này.”

Ông chủ khó xử, làm trái ý khách cũng không được nhưng vẫn hỏi: “Nhưng cái này...”

Quả Tri cắt đứt lời của ông chủ: “Không quan tâm, nhất định phải là cái này.”

Quả Tri lấy được cái laptop của Thời Tây, bỏ vào trong balô của mình: “Sau này cậu cần giấy thì tìm tớ!”

“Cậu sinh ra là để phục vụ cho tôi?”

“Đúng vậy, tớ là trợ lý bé nhỏ trong cuộc sống của cậu.”

“Tôi sẽ không trả cho cậu tiền lương.”

“Không quan tâm, tớ miễn phí cho cậu.”

Nhìn khuôn mặt ngu ngốc của Quả Tri, Thời Tây không nhịn được trêu chọc: “Bao gồm thân thể sao?” Nghe nói như thế, Quả Tri suy tư một hồi, nghiêm túc nói: “Cái đó tớ sẽ thu phí. Nhưng tớ sẽ giảm cho cậu một nửa số tiền.”

“Nhưng tôi không muốn đưa tiền.”

“Tớ đã giảm một số tiền rồi mà. Cậu thật hẹp hòi. Làm chuyện đó rất đau đó!”

“Cậu biết?” Một người ngay cả xem cũng chưa xem qua lại biết cái này.

“Cậu cho là tớ ngu ngốc lắm sao? Cho cậu thân thể của tớ, sau đó cậu sẽ đánh tớ mỗi khi giận dữ, như vậy dĩ nhiên sẽ đau.” Hai người nói không cùng một chuyện. Ông nói gà, bà nói vịt.

“Nói cậu ngu ngốc thật là vũ nhục cho những người ngu ngốc khác.” Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri theo ở phía sau: “Làm gì đột nhiên mắng tớ?”

Đi ra khỏi trấn cổ, Quả Tri xách theo rất nhiều túi đồ. Túi đồ trên tay của cậu đựng đưa, phát ra âm thanh ma sát huyền ảo. Bọn họ đi lên xe buýt chật chội. Cái nón to lớn của Quả Tri đụng phải những người khác thiếu chút rơi khỏi đầu. Cậu nắm chặt cái mũ. Một tay xách đồ, một tay giữ chặt cái nón, cả người cậu ở trên xe buýt bề bộn nhiều việc.

“Thật ra thì lấy cái nón lấy xuống, có thể giảm bớt mức độ buồn cười của cậu.”

“Tớ không muốn!”

Xe đột nhiên thắng gấp, Quả Tri không có đứng vững, ngã về phía trước. Lúc cậu sắp bị ngã nhào vào ngực một người phụ nữ trung niên thì cậu đột nhiên bị Thời Tây bắt lại cùi chỏ kéo trở lại. Hần giúp Quả Tri cầm túi đồ, nói: “Vịn chặt thanh cầm cho tôi!”

Quả Tri đang chuẩn bị đưa tay lên cầm lấy tay vịn của xe buýt, ai ngờ xe buýt dừng lại, từ trước cửa xông tới một đám người, đẩy Quả Tri ra. Quả Tri có chút lảo đảo, Thời Tây kịp thời giữ thăng bằng cho cậu. Thời Tây cầm tay của Quả Tri đặt lên tay vịn của xe buýt, có điều hần cũng không lấy tay ra. Cứ như thế, tay Thời Tây áp chặt tay của Quả Tri không rời.

Ngón tay chạm vào nhau, nhiệt độ nóng khiến mặt của Quả Tri đỏ lên. Cậu cúi đầu, tất cả dây thần kinh cảm giác dồn về tay của cậu. Tim cậu nhảy loạn xạ lên, dù là trong chiếc xe chật chội cũng có thể cảm nhận được.

“Chỉ tới mức độ này, cho nên không cần xấu hổ.” Thời Tây đột nhiên nói.

“Tớ, tớ có xấu hổ đâu.” Quả Tri dùng một cái tay khác liều mạng lau mặt của mình.

Thời Tây đột nhiên đưa tay ra, đặt lên trên vành nón Quả Tri đang đội, dùng sức kéo xuống. Vành nón dù có to cỡ nào cũng không thể che hết gương mặt đỏ vì ngượng ngùng của Quả Tri.

18. Chương 18: Tự Trường

Chuyến du lịch ngắn ngủi kết thúc, Quả Tri về đến nhà: “Ba mẹ ơi, con về rồi đây, con còn mua quà tặng cho ba mẹ nữa nè!”

“Về tới an toàn là tốt rồi, mua quà chi nữa.” Chu Tuệ vừa quay đầu lại liền thấy Quả Tri và cái nón buồn cười trên đầu cậu. Cậu đã đội cái đó từ lúc mới mua cho đến khi về nhà. Chu Tuệ không nhịn được cười lên: “Cái mũ này là gì đây? Con mua sao?”

Quả Tri ngẩn người: “Dạ!”

Bây giờ Quả Tri đã lớn, cậu đủ hiểu có một số chuyện nhất định phải nói dối. Lời nói dối này đều có lợi cho tất cả mọi người.

“Chơi cũng để cho con chơi rồi, bây giờ phải học tập thật giỏi đó!” Quả Vân nói.

“Con biết ạ!”

Hôm nay, tâm tình Quả Tri khẩn trương nhìn máy vi tính. Cậu nhắm nửa con mắt, muốn nhìn lại không dám nhìn. Trên màn hình là số liệu thống kê kết quả thi tốt nghiệp trung học, Quả Tri nhảy tưng lên, vọt tới phòng khách: “Con thi đậu rồi, con đậu đại học Z rồi!”

Quả Vân từ trong phòng đi ra. Chu Tuệ mừng rỡ ôm Quả Tri: “Mẹ cũng biết Quả Tri thông minh như vậy, đậu đại học cũng là chuyện đương nhiên. Vậy để mẹ đi thông báo cho họ hàng, mời họ tới đây mở tiệc chúc mừng con.”

“Ừ, đi đi!” Quả Vân cũng cảm thấy rất tự hào, có thể trước mặt họ hàng nở mặt nở mày.

” Chúc mừng, chúc mừng, Quả Tri rất có tương lai!” Nhận một câu khích lệ.

Quả Tri bận rộn trước bận rộn sau tiếp đãi khách, trong lòng lại suy nghĩ không biết Thời Tây thi như thế nào nữa. Cho dù hẳn rất thông minh nhưng rất ít đọc sách, có thể lên đại học Z được không? Hay là hẳn chọn những trường đại học khác?

“Quả Tri, mau đến đây. Đường tỷ của con đến. Dù gì cũng chị của con cũng đang là sinh viên trường đại học Z, nói chuyện tâm sự với chị ấy một chút cũng sẽ có lợi cho con!”

Vừa nghe đến Đường tỷ tới, Quả Tri không nhịn được cười lên: “Đường tỷ!~”

“Chào em, chào em!” Đường tỷ miễn cưỡng ứng phó, đi vào phòng của Quả Tri liền nằm xuống giường của cậu. Cô lấy tay vuốt vuốt mái tóc rối bù, một cái tay khác gỡ gỡ cái móng: “Đi lấy đồ ăn mang vào đây cho chị!” Giọng nói giống như Từ Hi thái hậu.

“Được, chị thích ăn cái gì, em lấy thật nhiều vào đây cho!”

“Gì cũng được hết!”

Quả Tri chạy ra phòng khách, sau đó ôm một đồng đồ ăn trở về phòng, đặt trên giường cạnh Đường tỷ. Đường tỷ tên thật là Quả Nhược, nhưng Quả Tri lạo thích gọi là Đường tỷ. Quả Nhược là sinh viên năm hai của trường đại học Z. Tên của chị ấy mang một âm mưu lớn. Người con gái này chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: lười! Lười chải đầu, lười trang điểm, lười vận động.

Quả Nhược nằm ở trên giường ăn đồ ăn. Quả Tri quan sát Quả Nhược. Quả Nhược đổi sang một tư thế thoải mái khác, hai tay hai chân tạo thành hình chữ đại () trên giường: “Nhìn chị như vậy là có ý gì vậy? Em không biết chúng ta có quan hệ họ hàng sao?”

Quả Tri vội vàng khoát tay: “Em không phải là muốn kết hôn với chị.” Đây là cuộc nói chuyện giữa hai người thuộc cùng một dòng họ. Quả Tri ngoe đầu, Thời Tây thích loại người quái dị, vậy thì Đường tỷ hình như là một tư liệu rất thích hợp để để hẳn đưa vào truyện của hẳn. Cậu nói tiếp: “Đường tỷ, sau khi tự trường em muốn giới thiệu một người cho chị biết!”

“Chị không muốn có bạn trai.”

“Không phải là ý này. Chị chờ em một chút, giữ nguyên cái tư thế này, đừng động đây!” Mặc dù Quả Tri nói như vậy, nhưng Quả Tri biết cho dù có kêu Quả Nhược động đây, chị ấy cũng sẽ không động đây. Quả Tri cầm điện thoại di động lên, chụp hình Quả Nhược ở nhiều góc độ khác nhau.

“Quả Tri?”

“Chuyện gì chị?”

“Em bị biến thái kể từ lúc nào vậy?”

“Em có đâu!”

Cuối cùng, Quả Tri không có bất kỳ tin tức và kinh nghiệm gì liên quan tới trường đại học Z, bởi vì Quả Nhược lười nói.

Bọn họ đơn giản chỉ là ăn cơm, còn mấy người chú, bác thì uống chút rượu trắng trò chuyện vui vẻ. Thời gian rất nhanh đến tối, Quả Tri tiễn họ hàng xuống lầu. Lúc mọi người gần đi, Quả Tri đột nhiên ngây thơ hỏi Quả Nhược: “Đường tỷ, có một vấn đề em vẫn muốn hỏi chị!”

“Nói đi!~”

“Tại sao chị không lười ăn?”

Quả Nhược trừng mắt một cái: “Mắc mớ gì tới em!!!”

Ngày hôm sau, Quả Tri liền ra cửa muốn đem tin tức này nói cho Thời Tây biết. Cậu ngồi ở trên xe buýt. Cậu thật ra rất hiểu rõ. Thời Tây là một người tốt, chuyển du lịch mấy ngày đó chẳng qua là hấn muốn an ủi mình mà thôi. Cậu sẽ không hiểu lầm Thời Tây đối với mình có cái gì, cũng sẽ không hiểu lầm quan hệ giữa mình và Thời Tây. Giữa bọn họ so với trước kia cũng không có quá nhiều thay đổi. Thời Tây không có tình cảm với cậu, cậu hiểu rõ.

Cho dù biết những điều này, trên mặt Quả Tri vẫn không giấu được nụ cười của cậu dành cho Thời Tây. Chỉ cần suy nghĩ có thể thấy Thời Tây, có thể cùng hấn nói chuyện, cậu liền muốn cười. Trước kia cậu cảm thấy không giải thích được tại sao lại vậy, hiện tại cậu mới hiểu được thì ra là đây chính là thích một người.

Cậu thích rất kỳ quái, chỉ biết lo thích thôi, cũng không cần đối phương đáp lại.

Quả rời taxi, lên thẳng phòng trọ của Thời Tây. Cậu gõ vang cửa phòng Thời Tây, bên trong không có tiếng động. Quả Tri liền dùng sức gõ, nhưng cửa trước sau không có mở. Người phòng bên nghe thấy được tiếng ồn, đi tới: “Cậu tìm người sao?”

“Chào đi! Con tìm người ở phòng này. Di biết người đó đi chỗ nào sao?”

“Di không biết! Chỉ biết trước khi con đến đây thì cậu ta đã rời khỏi đây lâu rồi.”

Quả Tri sững sờ tại chỗ nhưng tay vẫn còn dùng sức gõ cửa, tựa hồ như gõ như thế thì cửa sẽ mở ra. Thời Tây đi rồi sao? Hấn đi chỗ nào? Hấn có học đại học Z không?”

Đột nhiên Quả Tri ý thức được một điều. Nếu như Thời Tây không có học đại học Z, vậy hấn sẽ biến mất khỏi cuộc sống của mình. Mang đi tình cảm của mình, mang đi trái tim của mình.

Mùa hè này, người khác hy vọng ngày nghỉ có thể kéo dài thêm nữa, còn Quả Tri lại muốn cầm cây kéo trực tiếp cắt bỏ hai tháng hè này. Cậu đọc sách, mua sách, cùng bạn học hàn huyên một chút, theo ba mẹ đi ra ngoài du lịch, đi làm thêm tại công trường của bạn ba mình. Nhưng cậu vẫn nhớ Thời Tây.

Cậu đi làm, dùng tiền kiếm được mua cho mình một máy chụp hình. Buổi tối trước khi ngủ cậu lấy ra xem một chút. Cậu muốn dùng cái máy chụp hình này chụp lại tất cả tư liệu cho Thời Tây.

(Tư liệu: Ý là chụp lại những người có một điều gì đó đặc biệt, xuất sắc, xấu, đẹp, mập... để Thời Tây có thể lấy đó làm hình mẫu trong tiểu thuyết.)

Quả Tri cảm nhận được thời gian trôi qua thật chậm, thật thật chậm.

Ngày tựu trường, Quả Tri rời giường rất sớm. Cậu nhìn rương hành lý của mình, lại nhìn lên căn phòng ba mẹ mình. Cậu mở rương hành lý, lấy mấy bộ quần áo ra, đem cái nón lùn trước mua ở trấn cổ lấp vào trong rương.

Trước khi đi, Quả Vân dặn dò cậu một đống chuyện. Những thứ này hằng ngày ông đều nói đi nói lại. Tựa hồ sẽ có chút nhàm chán nhưng Quả Tri chưa từng cảm thấy nhàm chán. Cậu cảm thấy ba là vì muốn tốt cho mình.

Cậu đứng chờ tại trạm xe lửa. Có một người ăn mặc thời thượng hấp dẫn chú ý của nữ sinh đi qua. Quả Tri gọi lại một người mà rất dễ dàng phân biệt được: “Hoa nhi, đã lâu không gặp, mỹ nam tử!”

Cái phương thức chào hỏi này lại làm cho Hoa Cốc Vũ vui vẻ: “Thì ra là Quả Tri. Đi mau lên, trễ chuyển xe bây giờ.”

“Ừ!” Quả Tri gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn đám người. Mặc dù mới sáng sớm nhưng trạm xe lửa cũng có rất nhiều người. Nhưng trong những người này lại không có Thời Tây.

Cậu cùng với Hoa Cốc Vũ trò chuyện, hơn ba giờ sau liền tới nơi cần đến. Quả Tri đứng ở phía ngoài cổng trường, nhìn vào trong ngôi trường to lớn, hoành tráng, đẹp mắt này, so với trường trung học đệ nhị cấp thì giống như thiên đường hơn.

Hoa Cốc Vũ bên cạnh nhún nhún vai: “Trường này cũng được, miễn cưỡng có thể hợp với cấp bậc của tớ!” Hắn đi về phía trước, phát hiện Quả Tri không động đậy: “Cậu làm gì thế? Chỉ là một ngôi trường tạm được thôi, không cần kinh ngạc lâu như vậy!”

“Tớ, tớ, tớ muốn, đứng ở chỗ này một chút!” Cà lăm cũng không phải là chuyện tốt.

Hoa Cốc Vũ đại khái đoán được cái gì, hất tóc: “Vậy tớ đi vào trước!”

“Hoa nhi!~”

“Chuyện gì?”

“Cố gắng lên! Dừng vẻ đẹp trai của cậu chiếm lấy cả sân trường nha!” Quả Tri thành khẩn chúc phúc Hoa Cốc Vũ.

“Chút chuyện nhỏ này còn cần cố gắng sao?” Hoa Cốc Vũ chậm rãi rời đi. Thật may, Hoa Cốc Vũ là một mỹ nam. Nếu như hắn chỉ là một tên nam sinh bình thường thì với tính cách này, hắn sẽ bị nhiều người đánh lăm.

Quả Tri đứng phía ngoài cửa trường, 10 phút, nửa giờ, một canh giờ, từ bên cạnh cậu học sinh mới đi qua càng ngày càng nhiều, nhưng trước sau không thấy Thời Tây. Cậu cúi đầu, nhìn đồng hồ, rốt cục cũng kéo rương hành lý đi về phía trước. Có thể đi hai bước, cậu lại muốn chờ một chút. Có lẽ một giây kế tiếp Thời Tây sẽ xuất hiện. Cứ như vậy, cậu vẫn còn ở phía ngoài cửa trường. Đi hai bước dừng một chút, đi như vậy hao tổn nhiều thời gian hơn.

“Đang tìm tôi sao?” Giọng nói từ phía sau truyền đến làm cơ thể Quả Tri trong nháy mắt lảo đảo.

Thời Tây sẽ không xuất hiện trong một giây, phải hai giây hắn mới xuất hiện.

Quả Tri nhanh chóng quay đầu. Cái suy nghĩ Thời Tây không đậu đại học nói ra có hơi buồn cười. Quả Tri cũng không biết, Thời Tây này đây là thủ khoa của trường đại học Z. Thời Tây cao hơn, vẫn mang cái nón như cũ. Hắn mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần jean. Quả Tri xoa hai mắt của mình một chút. Thật quá mức a! Chẳng qua là hơn hai tháng không thấy, vậy mà hắn lại càng ngày càng đẹp trai hơn, đẹp mắt đến chết người.

Khóe miệng của cậu cong lên, khóe miệng cong tạo thành má lúm đồng tiền: “Ừm, đang tìm cậu!”

Bất kể như thế nào, Thời Tây cũng đã xuất hiện.

19. Chương 19: Quả Tri Cho Thời Tây

Quả Tri nghe theo sắp đặt của ba mình chọn học ngành kinh tế, mà Thời Tây lại chọn ngành tâm lý học.

Không chung lớp, không chung dãy lầu, không chung phòng ngủ, nhưng chỉ cần có thể tìm được Thời Tây, Quả Tri cũng đã vui lắm rồi. Cậu có rất nhiều lời muốn nói với Thời Tây. Muốn nói cho hắn biết hai tháng qua phát sinh chuyện gì, muốn nói cho hắn biết cậu đã mua được một máy chụp hình, muốn nói cho hắn biết lúc mình đi làm thêm tại công trường đã gặp được rất nhiều người tốt chuyện tốt. Cậu muốn nói cho hắn biết nhiều chuyện như vậy, nhưng trong đó không có suy nghĩ của cậu dành cho Thời Tây.

Hoa Cốc Vũ báo danh xong, xoay người liền phát hiện Thời Tây đứng ở phía sau. Hắn chú ý tới vẻ ngoài đã thay đổi rất nhiều của Thời Tây. Hơn nữa, hắn lại học cùng ngành với mình sao? Đột nhiên trước mặt mọi người Cốc Vũ chỉ Thời Tây: “Tôi hận cậu! Tôi muốn dùng tất cả vẻ đẹp của tôi để hận cậu!”

“Bệnh thần kinh!” Thời Tây đối với Hoa Cốc Vũ không nhúc nhích. Hoa Cốc Vũ lại phát hiện Thời Tây cao hơn mình, mặt càng thống khổ: “Không thể để tôi một mình làm đệ nhất mỹ nam sao?”

“Tránh ra!”

“Thái độ kia của cậu là có ý gì? Tôi quyết định, tôi muốn một mực ở bên cạnh cậu, không ngừng nguyện rửa cậu trở nên xấu xí, già nua. Cậu đừng hòng tranh giành với tôi!”

Thời Tây nhìn chòng chọc Hoa Cốc Vũ một cái: “Đây là tuyên ngôn ma ám của cậu sao?”

“Không, không không, không! Sẽ chỉ có một người thích tên quái nhân như cậu, chính là Quả...”

“Hoa nhi!” Quả Tri đứng ghi danh ở phòng kế bên, nghe được Hoa Cốc Vũ hô to gọi nhỏ liền đi tới đây. Hoa Cốc Vũ vội vàng đổi lời nói: “Quả, Quả Đồng!”

“Hoa nhi, cậu ở đây nói chuyện phiếm với Thời Tây sao? Tôi không biết cậu cũng chọn ngành tâm lý học.”

“Nói nhảm, tôi chỉ muốn nghiên cứu những nữ sinh kia tại sao lại thích tôi như vậy.” Hoa Cốc Vũ không chút nào xấu hổ nói ra lý luận của mình.

“Thật không? Đương nhiên là bởi vì cậu lớn lên quá đẹp trai đó!” Quả Tri thành thật nói.

“Lí do này quá đơn giản rồi!” Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Cốc Vũ lại đắc ý. Hoa Cốc Vũ đi tới cửa phòng học, lần nữa liếc mắt nhìn Thời Tây: “Đừng quên ánh mắt đầy thù hận của tôi!” Nói xong liền rời đi.

Quả Tri nhìn Hoa Cốc Vũ một chút, lại nhìn Thời Tây một chút: “Thời Tây, cậu thật hấp dẫn, ngay cả Hoa nhi cũng thích cậu nữa.”

Thời Tây đối với khách lễ của Quả Tri đã quá quen: “Cậu tới làm gì?”

“Đương nhiên là giúp cậu khuân đồ lên phòng ngủ.”

“Tôi không ở kí túc xá của trường!”

“Thật là lợi hại!”

“Tôi ở kí túc xá của trường.”

“Thật là lợi hại!”

“Bây giờ tôi muốn đánh cậu.”

“Cái gì vậy? Khen cậu mà cậu cũng muốn đánh tôi sao? Người xấu!” Quả Tri bĩu môi, chờ Thời Tây báo danh xong.

Xử lý xong những thủ tục ban đầu, Quả Tri cùng Thời Tây đi ra ngoài. Cậu đột nhiên kéo Thời Tây lại: “Cậu chờ một chút, tôi giúp cậu tìm được một tư liệu tốt.”

Cậu lấy điện thoại di động ra bấm dãy số của Quả Nhược: “Đường tỷ, đi ra đây chơi!”

“Chị lười đi ra quá!” Quả Nhược ngáp.

“Ba mẹ em mang cho chị rất nhiều đồ ăn ngon.”

“Em đang ở đâu?”

“Em ở trước cổng trường chờ chị.”

Hai người đứng trước cổng trường. Quả Nhược chậm rãi đi tới. Quả Tri chỉ Quả Nhược, hưng phấn nói với Thời Tây: “Chính là người này. Người này phù hợp với hình tượng nhân vật gì? Kỹ nữ sao?”

Thời Tây liếc mắt nhìn Quả Nhược: “Người như vậy không có chút đặc sắc nào, có cái gì đáng giá đâu mà viết.”

“Không phải vậy đâu. Chị ấy rất lười đó. Cậu xem tóc chị ấy rồi bù kia kìa, quần áo cũng thường không có giặt. Cái gì cũng lười làm. Chị ấy có thể nằm ở trên giường ngáp, một tay đặt lên mông gãi gãi. Khi cái quần hơi hơi tuột xuống cũng lười kéo lên, tình nguyện để cho người khác thấy quần lót của mình.” Quả Tri đứng bên cạnh cặn kẽ giải thích.

Những lời mắt mặt này, trước kia là do bản thân Quả Nhược nói.

Quả Nhược mới vừa tỉnh ngủ: “Đồ ăn đâu?”

Quả Tri lấy ra một đồng đồ ăn từ trong balô, nhìn về phía Thời Tây: “Cậu xem, cậu xem, chỉ có đồ ăn mới có thể khiến chị ấy đi hoạt động. Giống hay không giống chó đây?”

Quả Nhược nhìn Quả Tri: “Nếu như không phải trong tay tiểu tử cậu có đồ ăn thì cậu nhất định phải chết!”

“Đường tỷ, em nói cái gì không đúng sao? Chị thật giống như rất tức giận nha.”

Quả Nhược đoạt lấy túi đồ ăn liền xoay người rời đi. Lười nhiều hơn nữa là chỉ nhìn hai người một cái. Quả Tri vì muốn chứng minh với Thời Tây nên đã lấy điện thoại di động ra, mở album hình cho Thời Tây xem. Hắn trầm mặc một hồi đưa điện thoại di động trả lại cho Quả Tri.

“Cậu thấy thế nào? Cho Đường tỷ làm kỹ nữ có được không?” Quả Tri nóng lòng hỏi. Những người bên cạnh nghe được lời của Quả Tri, bị dọa sợ đến trợn to hai mắt nhìn Quả Tri.

“Người này chỉ có thể làm một người kỹ nữ xấu xí, không có người khách nào động đến.”

“Chuyện này...” Quả Tri muốn nói cái gì đó lại chú ý tới biểu cảm đang thay đổi của Thời Tây. Cho dù rất nhỏ vẫn bị Quả Tri chú ý tới. Cậu không nói thêm gì nữa, để tránh cắt đứt suy nghĩ của Thời Tây.

Lần này Thời Tây thuê một căn phòng trong một tòa nhà ở ngoài trường. Trước kia nơi này là một quán rượu. Quán rượu đóng cửa, nơi đây liền được sửa sang trở thành một nơi cho thuê phòng trọ. Mở cửa phòng ra, xung quanh là tủ quần áo, phòng tắm rất lớn. Nơi đây được bày trí cơ hồ giống như một quán rượu. Bên trong chỉ có một cái giường, ghế sa lon cùng mấy vi tính để bàn, ti vi treo trên tường. Nhìn ra ngoài cửa sổ liền có thể thấy sân trường. Quả Tri đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cậu thích gian phòng này, không khỏi kỳ diệu để cho người ta cảm giác thật ấm áp. Không biết là bởi vì gian phòng được sửa sang đẹp mắt hay là chỗ này có Thời Tây? Lúc mở cửa đi vào, Quả Tri có trồng một cảm giác đây giống như là nhà của mình.

Don dẹp đồ xong, bọn họ phải trở về trường học. Bọn họ rời khỏi căn phòng. Mọi người bận rộn đi lướt qua bọn họ, ai cũng không dừng lại. Người nhìn điện thoại di động, người nghe nhạc. Bọn họ xuyên qua ở trong đám người đó, cũng không nổi bật, rất nhanh liền bị dòng người bao trùm.

Quả Tri đột nhiên đứng trước một cửa tiệm, nhìn chằm chằm bên trong, do dự có nên đi vào hay không. Chờ lúc cậu lấy lại được tinh thần, đã không thấy Thời Tây đâu. Bởi vì đây là một thành phố xa lạ nên cậu không biết rõ đường xá. Quả Tri rõ ràng có thể thấy được lầu cao của trường học ở đằng xa nhưng không biết nên đi đường nào. Cậu gấp gấp nhìn chằm chằm bảy người xa lạ: “Thời Tây!” Cậu lớn tiếng kêu tên của Thời Tây.

Một người phụ nữ đi tới: “Chào vị khách đẹp trai này, tiệm cắt tóc của chúng tôi bên kia đang có chương trình gọi đầu và cắt tóc miễn phí. Cơ hội hiếm có này sẽ kết thúc trong hôm nay. Có muốn tôi dẫn cậu đi xem thử hay không? Cậu cũng nên thay đổi kiểu tóc đi.”

“Nhưng mà...”

“Miễn phí, đây hoàn toàn là miễn phí. Hơn nữa, tiệm chúng tôi toàn là thợ cắt tóc chuyên nghiệp. Đi thôi, đi xem thử một chút đi!” Nữ nhân viên thành khẩn mời.

Quả Tri nhìn mặt của người này. Trời nóng như vậy còn khổ cực đi ra mời gọi khách hàng, hơn nữa còn là miễn phí: “Ồ nơi nào vậy?”

“Ồ bên kia kìa. Tôi tuyệt sẽ không lừa gạt cậu. Cậu có thể thấy bảng hiệu của chúng tôi.” Đây chỉ là một cách để lôi kéo khách hàng thôi, bình thường cũng không có miễn phí.

Quả Tri đang chuẩn bị đi theo nữ nhân viên, lại bị Thời Tây bắt được cùi chỏ: “Cái tên ngu ngốc này, lại tùy tiện đi cùng người lạ.” Giọng Thời Tây có chút không tốt. Nữ nhân viên quay đầu thấy Thời Tây: “Bạn của cậu sao? Cùng đi chứ?”

“Không cần!” Thời Tây lạnh lùng cự tuyệt.

Nữ nhân viên vừa định bày ra vẻ mặt thành khẩn thì Thời Tây nói tiếp: “Không có đi học sao? Nghe không hiểu có phải hay không?” Nữ nhân viên ngẩn người, im lặng rồi đi lại tiếp tục đi kéo những khách hàng khác.

“Người kia là có lòng tốt, cậu xem cậu dọa sợ chị ấy rồi kìa.”

“Lòng tốt cái rắm!”

Quả Tri bị chửi, cúi đầu. Thời Tây vẫn có thể thấy miệng Quả Tri cong xuống. Hắn nhìn Quả Tri, cau mày: “Cậu biểu cảm ủy khuất như vậy là có ý gì? Cậu lớn như vậy mà cũng không biết phân biệt người xấu người tốt sao?”

“Tớ...”

“Tớ cái gì mà tớ. Dùng những lời khích lệ dư thừa của cậu bù đắp qua cho thông minh đi.”

Thời Tây bỏ lại Quả Tri một mình đi. Quả Tri ngẩng đầu lên, miệng vẫn như cũ cong xuống. Cậu thấy Thời Tây đi vào cửa tiệm mà mới vừa rồi mình nhìn chằm chằm. Cửa tiệm kia cũng không đặc biệt, đó là một cửa tiệm chuyên bán điện thoại di động.

Trong chốc lát Thời Tây mua xong thẻ sim điện thoại, đi ra: “Ngán người tại đó làm gì, tới đây.”

Quả Tri đi tới, Thời Tây nói tiếp: “Điện thoại di động.”

“Cậu mua thẻ sim điện thoại sao?” Miệng Quả Tri thay đổi hình dáng, cong lên.

Thời Tây cũng không để ý gì nhiều: “Như vậy tôi có thể tìm được cậu dễ dàng.”

Quả Tri cầm điện thoại trong tay xoay xoay: “Thật ra thì cho dù không có điện thoại di động, cậu cũng có thể tìm được tớ dễ dàng.”

“Đưa điện thoại của cậu cho tôi!”

“Tớ không muốn!” Quả Tri giấu điện thoại di động ở phía sau lưng.

Có lẽ hai người bọn họ, ai cũng đều nhận ra rằng mối quan hệ giữa họ không thể không có sự thay đổi. Chỉ cần là thời gian đang trôi qua, sẽ có thay đổi. Không có gì có thể trở về như lúc ban đầu, cũng không có gì có thể trở lại như trước kia. Quả Tri muốn cho Thời Tây hết thấy tốt đẹp của thế giới này, đây không phải là một câu nói dối. Cậu mang đến cho Thời Tây tư liệu, mang đến cho Thời Tây bạn bè, sau này cũng sẽ mang đến cho Thời Tây trọn tình cảm của mình.

(Chương này hay nè^^ Thời Tây chủ động xin số điện thoại Quả Tri đó nhe.~~)

20. Chương 20: Văn Chương Của Thời Tây Rất Bi Thương

Chương 20. Văn chương của Thời Tây rất bi thương

Tiến hành luyện tập quân sự dưới ánh nắng chói chang, hai gò má của Quả Tri bắt đầu đỏ lên. Mồ hôi hột không ngừng chảy xuống dọc theo mép tai. Thỉnh thoảng cậu liếm liếm đôi môi hóa giải khô khốc. Cậu không giống với những người khác. Bọn họ đang không ngừng oán trách trời đất, còn cậu cho rằng luyện tập quân sự có thể cường thân kiện thể, đối với sức khỏe rất có lợi.

Huấn luyện viên thổi vang còi, chấp tay sau lưng: “Đứng nghiêm, nghỉ, bây giờ nghỉ ngơi 30 phút, giải tán.”

Bọn học sinh nhanh chóng tản ra. Người thì đi mua đồ ăn nước uống, người thì đi tìm bạn bè nói chuyện phiếm. Ngồi dưới mảnh đất khô cằn thở hổn hển, Quả Tri cởi áo khoác ra, vắt lên trên vai. Cậu đi xuống căn tin mua bình nước vừa uống vừa đi trở về, ánh mắt nhìn về một người đang ngồi dưới gốc cây cách đó không xa.

“Thời Tây!” Tiếng gọi tên Thần Cách của Quả Tri vĩnh viễn đều mang theo vui vẻ.

Thời Tây cũng không trả lời, chỉ lo đọc sách.

“Cậu không cần luyện tập quân sự sao?”

“Không cần thiết!”

“Tại sao?”

“Bởi vì sức khỏe tôi đang suy yếu!”

Quả Tri lo lắng nhìn Thời Tây: “Cậu bị làm sao vậy? Có chịu nổi nữa không?”

“Không thể.” Thời Tây lật Nhất Hiệt Thư, bình tĩnh nói, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra đây là nói láo. Hết lần này tới lần khác Quả Tri lại tin: “Vậy phải làm sao bây giờ? Cậu cũng không cần quá lo lắng, nhất định sẽ có phương pháp chữa khỏi. Tổ lập tức gọi 120, xe cứu thương sẽ tới đây đưa cậu đi.” Cậu vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, Thời Tây ngẩng đầu lên. Hắn đã lười mắng Quả Tri, đơn giản chỉ muốn châm chọc: “Là lừa cậu thôi!”

Quả Tri cũng không có tức giận, ngược lại thở phào nhẹ nhõm: “Thật may quá, cậu không có bị bệnh thật là thật tốt quá.”

“Quả nhiên cậu không phải là người thuộc thế giới này!”

“Đâu phải! Dáng dấp của tớ so với những người ngoài hành tinh chiếu trên ti vi không giống nhau.”

Thời Tây không muốn tiếp tục cái đề tài không có dinh dưỡng này. Quả Tri đứng bên cạnh Thời Tây, nhìn bọn học sinh trong sân trường vui vẻ, hoạt bát. Bọn họ mặc quân phục, cười nói ồn ã, chạy đuổi đánh nhau.

“Rồi cậu sẽ nhanh chóng thấy được thế giới này có biết bao điều vui vẻ.”

“Nhưng tôi không muốn viết về những cái đó.”

“Nhưng vui vẻ chính là vui vẻ a, cậu còn có thể đem nó viết thành bi thương sao?” Quả Tri không tin.

Thời Tây đưa tay ra, đụng đụng người Quả Tri. Quả Tri lấy giấy bút từ trong túi quần quân phục ra, lúc nào cậu cũng mang theo hai thứ này bên mình. Quả Tri nhìn một đôi nam nữ trong sân trường đang cười đùa rượt đuổi nhau. Nam sinh chơi xấu kéo tóc của nữ sinh, nữ sinh đỏ mặt đuổi theo sau lưng hắn, trong miệng la hét.

Thời Tây mặt vô biểu cảm nhanh chóng viết vào trong tờ giấy, trong chốc lát liền đưa cho Quả Tri. Quả Tri nhận lấy tờ giấy, mặc dù chữ viết rất ngoằn ngoèo nhưng Quả Tri đọc không có chút nào chướng ngại.

Hắn đối với nàng có tình yêu sao? Chẳng qua là hắn bị hấp dẫn bởi cơ thể của người khác giới mà thôi. Hắn hiểu nàng sao? Hắn sẽ lấy nàng sao? Sẽ không, tuổi thanh xuân của hắn còn rất dài. Hắn muốn được hưởng thụ mà không phải bị bất kì điều gì ràng buộc. Bây giờ hắn xúc động vuốt mái tóc của nàng, bây giờ trong mắt hắn mang theo dịu dàng, sau này hắn sẽ đả thương trái tim của nàng. Nàng đuổi theo sau lưng

hắn, nhưng vĩnh viễn sẽ không đuổi kịp bước chân của hắn. Bây giờ nàng đối mặt với lo sợ, sợ sau này lệ sẽ rơi không ngừng trên mặt của mình. Khi hắn mệt mỏi với sự truy đuổi của nàng, hắn sẽ dừng lại, nhìn những người khác, rồi nhìn vào nàng - người mang theo khát vọng truy đuổi hắn. Sau đó, bọn họ lại ở bên nhau, nhưng điều này có thể trách hắn sao? Cuộc sống vốn dĩ chính là những thứ lặp đi lặp lại, cho nên đoạn đường tình yêu dù dài vạn dặm đi chăng nữa, cũng sẽ như vậy, bên nhau, biệt ly, bên nhau, biệt ly, bên nhau, biệt ly, sau đó sẽ chết đi

Quả Tri dời tầm mắt từ trên tờ giấy đến đôi nam nữ đang chơi đùa huyền ảo ở giữa sân trường. Cậu cắn cắn môi, nói với người đang ngồi dưới gốc cây ngoáy ngoáy mũi: “Cậu sẽ viết tiếp như thế nào?” Cậu lần nữa lấy một tờ giấy trắng ra, đưa cho Thời Tây. Không bao lâu sau, Thời Tây viết xong, đưa cho Quả Tri xem.

Trong lòng mỗi người đều có một thành phố bí mật của riêng mình, người khác không vào được, bản thân cũng không cách nào rời đi. Hắn ngồi dưới mặt đất nóng bỏng nhưng bản thân lại không có cảm giác được. Hắn không sửa đổi dung mạo của mình được. Không người nào nguyện ý nhìn hắn thật lâu. Hắn muốn hấp dẫn sự chú ý của người khác. Hắn do dự, thống khổ hủy diệt tôn nghiêm của mình. Hắn giơ tay lên, đưa ngón tay bỏ vào lỗ mũi. Nhưng hắn đột nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, thậm chí có chút thật đáng buồn. Làm như vậy thì có thể đổi lấy cái gì đây? Chỉ là sự cười nhạo mà thôi, còn không bằng sống một mình trong thành phố của riêng mình. Chỉ có nơi đó mới không ai thương tổn tới mình. Nơi đó mặc dù cô độc, nhưng cô độc sẽ không đau.

“Chỉ là ngoáy lỗ mũi thôi mà!”

“Làm như vậy trước mặt người khác sẽ khiến họ cảm thấy kinh tởm!”

“Đâu có!”

“Đừng quá ngây thơ! Mỗi người đều có những đau khổ của riêng mình, chỉ là do cậu không nhìn thấy được thôi!”

“Nhưng mỗi người cũng đều có hạnh phúc của riêng mình, tại sao cậu không nhìn thấy?” Vấn đề của Quả Tri không nhận được trả lời. Thời Tây chỉ là nhìn dáng vẻ của những học sinh ở ngoài sân trường. Bọn họ mặc đồng phục giống nhau, nhưng dáng vẻ lại không giống nhau.

Quả Tri chấp hai tay sau lưng dựa vào thân cây, nói tiếp: “Thời Tây, tớ có linh cảm một ngày nào đó cậu sẽ viết ra một bộ tiểu thuyết thật hay, sau đó sẽ có thật nhiều người hâm mộ cậu! Nhân vật chính trong tiểu thuyết của cậu sẽ giống như trong truyện cổ tích, còn kết cục thì chỉ có một câu: từ nay bọn họ cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc. Quả Tri lắc đầu nói như vậy.

Quả Tri lọt vào tầm nhìn của Thời Tây. Thời Tây không cách nào nhìn thấy được những bi thương trên người Quả Tri, cho nên hắn không cách nào viết về Quả Tri.

Gió lặng lẽ thổi qua đây. Thời Tây ngồi, Quả Tri đứng, bọn họ dưới tàng cây. Ánh mặt trời xuyên thấu những kẽ lá của cây bàng, chiếu xuống đất, biến thành nhiều loại hình dáng, giống như một bức tranh hỗn loạn. Bọn họ cùng nhìn một phong cảnh. Trong mắt bọn họ là hai thế giới khác nhau, nhưng sẽ có một ngày hai thế giới của bọn họ sẽ hòa làm một. Về phần tại sao, đương nhiên là bởi vì tình yêu!

Chiều ngày hôm sau, khi buổi luyện tập quân sự kết thúc, Hoa Cốc Vũ tìm Quả Tri, thần thần bí bí đưa cho Quả Tri một tấm poster đã cuộn lại.

“Quả Tri, giao cho cậu một nhiệm vụ.”

“Chuyện gì?”

“Dán cái này lên phòng của Thời Tây!”

“Đây là cái gì vậy?” Quả Tri đang chuẩn bị kéo tấm poster ra xem, lại bị Hoa Cốc Vũ ngăn cản: “Đừng để cho những người khác thấy, sẽ bị cướp đi đó. Tớ đã cố ý cuộn lại để không ai thấy được.”

“Treo trong phòng Thời Tây sao?”

“Tớ đã dùng photoshop để chỉnh sửa lại cho mình đẹp trai hơn, hoàn mỹ hơn. Tớ muốn khiến Thời Tây ghen tỵ chết luôn!” Hoa Cốc Vũ nói cần rằng nghiêng lợi.

”Hắn sẽ ghen tỵ sao? Quả Tri nói lên nghi vấn.

“Hắn sẽ, hắn nhất định sẽ ghen tỵ. Nhờ cậu cậu đó!” Hoa Cốc Vũ bày ra biểu cảm thỉnh cầu, xem ra hắn rất hiểu Quả Tri.

“Vậy cũng được!”

Quả Tri cầm tấm poster ra khỏi trường. Lần trước cậu đã nghiêm túc để ý đường xá cho nên rất nhanh liền tìm được khu chung cư. Cậu vào trong thang máy, cửa thang máy mở ra, cậu gõ cửa phòng Thời Tây.

Không bao lâu, Thời Tây kéo cửa ra, tóc của hắn ẩm ướt tựa hồ mới vừa tắm xong.

“Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi tới...” Quả Tri đang chuẩn bị nói chuyện, một giọng nói lười biếng cắt đứt cậu: “Ai tới vậy?” Đây là giọng của một cô gái ở trên giường.

Là ai? Ngực của Quả Tri có chút khó chịu. Cậu nhìn Thời Tây. Chẳng lẽ gần đây Thời Tây bắt đầu viết H, cho nên tìm một nữ sinh tới để nghiên cứu làm tư liệu sao? Hắn rất có thể làm ra chuyện như vậy là vì viết văn, nhưng Quả Tri không tin.

“Thời Tây, cậu, không phải cậu nói cậu không có bạn bè sao?” Cậu kinh ngạc hỏi.

Khóe miệng cô gái cong lên, mái tóc dài mềm mại bung ra. Cô vén chăn lên, cô mặc áo sơ mi của Thời Tây. Chân trần bước xuống giường, quan sát Quả Tri. Trong ánh mắt mang theo một loại chế cười, hình như đang muốn hỏi Thời Tây làm sao lại quen biết với loại người như Quả Tri. Cô đứng sau lưng của Thời Tây, đưa hai tay ra vòng qua hông của hắn, ôm chặt lấy hắn, đem mặt dính vào trên lưng Thời Tây: “Tôi không phải là bạn bè của Thời Tây, tôi là vợ của Thời Tây.”

21. Chương 21: Cô Gái Này Cũng Là Nhân Vật Chính (1)

Chương 21. Cô gái này cũng là nhân vật chính (1)

“Vợ, vợ sao?” Quả Tri không dám tin tưởng mình nghe được cái từ ngữ này. Cậu nhìn động tác thân mật của bọn họ, tất cả giác quan bắt đầu chết lặng. Có thể tiếp nhận sao? Nhất định là mình không chấp nhận được sự thật này. Tại sao Thời Tây không nói với mình? Nhưng hắn cũng không có lý do gì để nói với mình! Đầu óc của cậu không ngừng đưa ra nhiều câu hỏi, đồng thời cũng tự mình trả lời hết.

Quả Tri đột nhiên lắc đầu lui về phía sau, trong miệng một mực nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không biết có người ở đây. Đã quấy rầy rồi, tôi lập tức đi ngay, thật xin lỗi!” Nói xong, cậu muốn chạy nhưng bị Thời Tây bắt được cổ tay: “Này!”

“Tớ, tớ không muốn phá hư gia đình của cậu đâu!”

“Sao cậu ngu ngốc quá vậy?”

“Thời Tây, người này là ai vậy? Chẳng lẽ cậu lừa dối tôi!” Cô gái không thể phớt bầy tức giận, phát ra thanh âm bi thương. Thời Tây còn chưa mở miệng nói chuyện, Quả Tri đã lên tiếng: “Cậu ấy chưa bao giờ lừa dối cô. Thật xin lỗi cô, chúng tôi không có phát sinh cái gì đâu, thật đấy!”

“Cái gì cũng không có phát sinh thật sao?” Cô gái tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Quả Tri tái nhợt suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước trong chuyến du lịch hai người đã từng hôn nhau, sau đó gấp gấp nói: “Chúng tôi chẳng qua là...” Thời Tây cần rằng che miệng Quả Tri, đại khái hắn có thể đoán được cậu muốn nói gì.

Cô gái buông hông của Thời Tây ra, thống khổ chỉ Thời Tây: “Cậu để cho người này nói!”

Thời Tây mất lạnh nhìn cô gái: “Cô còn phải diễn bao lâu nữa đây?”

“Ghe tởm, thiếu chút nữa là mọi chuyện được phơi bày rồi!” Cô gái tiếc nuối nói, ngay sau đó nhìn Quả Tri đầu óc đang mơ hồ: “Trêu chọc cậu một chút thôi, đây là một niềm vui.”

Thời Tây buông Quả Tri ra. Quả Tri kinh ngạc nhìn chằm chằm cô gái, phát ra nghi vấn: “Trêu chọc tôi sao? Vậy cô không phải là vợ của Thời Tây sao?” Bởi vì mới vừa gặp nhau nên cậu cũng không có để ý lắm. Cậu bây giờ mới nhìn rõ cô gái này. Người này khoảng 20 tuổi ngoài, bộ dáng thuần khiết lại mang theo một chút tà ác, hai điểm này hoàn mỹ kết hợp với nhau.

Cô gái chăm chú nhìn Quả Tri: “Tôi là.”

Sắc mặt Quả Tri lại thay đổi. Thời Tây nhìn chòng chọc cô gái một cái: “Cô có thể cầm miệng hay không!”

“Tôi không thể!”

Quả Tri bị cảnh tượng trước làm cho càng thêm mơ hồ, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Cô gái nhìn bộ dáng đáng thương của Quả Tri: “Thời Tây, bạn của cậu thoát nhìn là đã biết IQ không thể nào cao được. Nghe tôi nói này, người bạn nhỏ, Thời Tây chỉ mới chừng này tuổi chẳng phải không thể kết hôn sao?” Nói như vậy hình như là... Sắc mặt Quả Tri có chút hồng hào trở lại, tiếp tục hỏi: “Vậy cô là ai?”

Cô gái lại đột nhiên nghiêm túc nói: “Tôi là vị hôn thê của Thời Tây.”

Sắc mặt Quả Tri lần nữa thay đổi, trở về trắng bệch. Gương mặt này chuyển đổi biểu cảm thật là mau. Thời Tây kết thúc sân khấu kịch lộn xộn này: “Người này là dì của tôi!”

Cô gái ôm tay: “Thật nhàm chán, sao lại nói ra.”

“Dì sao?” Quả Tri lần nữa nhìn chằm chằm cô gái, tựa hồ đang làm xác nhận cuối cùng. Cô gái cầm cái quần nằm trên đất lên, ngay trước mặt hai tên nam sinh mặc vào. Thật may là áo sơ mi đủ dài để che đi những nơi không nên thấy. Bộ dáng của cô như không có ai ở đây. Tối hôm qua cô tới đây quá vội vàng, không có mang theo quần áo thay, tắm xong liền trực tiếp mặc áo sơ mi của Thời Tây vào. Đêm đó Thời Tây ngủ trong kí túc xá của trường.

“Mất cô mù sao? Nơi này còn có người.”

“Có liên quan gì sao? Tôi chỉ biểu hiện ra hình tượng tốt đẹp trước mặt người đàn ông tôi thích thôi. Nếu như tôi cố ý tỏ ra thẹn thùng, giả bộ thuần khiết, vậy các người mới nên cẩn thận.”

Thời Tây lười quan tâm cô gái này, nhìn Quả Tri: “Có chuyện gì?”

“Đúng rồi, Hoa nhi kêu tôi treo tấm poster này trong phòng cậu.” Tay Quả Tri đưa tấm poster mới vừa bị cậu bóp bẹp nhều cho Thời Tây, Thời Tây nhận lấy tấm poster trực tiếp ném vào trong thùng rác: “Cậu có thể đi rồi.” Tính tình của Quả Tri là không thể cùng phụ nữ ở chung một chỗ. Cậu ngày thơ không cách nào chịu đựng nổi phụ nữ.

“Đuổi cậu ta đi làm gì. Cậu gọi tôi tới đây, còn nói cậu sắp chết, kết quả cậu nói cần tư liệu. Cậu thật đúng là một đứa cháu ngoại hiếu thảo a, tôi rất cảm động.” Cô gái cắn răng tiếp tục nói: “Cậu có biết rồi xa người yêu tôi sẽ rất thống khổ không? Mỗi ngày giống như bị vô số vết dao đâm vào thân thể.”

“Sao bây giờ còn chưa nhìn thấy cô bị dao đâm chết nhỉ?”

“Cũng hết cách, tình yêu cho tôi thêm động lực để tôi sống tới ngày hôm nay a.” Cô gái vô sỉ nói, sau đó đi ra ngoài cửa nhìn Quả Tri, ngoe đầu: “Chào cậu, người bạn nhỏ, tôi tên là Đan Kết.”

“Tôi tên là Quả Tri!” Quả Tri bởi vì Đan Kết là trưởng bối, rất cung kính nói, còn khẽ cúi người.

“Cậu thích Thời Tây đúng không?” Đan Kết trực tiếp nó, làm cho Quả Tri thiếu chút nữa chân mềm. Cậu lui về phía sau một bước, lau mặt của mình, kinh hoảng nói: “Tôi, tôi không có!”

“Cậu dám nói không có? Nhà chúng tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy!” Đan Kết nghiêm túc nói.

Quả Tri nhú mắt: “Tôi không phải cố ý, thật đó!”

“Cô dừng lại chuyện nhảm nhí này được không?” Thời Tây cho Đan Kết một cái liếc mắt .

“Ở đây không có gì chơi, đương nhiên phải trêu chọc Quả Tri một chút cho đỡ chán.” Quả Tri ở trong mắt Đan Kết rất đáng yêu, có lúc rất dễ dàng bị bắt nạt. Đan Kết liền ngửa tay gãi gãi, suy nghĩ tiếp, có lẽ Quả Tri được giáo dục cẩn thận từ nhỏ nên mới có tính cách như vậy. Cô nói tiếp: “Yên tâm đi, người bạn nhỏ, tôi rất sáng suốt. Thích nam sinh sao? Loại chuyện nhỏ này tôi có thể chấp nhận.”

Quả Tri tròn to hai mắt, cho là mình nghe lầm, cậu cẩn thận quan sát biểu cảm của Đan Kết. Nét mặt giống như lời nói của cô ấy. Mặt của Quả Tri đột nhiên to ra, giống như đựng phải Thánh mẫu nương nương: “Cô, cô không ngại chuyện tôi thích nam sinh thật sao?”

“Có cái gì đâu mà phải ngại. Không phải chỉ là thích đàn ông thôi sao? Tôi cũng thích đàn ông, chúng ta có thiên hướng yêu giống nhau mà.”

“Nhưng tôi là nam sinh, cô sẽ không cảm thấy thích đàn ông rất nghiêm trọng sao?”

“Rất nghiêm trọng sao?” Đan Kết sờ cằm, mình hình như chưa từng nghĩ tới nam sinh cùng nam sinh ở cùng nhau là chuyện cần kinh ngạc và khó hiểu. Cô lẩm bẩm trả lời: “Đại khái giống như chuyện cùng An Na học chung trường mẫu giáo, đúng không Thời Tây?” Đan Kết hướng Thời Tây nháy mắt phải một cái, Thời Tây làm ngơ với ánh mắt của Đan Kết, mở ra laptop ra: “Tôi không muốn nói.”

“Năm đó tôi tôi nỗ lực đề nghị mẹ cậu đưa cậu đến đó, cậu không cảm kích tôi sao?”

“Tôi nói tôi không muốn nói!”

“Sao vậy? Có phải cũng bị giáo sư hung hăng hành hạ hay không?” Đan Kết cười lên, cô bị khổ, dĩ nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho cháu ngoại. Năm đó cô nói cho mẹ của Thời Tây, trường học này đào tạo ra nhiều nhân tài thời đại cho đất nước, khuôn viên trường rộng lớn làm cho đầu óc học sinh cởi mở hơn, môi trường thanh lịch làm cho học sinh cư xử nhã nhặn hơn, tiện nghi cao cấp, chất lượng giáo dục cao, giáo viên tận tình chăm sóc, yêu thương học sinh. Nhưng mà thật ra thì những thứ này tất cả đều là mơ tưởng chó má. Trường học không phải là một cơn ác mộng, chính giáo viên mới là một ác mộng.

Thời Tây cho Đan Kết một cái liếc mắt. Đan Kết xoay người nhìn Quả Tri đang cái gì cũng không hiểu: “Người bạn nhỏ, dù sao cũng nhảm chán, mang tôi đi ra ngoài dạo trường học hai người một chút.”

“Tôi khuyên cậu đừng làm chuyện điên rồ!” Câu cảnh cáo này của Thời Tây là cho Quả Tri.

Quả Tri nghiêm túc nói: “Nhưng mà tớ muốn mang...” Nền xưng hô như thế nào đây? Gọi chị không thích hợp, gọi dì thì càng không thích hợp.

“Cậu có thể gọi tôi là thiếu nữ, thực nữ, mỹ nữ.” Đan Kết da mặt dày nói.

“Nhưng mà tớ muốn mang thiếu nữ đi dạo.”

Thời Tây nhìn chòng chọc Quả Tri một cái: “Cậu đúng là đang muốn chết.”

“Nhưng thiếu nữ rõ ràng là một người thật tốt, cô ấy một chút cũng không cảm thấy tớ kỳ quái!” Quả Tri tựa hồ cho rằng những người không kì thị người đồng tính của đều là những người tốt, tâm địa thiện lương.

“Nghe được không? Tôi là người thật tốt!” Đan Kết đời này chưa từng nghe qua người khác khen ngợi mình như vậy. Cô vỗ vỗ lưng Quả Tri, nhìn Thời Tây: “Này, Thời Tây, cậu vẫn còn chờ cái gì? Tôi cảm thấy Quả Tri không tệ, có thể đề xuống giường thọt.” Lời này vừa ra, Thời Tây không có phản ứng, Quả Tri lần đầu tiên nghe được lời như thế, đỏ mặt che lỗ tai: “Thiếu nữ, cô, cô đang nói gì vậy?”

22. Chương 22: Cô Gái Này Cũng Là Nhân Vật Chính (2)

Đan Kết cùng Quả Tri đi trong sân trường. Đan Kết vẫn như cũ mặc áo sơ mi của Thời Tây, không ngần ngại ánh mắt của người khác chút nào.

“Tại sao cũng đều là người nhà, vậy mà cô và ba mẹ tôi lại suy nghĩ không giống nhau?” Quả Tri nguyên tưởng rằng toàn thể giới cũng sẽ ghét mình.

“Cậu dần à? Thế giới này tồn tại những người không chấp nhận thứ tình cảm này, nhưng cũng có người có thể chấp nhận thứ tình cảm này. Không có chuyện gì hết, Quả Tri, cậu không biết Trung Quốc có bao nhiêu hủ nữ sao? Sau này sẽ càng ngày càng nhiều hơn.”

“Hủ nữ là cái gì?”

“Chính là những người muốn nhìn thấy cậu cùng Thời Tây lên giường.”

“Thiếu nữ, cô nói gì kì quá à.” Quả Tri che lỗ tai.

Đan Kết đối với phản ứng của Quả Tri cảm thấy không giải thích được, cô lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại.

Đối phương vừa nghe máy, cô liền dùng sức hôn đối lên điện thoại di động một cái, phát ra thanh âm vang dội: “Vi Dã, có giống em bị nổi nhớ khi chia xa hành hạ không?”

“Không có!”

“À, anh muốn ăn cái gì? Em giúp anh mua đặc sản đem về nha. Hay là, anh, muốn, ăn, em, hơn?” Giọng nói của Đan Kết tràn đầy âm dương quái khí.

“Đừng ép tôi cúp điện thoại.”

“Anh chừng nào mới hạ em đây?” Đan Kết đi trong sân trường, nhìn những người qua lại.

“Khi nào chúng ta đầu thai lần nữa!”

Đan Kết không nhịn được cười ra tiếng: “Vi Dã, bây giờ em muốn nói em yêu anh, có kỳ quái không?”

“Rất kỳ quái, cho nên câm miệng!”

“Em yêu...” Đan Kết vừa định nói, đối phương lại cúp điện thoại, cô mắng: “Khốn kiếp, lại cúp ngang điện thoại của em.”

Quả Tri một mực ở bên cạnh nghe, tò mò tròn tròn mắt. Đan Kết yêu công khai như thế, cô ấy yêu nhiệt tình như thế, còn mình có thể làm được như vậy sao? Trong đầu cậu truyền tới tiếng trách mắng của cha mẹ, thời khắc trời buộc cậu và tình cảm của cậu.

Đan Kết chú ý tới biểu cảm đang thay đổi của Quả Tri. Cô nhìn Quả Tri, mang theo nụ cười xấu xa: “Không ai có quyền bắt buộc người khác phải thích người nào, không nên thích người nào. Tình yêu của cậu cũng không đặc biệt, tình yêu chính là tình yêu, tôi không quản được, kẻ nào cũng không quản được. Không cần phải nhận được chúc phúc tất cả mọi người, không cần giải thích với bất kì ai, chỉ cần cảm thấy hạnh phúc là được rồi. Cho nên, Quả Tri, đừng sợ!”

Trong mắt Quả Tri, trên đầu Đan Kết tựa hồ có ánh sáng. Cậu dùng sức gật đầu một cái.

Đan Kết nói tiếp: “Đám ngu kia cũng chỉ biết mắng, bọn họ cũng không dám làm gì nữa đâu. Tôi cho cậu biết, những người nói ghét đồng tính luyện ái thật ra đều là đồng tính luyện ái.”

“Có thật không?” Quả Tri có chút hoài nghi.

“Thật đó!”

“Thì ra là như vậy!” Quả Tri tin.

Đan Kết sống ở chỗ này hai ngày, làm tư liệu cho Thời Tây. Quả Tri mang Đan Kết ra ngoài mua sắm. Cậu thích cùng Đan Kết sống chung một chỗ. Cậu có thể kể lể tất cả thắc mắc và vấn đề của mình. Bọn họ mua đồ xong, từ cửa hàng đi ra.

“Thiếu nữ, chuyện này.”

Đan Kết sắp rời đi. Cậu còn có một câu muốn nói, đây là một cậu quan trọng nhất.

“Chuyện gì?”

“Tôi, tôi không muốn chiếm được cái gì của Thời Tây, cũng không cần hấn thích tôi, nhưng có biện pháp gì có thể để cho hấn vui vẻ cùng cười với tôi không?”

“Thời Tây có viết về cậu trong tiểu thuyết chưa?” Đan Kết đột nhiên hỏi.

Quả Tri lắc đầu một cái, Đan Kết lộ ra nụ cười nhỏ nhẹ: “Chuyện này sao, liên quan tới Thời Tây, hấn là một người không có tình cảm. Hấn ghét loài người, bọn họ xấu xí, thực tế, tham lam, tà ác, cho nên hấn muốn tách biệt ra khỏi cái thế giới này. Thời Tây nhìn con người của bọn họ, sau đó thì viết về họ trong tiểu thuyết. Nhưng mà hấn không cách nào viết về cậu, chính hấn đại khái cũng chú ý tới cậu rồi.”

“Nhưng hấn cũng đâu có viết về cô.”

Đan Kết không sao cả nhún nhún vai: “Tôi vốn không phải là người tốt lành gì.”

“Không phải đâu, cô là người tốt!”

“Nếu cậu khen tôi như vậy, tôi cũng không keo kiệt dạy cậu cách làm cho Thời Tây cười.” Đan Kết ghé vào tai Quả Tri nói nhỏ mấy câu.

“Có thể thật không?”

“Tôi lừa người làm gì? Khi còn bé mẹ hấn chỉ cần dụ dỗ hấn như vậy, hấn sẽ cười.”

“Cám ơn cô, thiếu nữ.”

Buổi chiều Đan Kết ở trong phòng dọn dẹp hành lý: “Trái tim nhỏ, tôi đi đây, đừng khóc, cũng đừng giữ tôi lại. Tôi vì người đàn ông của mình có thể vứt bỏ bất cứ kẻ nào, bao gồm cậu.”

“Tôi không có ý kiến.” Thời Tây lãnh đạm đáp lại.

“Thật không đáng yêu gì hết, uống công tôi có lòng tốt giúp cậu chuẩn bị một món quà, bye bye!”

Đan Kết rời đi. Trong tình yêu này, có lẽ cô ấy chỉ là một nhân vật phụ, nhưng trong một tình yêu khác, cô sẽ là một nhân vật chính. Giống như mỗi người cũng đều có tình yêu riêng của mình.

Trong chốc lát Quả Tri gấp gấp chạy tới, thở hổn hển: “Thiếu nữ đâu rồi?”

“Đi rồi!”

“Cái gì? Đã đi rồi sao? Tổ đặc biệt chạy tới muốn tiễn cô ấy mà.” Quả Tri mặt ảo não.

Thời Tây không lên tiếng, chẳng qua là nhìn vào màn hình laptop. Thói quen lại tái phát, Quả Tri đứng ở ngoài cửa nhìn chăm chú vào Thời Tây đang không động đậy. Một lúc lâu, cậu lặng lẽ đi tới sau lưng Thời Tây, hai tay đặt trên vai hấn. Cậu hơi cúi người, ghé miệng vào tai Thời Tây, nói: “Ai nha, bảo bối!”

Thân thể Thời Tây cứng đờ, cái giọng nói này xông vào trong cơ thể hấn, ứng phó không kịp, hấn quay đầu: “Cậu làm gì thế?”

“Tại sao cậu lại không cười? Thiếu nữ nói mỗi lần nghe được câu này cậu sẽ cười mà.”

“Cười cái gì, cậu ngu ngốc thật sao? Bị lừa gạt nhiều lần như vậy, cậu còn tin lời của người phụ nữ kia sao?”

“Đừng gọi phụ nữ, cô ấy là thiếu nữ!”

Màn hình laptop phát lên một bộ phim. Đó là khung cảnh của lễ giáng sinh. Bầu trời đầy tuyết rơi, người tuyết chất thành đồng, thành phố được chiếu sáng bởi nhiều ánh đèn ngũ sắc chớp chớp nhoáng nhoáng,

đôi tình nhân trên tay cầm quà, bọn họ dắt nhau đi, bọn họ hôn nhau, đầu đó trong thành phố phát ra một bài hát thật lãng mạn.

Quả Tri xem phim, trên mặt cậu biểu cảm có chút hạnh phúc, có chút đáng yêu: “Có phải do tớ chọn ngày không thích hợp phải không? Nếu như vào ngày lễ giáng sinh, tớ nói với cậu như vậy, cậu sẽ cười phải không?”

“Lão tử khuyên cậu đừng tin Đan Kết nữa.”

“Một ngày nào đó, nói với cậu như vậy, cậu sẽ cười chứ?”

“Nghe không hiểu tiếng người có phải hay không?”

“Cậu sẽ cười.” Quả Tri nhẹ nhàng đứng đưa thân thể, hòa theo tiếng nhạc.

23. Chương 23: Thời Tây Cho Quả Tri

Thời Tây ngồi trong bụi cỏ ở phía sau sân thể dục. Nơi này là nơi bí mật, rất yên lặng. Mọi người không chú ý tới chỗ này, ánh mặt trời cũng không cách nào chiếu rọi vào đây. Hẳn lúc nào cũng mang theo chán ghét, nhưng từ trong cơ thể thẩm ra đến bên ngoài cơ thể lại mang theo sự căm dỗ chí mạng.

Bụi cỏ phía sau sân thể dục này cũng giống như góc cầu thang u tối ở cuối dãy lầu lớp 12 lúc trước, không một bóng người. Hẳn lựa chọn một nơi cố định, một người, chỉ một người. Tất cả mọi người đều rất sợ cô độc, muốn tìm phương pháp thoát khỏi cô độc, nhưng Thời Tây lại cần cô độc. Hẳn dựa vào tường, chiếc nón lưỡi trai che khuất đi gương mặt đẹp trai của hắn. Ngón tay thon dài của hắn cầm bút, viết thật nhanh lên trên giấy, cuối cùng viết hết mực, hắn nhìn cây viết một chút, rồi mới vứt bỏ.

Thời Tây tựa đầu vào trên tường. Hồi lâu, hắn lấy điện thoại trong túi quần ra, bấm số của Quả Tri, kê điện thoại bên tai.

“Thời Tây!”

Quả Tri gọi tên của Thời Tây như vậy, Thời Tây đã quá quen thuộc, vĩnh viễn mang theo mong đợi và cao hứng.

“Viết.” Thời Tây nói ra một chữ ngắn ngủn.

“Cậu ở đâu?”

“Phía sau sân thể dục.” Nói xong, Thời Tây cúp điện thoại.

Trong chốc lát, Quả Tri liền thở hắt hắt cầm một đồng viết mang tới chỗ Thời Tây: “Có đủ hay không vậy?” Thời Tây rút một cây viết ra từ trong tay của Quả Tri, không lên tiếng, tiếp tục viết. Quả Tri đem số viết còn lại bỏ vào trong túi quần của mình, sau đó cầm quyển sách ngồi cách xa Thời Tây mà đọc, thậm chí ngay cả lúc lật sách cậu cũng cẩn thận không phát ra tiếng động.

Quả Tri cũng không huyên náo. Cậu một mực giữ yên lặng.

Từ lần đầu tiên bắt đầu quen biết được Thời Tây, lúc Thời Tây viết tiểu thuyết, cậu đã ý thức được không nên quấy rầy hắn. Cậu ngồi ở cầu thang chờ hắn, ngồi trong vườn hoa chờ hắn. Và cho tới bây giờ, Quả Tri vẫn một mực ở bên cạnh Thời Tây, yên lặng chờ hắn.

Lúc hắn muốn cô độc, Quả Tri liền cho hắn cô độc.

Thời Tây ngẩng đầu lên, hắn dời tầm mắt sang đặt trên người Quả Tri. Quả Tri đang đọc sách, trên môi mang nụ cười, tựa hồ như trong sách có một bộ phim hài chọc cậu cười.

Chuông vào học vang lên, giờ nghỉ trưa kết thúc. Quả Tri đứng lên vỗ vỗ bụi bặm trên quần: “Vậy tớ đi học nhe.”

“Quả Tri, cậu đối xử với tôi như vậy, là muốn cậu và tôi hẹn hò sao?” Trên mặt của Thời Tây không lộ vẻ gì, chẳng qua là nói lên vấn đề.

Quả Tri lắc đầu một cái: “Không phải vậy, không phải vậy. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện như vậy. Tôi hiểu rất rõ, tớ và cậu đều là nam sinh giống nhau. Hơn nữa, tớ cũng hiểu cậu không bị đồng tính luyến ái giống như tớ.” Quả Tri không hề giống như trước nữa. Lúc trước, khi nhắc tới chuyện này, cậu sẽ bị ai và thống khổ, sẽ nhớ tới vết sẹo trên thân thể mình. Còn bây giờ, cậu đang dần dần tiếp thu sự khác biệt của mình, thừa nhận mình và người khác không giống nhau. Cậu cười, đây là biểu cảm vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất trên mặt của cậu. “Tớ đối xử với người nào cũng rất tốt như vậy, nhưng mà chỉ có cậu là nhiều hơn một chút, bởi vì tớ thích cậu.” Quả Tri nói xong, mới ý thức được mình đang nói cái gì, thật nhanh chạy đi.

“Thích không?” Thời Tây nhìn cây viết trong tay, lẩm bẩm.

Các nam sinh trong phòng học nhiệt liệt bàn luận xem nữ sinh nào xinh đẹp nhất trong lớp, còn Quả Tri thì ngồi ở vị trí của mình chuyên tâm đọc sách. Ngồi ở bên cạnh cậu là nữ sinh Quách Diệc Kỳ. Cô ấy đang dùng cuốn sách để cố định gương, chải tóc, cùi chỏ đụng đụng Quả Tri: “Đúng rồi, cậu tên gì?”

“Tớ tên là Quả Tri.” Quả Tri lịch sự nói. Lớp học mới này, tất cả đều xa lạ với cậu, bất kể là đồ vật hay là bạn học.

“Quả Tri đúng không, cho tôi mượn tập bài học của cậu đi.” Nữ sinh cũng không có nhìn Quả Tri, chẳng qua là nhìn vào gương soi qua soi lại. Cô không quan tâm đến Quả Tri người này, chỉ quan tâm đến mái tóc này có phù hợp với mình không.

“Được!” Quả Tri đưa cho nữ sinh cuốn bài học của mình. Nữ sinh hồi lâu mới cất gương vào, liếm đầu ngón tay một cái, sau đó dùng ngón tay dính đầy nước miếng lật tập của Quả Tri ra. Đột nhiên cô cảm một cánh hoa kẹp trong sách lên: “Nhành hoa này thật là đẹp.”

“Cái đó, hoa, đừng đụng!” Quả Tri kinh hoảng nói. Những cánh hoa khô héo này rất dễ dàng bị rụng khỏi nhành.

“Tặng cho tôi có được hay không?” Quách Diệc Kỳ bày ra nét mặt đáng yêu, nháy con mắt. Bình thường nam sinh sẽ bị hút hồn bởi cử chỉ này của cô ta, nhưng hết lần này tới lần khác Quả Tri chỉ lo lắng nhìn hoa: “Không được, tớ có thể tặng cậu những vật khác.” Quả Tri đem cây viết có khắc chữ mình mới mua cho Quách Diệc Kỳ: “Tặng cậu cái này.”

Quách Diệc Kỳ hiềm ác liếc mắt nhìn: “Ai cần cây viết tầm thường kia của cậu chứ. Tôi chỉ muốn nhành hoa này.”

“Cho cậu hai cây luôn có được không?” Quả Tri đưa tới, bị Quách Diệc Kỳ dùng sức hất ra, viết rơi xuống đất. Cô dùng sức ném nhành hoa vào trong sách, những cánh hoa rụng ra, Quách Diệc Kỳ làm bộ kinh ngạc: “A, thật xin lỗi, là tớ không cẩn thận.”

Quả Tri cắn môi gom những cánh hoa rơi tán loạn lại. Cậu nhìn cánh hoa, nói: “Không sao, cậu cũng đâu cố ý.”

Quách Diệc Kỳ không hề quan tâm tới Quả Tri nữa, quay đầu đi ra khỏi lớp. Quả Tri lấy keo dán trong balô ra, thận trọng kết những cánh hoa dính lại. Đến khi Quách Diệc Kỳ quay lại thì phát hiện Quả Tri đang ngồi kết hoa. Một ngọn lửa bùng cháy trong lòng cô. Vì từ nhỏ sống trong gia đình giàu có, nhiều tiền, được cưng chiều cho nên không xem ai ra gì: “Cậu có ý gì? Tôi chỉ làm rụng hoa của cậu thôi mà. Cậu ở đây làm cái trò này cho ai nhìn đây? Bày ra vẻ mặt thảm bại như vậy, là muốn tôi dập đầu xin lỗi cậu sao?”

Quả Tri kinh ngạc nhìn Quách Diệc Kỳ, dùng sức lắc đầu: “Tớ không có ý này.”

“Còn nói không có ý này!” Quách Diệc Kỳ cầm nhành hoa mới vừa được kết dính lại lên, ném xuống đất, dùng hai chân đạp: “Một người con trai lại yêu thích hoa như vậy, biến thái!”

“Tớ không phải là biến thái!” Quả Tri đột nhiên lớn tiếng phản bác. Trước kia cậu có lẽ sẽ nói xin lỗi, có lẽ sẽ sắc mặt tái nhợt, nhưng bây giờ cậu bình tĩnh như vậy, dũng cảm, lý trí như vậy.

“Không cái gì mà không, la hét vui lắm sao?”

Giáo viên đi vào, Quách Diệc Kỳ trợn mắt nhìn Quả Tri một cái, không hề lên tiếng nữa, kéo ghế ngồi ra xa Quả Tri. Quả Tri nhặt những cánh hoa còn giữ được nguyên vẹn dưới đất lên, bỏ vào trong tập. Cậu nghiêm túc nghe giảng, chuyên tâm ghi chép bài. Mặc dù nhành hoa này đã không còn nguyên vẹn, nhưng có Thời Tây cho nên vườn hoa của cậu vẫn nở rộ ở nơi sâu nhất trong nội tâm của cậu.

(@Phong: Nhành hoa có nhiều cánh hoa, mà Phong cũng không biết đây là hoa thật hay hoa giả nữa, chắc hoa giả nên Quả Tri mới kết dính lại được. Mà hoa giả thì làm sao khô héo? Tùy mấy bạn, nghĩ hoa gì thì đó là hoa đó.~)

Khóa học buổi chiều kết thúc. Bọn học sinh đi tới phòng ăn. Giờ này phòng ăn có rất đông học sinh đến. Quách Diệc Kỳ đi sau lưng, đẩy Quả Tri: “Đi ra, đừng cản đường!” Quả Tri lão đảo té về phía trước, Thời Tây kịp thời đỡ lấy cậu. Quả Tri ngẩng đầu lên.

“Thời Tây?”

Quách Diệc Kỳ ôm tay: “Quả nhiên là biến thái, ngay cả bạn bè cũng là một quái nhân. Thời tiết nóng nực như vậy cũng đội nón. Nếu như không muốn cho người khác thấy gương mặt xấu xí của mình, thì tốt nhất là không nên đi học a.”

Thời Tây lạnh lùng nhìn Quách Diệc Kỳ: “Loại người như cô cũng có tư cách nói người khác xấu xí sao?”

“Cậu có ý gì?”

“Thế nào? Nghe không hiểu sao? Nói cô xấu xí đó.”

“Cậu dám nói như vậy? Cậu có biết ba tôi là người nào hay không?” Quách Diệc Kỳ tức giận, chỉ cần có người chọc tới cô ấy, cô ấy liền mang ba mình ra uy hiếp người đó.

“Không biết, nhưng mà người có thể sinh ra cô, đoán chừng đáng ghét cũng rất xấu.” Thời Tây trả lời.

Quách Diệc Kỳ muốn xông lên đánh Thời Tây, lại bị bạn bè xung quanh cản lại. Bạn bè của Quách Diệc Kỳ nói: “Đừng nói chuyện với những loại người như vậy, không xứng với cấp bậc của chúng ta đâu. Mới vào học mà đã gây chuyện thì không tốt, nhiều người nhìn như vậy. Sau này còn có nhiều cơ hội cho bọn họ biết tay mà.” Quách Diệc Kỳ liếc Quả Tri và Thời Tây một cái: “Đi thôi!” Bọn họ rời đi, đám người nhiều chuyện bu lại xem cũng giải tán.

Quả Tri cúi đầu, đột nhiên tự lẩm bẩm: “Tôi không phải là biến thái. Tôi không phải là biến thái.”

Những lời này, Quả Tri không chỉ muốn nói cho Quách Diệc Kỳ nghe, mà còn muốn nói cho toàn thể giới nghe.

Tôi không phải là biến thái!

Thời Tây đưa ngón tay ra, đặt ở trên đầu Quả Tri, quậy quậy làm rối tóc của Quả Tri: “Cậu không phải là biến thái!”

Quả Tri ngẩng đầu lên, hai tròng mắt của cậu đang lóe lên.

Thời Tây đã từng nói sẽ để cho Quả Tri biết thế giới xấu xa đến mức nào, đây cũng không phải là lời nói dối. Thời Tây mang đến tà ác, đồng thời cũng mang theo một phép màu. Quả Tri học được cách nói dối ba mẹ, Quả Tri chấp nhận sự khác biệt trong bản thân của mình. Quả Tri sống trong xã hội xấu xa, từ từ trở nên kiên cường. Bây giờ, Quả Tri đã biết rõ ràng. Ông trời cho mình khác biệt với mọi người, không phải là vì muốn hành hạ mình, mà là muốn tặng cho mình một món quà. Mà món quà này, chỉ khi nào tìm được người yêu thật sự mới có thể mở ra. Thì ra, tình yêu là như vậy. Chỉ cần ở bên cạnh nhau, liền có thể cảm giác được hạnh phúc.

24. Chương 24: Răng Nanh Của Quỷ

Cuối tháng 10, nhiệt độ đã giảm đi, không còn nóng bức nữa. Trừ chữ viết không ngừng được viết lên trên tờ giấy trắng ra, trừ cây viết càng ngày càng sắp hết mực ra, thì Thời Tây vẫn là Thời Tây, Quả Tri vẫn là Quả Tri.

Lớp kế bên, Hoa Cốc Vũ ngồi bên cạnh Thời Tây, đem mặt dính vào trên bàn, oán trách: “Thật nhàm chán, Thời Tây, cậu có thể nói cho tôi biết phương pháp nào để tôi không còn nói nhàm chán nữa không?”

“Có!”

“Cái gì?”

“Câm miệng.”

Hoa Cốc Vũ trừng Thời Tây một cái, ánh mắt mang theo thù hận. Mặc dù hắn đã quen lúc với sự lạnh lùng của Thời Tây, nhưng hận thù của hắn đối với Thời Tây vĩnh viễn sẽ không biến mất. Hắn đột nhiên dùng sức đập bàn: “Tôi quyết định, bắt đầu từ hôm nay sẽ tuyển chọn người yêu.” Hắn nhìn về phía Thời Tây, nữ sinh trong lớp nhìn hắn. Tầm mắt các nữ sinh chú ý tới Hoa Cốc Vũ hiện ra có chút thẹn thùng. Hoa Cốc Vũ lại ôm tay chép miệng: “Nữ sinh áo đỏ này không được, gương mặt không đủ tinh xảo; nữ sinh áo tím kia cũng không được, hình dáng bộ ngực có điểm không bình thường; nữ sinh áo vàng kia càng không được, mặc dù gương mặt, dáng dấp không tệ nhưng lúc cười không có thiện cảm, cười không có duyên. Ai đây? Chẳng lẽ không có ai xứng phải với dung mạo khuynh thành của tôi đây sao?” Lấy ánh mắt của Hoa Cốc Vũ ra nghiên cứu, đoán chừng sau này phải tìm được một người con gái y đúc như trong tưởng tượng của hắn thì hắn mới có thể hài lòng.

Bên tai Thời Tây không ngừng truyền tới âm thanh ồn ào của Hoa Cốc Vũ. Thời Tây nhìn Hoa Cốc Vũ: “Này, cậu!”

“Chuyện gì?”

“Thật ra thì đáng đáp của cậu cũng được.” Thời Tây nói những lời này chỉ là muốn đuổi Hoa Cốc Vũ đi, nhưng không nghĩ tới Hoa Cốc Vũ lại kích động. Hắn sờ sờ mặt của mình: “Cậu nói cái gì? Cậu nói gương mặt của tôi đây cũng được? Cũng được? Gọi tôi là đẹp trai đến ngậy người có được hay không?!! Tôi hận cậu, Thời Tây, tôi hận cậu!” Nói xong, Hoa Cốc Vũ nghiêng đầu qua chỗ khác, lao ra khỏi phòng học.

Học sinh bên trong phòng học kinh ngạc nhìn sự khác thường của Hoa Cốc Vũ, sau đó lại nhìn Thời Tây một chút, cuối cùng bọn họ cũng không hiểu chuyện gì. Đại soái ca của trường Hoa Cốc Vũ sao lại quen biết đến Thời Tây không chút bình thường trong lớp? Thời Tây cảm nhận được ánh mắt chú ý của người khác truyền tới, kéo cái nón thấp xuống nữa, tiếp tục đọc sách không liên quan của lớp lớp kế bên.

(@Phong: Cũng như là Thời Tây đang học ngành tâm lý mà lại đọc sách của ngành kinh tế tài chính vậy á.)

Trái tim của Hoa Cốc Vũ bị thương tổn nghiêm trọng, cần đi chữa thương. Hắn lay hoay hồi lâu mới tìm được Quả Tri trong lớp. Nữ sinh trong lớp của Quả Tri say mê nhìn Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ đứng bên ngoài phòng học kêu tên Quả Tri: “Quả Tri, mau ra đây!”

“Thế nào?” Quả Tri mặt gấp gấp chạy đến, cho là Hoa Cốc Vũ đã xảy ra chuyện gì.

“Cậu nói một câu công bằng đi. Có người nói đáng đáp của tớ cũng được. Tớ như vậy mà gọi là cũng được sao? Cũng được sao?” Hoa Cốc Vũ tựa hồ không cách nào chấp nhận được cụm từ “cũng được” này.

Quả Tri cũng tức giận: “Nói càn! Rõ ràng đáng đáp của cậu rất tuần tú!” Quả nhiên Hoa Cốc Vũ đã tìm được một đối tượng rất tốt để chữa thương.

(@Phong: Chữa thương = chữa bệnh, trị bệnh.)

“Cậu cũng cảm thấy như vậy sao?”

“Lúc nào tớ cũng cảm thấy như vậy! Hoa nhi là một mỹ nam tử! Cậu nhìn một chút thử đi, đám nữ sinh trong phòng học đang say mê ngắm nhìn cậu, vẫn không thể chứng minh được sự thật cậu đẹp trai hay sao? Ai đã nói cậu cũng được? Thật quá đáng!”

“Thời Tây nói!” Cái tên này từ trong miệng Hoa Cốc Vũ phát ra, tức giận của Quả Tri liền giảm xuống: “Có lẽ, có lẽ Thời Tây nói như vậy có lý do của hắn.”

Hoa Cốc Vũ không thể tin liền lùi lại hai bước, tay chỉ Quả Tri: “Cậu, cậu cậu, cậu đúng là trọng sắc khinh bạn. Cậu thích Thời Tây cho nên mới nói đỡ cho hắn.” Hoa Cốc Vũ đột nhiên ý thức được mình nói cái gì, ngừng miệng. Dựa theo hiểu biết của hắn về Quả Tri, hắn dự đoán được sắc mặt Quả Tri sẽ rất khó coi, không muốn thừa nhận. Quả Tri nhìn chằm chằm Hoa Cốc Vũ, chỉ nhìn chằm chằm. Quả Tri có chút kinh ngạc, đột nhiên cậu cười lên: “Cái gì? Thì ra là Hoa nhi đã sớm biết, nhưng cậu vẫn đối xử tốt với tớ, vẫn chơi chung với tớ. Hoa nhi, thì ra là cậu không chỉ đẹp trai mà còn rất hiền lành! Đúng vậy, tớ thích Thời Tây.”

Hoa Cốc Vũ nhìn biểu lộ cảm động trên mặt của Quả Tri, cậu thừa nhận? Rốt cuộc Thời Tây đã cho Quả Tri uống cái gì mà lại làm Quả Tri thay đổi?

“Vậy sau này cậu có dự tính gì không?”

“Cái gì mà dự tính, sau này tiếp tục thích là được rồi.” Biểu cảm của Quả Tri tựa hồ như cảm thấy câu hỏi của Hoa Cốc Vũ thật ngốc. Hoa Cốc Vũ lần nữa lẳng lẳng, nhất thời không biết nói gì. Giờ phút này Quả Tri không cần khách lễ cũng không cần an ủi. Giờ phút này Quả Tri tựa hồ như đang rất thỏa mãn.

“Tớ sắp có giờ học rồi, tớ đi trước.”

“Được, lên đường xuôi gió!” Quả Tri ở phía sau phát tay.

“Xuôi gió cái gì mà xuôi gió, cũng không bao xa!” Hoa Cốc Vũ la hét rời đi, Quả Tri mới trở lại phòng học. Không ít nữ sinh vây quanh cậu, mang theo tò mò: “Quả Tri, bạn bè của cậu sao?”

“Đúng vậy!”

“Bạn bè đẹp trai như vậy lại không giới thiệu cho chúng tôi, thật không có ý tứ gì hết á Quả Tri.”

Quách Diệc Kỳ ở bên cạnh đang sơn móng tay, mặt không thèm: “Các cậu tin tưởng đó là bạn hắn thật sao? Chắc là dùng tiền mời người đó tới đóng giả thôi, mục đích là để cho các cậu đối xử tốt với hắn hơn. Bây giờ những người làm loại chuyện không biết xấu hổ này rất nhiều. Nay Quả Tri, thay vì dùng tiền làm chuyện này, không bằng dùng để đi mua quần áo mới, đi làm kiểu tóc mới.”

“Không thể nào?” Các nữ sinh hồ nghi nhìn chằm chằm Quả Tri.

Quả Tri cũng không tức giận. Cậu cảm thấy Quách Diệc Kỳ nhắm vào mình như vậy có thể là bởi vì tâm tình không tốt, không tìm được nơi để trút ra, thật ra thì cũng không phải là ghét mình. Cậu cười cười: “Cám ơn ý kiến của cậu. Tớ cảm thấy ăn mặc như thế là được rồi.” Quách Diệc Kỳ cho rằng lời của Quả Tri là đang châm chọc mình. Từ lần trước cô đã nhìn Quả Tri không vừa mắt, mấy ngày nay cũng lập bang kết phái, cô lập Quả Tri, thảo luận nói xấu cậu, chêu chọc cậu.

“Cậu dám nói tôi nói láo? Bạn bè của cậu không phải là cái tên xấu xí lúc nào cũng đội nón che đi gương mặt đó sao? Cũng đúng, như vậy các người mới xứng đôi.”

“Hắn mới không phải xấu xí.” Quả Tri vô tình cùng nữ sinh phát sinh tranh chấp, nhỏ giọng nói.

Quách Diệc Kỳ không nghe, chỉ có thể nhìn thấy môi Quả Tri đang động đậy, cho là Quả Tri đang chửi mình, tức giận ném chai sơn móng tay, đập trúng mặt của Quả Tri. Quả Tri che mặt, có chút đau đau. Cậu không cách nào hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn chằm chằm Quách Diệc Kỳ. Giáo viên mới vừa vào tới lớp, nghe được xôn xao lớn tiếng mắng: “Đã vào học, các em đang làm gì thế? Còn không trở về chỗ ngồi!”

Xôn xao lại bình tĩnh. Quách Diệc Kỳ đau lòng nhìn chai nước sơn móng tay của mình. Cái đó không phải là rẻ, lại lãng phí. Vì vậy cô càng chán ghét Quả Tri hơn.

Sau khi tan lớp, Quả Tri đi xuống căn-tin mua khăn giấy ướt lau đi vết sơn dính trên mặt và trên quần áo của mình, lại đụng phải Hoa Cốc Vũ: “Hoa nhi, thật là đúng dịp.”

“Đúng dịp cái gì đúng dịp, căn-tin của trường nhỏ như vậy, gặp nhau là chuyện bình thường.” Nói xong, hắn mới chú ý tới mặt của Quả Tri: “Mặt của cậu bị gì vậy?”

“Không có sao nữa rồi. Trong lớp có một nữ sinh sơn móng tay, không cẩn thận làm văng lên mặt của tớ. Tớ đi trước.”

Hoa Cốc Vũ không lên tiếng, nhìn theo hướng Quả Tri rời đi. Sự thông minh của hắn trời lên, xem thấu lời nói dối của Quả Tri. Hắn đi trở về dãy phòng học, lại đi đến phòng học của Thời Tây. Thời Tây đang cúi đầu, nói: “Tôi nhớ cậu học lớp bên kia.”

“Tôi mới vừa đụng phải Quả Tri.”

“Chuyện này thì liên quan gì tới tôi?”

“Cậu nói có kì lạ hay không. Trên mặt Quả Tri có chút máu ứ đọng, hơn nữa còn nhuộm màu sơn móng tay. Cậu nói xem, Quả Tri có phải là bị người khác bắt nạt rồi không?”

Thời Tây không lên tiếng, vẫn cúi đầu vội vàng làm chuyện của mình. Hoa Cốc Vũ nhìn Thời Tây một chút rồi mới đi về lớp của mình.

Giờ học buổi chiều dễ khiến cho người ta mơ màng buồn ngủ. Quả Tri xoa bóp chân của mình, muốn cho mình tỉnh táo hơn. Học sinh bên cạnh oán trách: “Thật là khó hiểu, Quả Tri, cậu nghe giảng có hiểu được gì không? Giải thích cho tớ một chút.”

“Được.”

Cách đó không xa, Quách Diệc Kỳ nghe được hai người nói chuyện quay đầu: “Không phải tôi đã nói không được nói chuyện với tên biến thái này rồi sao? Cậu nghĩ mình là bạn bè của hắn, vậy sau này cũng đừng nói chuyện với tôi!” Quách Diệc Kỳ tựa hồ cho rằng cả lớp đứng bên phe của mình, bởi vì mình đáng đáp đẹp, bởi vì mình có tiền, nên tất cả mọi người đều theo phe của mình.

Học sinh bên cạnh có chút lúng túng, không biết phải nói gì. Quách Diệc Kỳ cười đắc ý: “Tên biến thái giống như cậu, có được tên quái nhân kia làm bạn là may mắn lắm rồi. Cậu còn muốn kết bạn nữa sao? Để tôi xem, a, tiếc quá, trong lớp này không có ai xấu xí để có thể làm bạn với cậu được rồi.”

“Đừng nói Quả Tri xấu xí. Cậu ấy không xấu xí!”

“Sao? Trong mắt cậu hắn không xấu xí, chẳng lẽ cậu cũng thích nam sinh sao? Nhưng mà người như cậu làm ra chuyện như vậy cũng không có gì lạ, chẳng qua là có chút ghê tởm thôi. Biến thái!” Người trong lớp bắt đầu cảm thấy Quách Diệc Kỳ tựa hồ có chút thật quá đáng, nhưng bạn bè chơi chung với Quách Diệc Kỳ cũng góp giọng: “Biến thái!”

“Biến thái!”

Không biết từ lúc nào mà Thời Tây đã đứng ở ngoài cửa. Hắn dựa vào cửa, khoanh tay trước ngực. Quách Diệc Kỳ cũng chú ý tới, khóe miệng cười: “Bạn bè của cậu thật đúng là linh á. Vừa nhắc đến xấu xí, xấu xí đã đến. Nhanh đi ra đi, Quả Tri!”

Quả Tri nhìn chằm chằm Thời Tây. Bởi vì mình mà ngay cả Thời Tây cũng bị làm thương tổn sao?

Thời Tây không lên tiếng, hắn đi tới gần Quách Diệc Kỳ. Hắn từ từ đưa tay đặt ở trên vành nón, nâng tay lên. Chiếc nón lưỡi trai không còn nằm trên đầu nữa, gương mặt của Thời Tây dần dần hiện ra rõ ràng. Ngay cả ánh mặt trời cũng chỉ dám ngượng ngùng chiếu vào trên mặt của hắn. Môi của hắn, mũi của hắn, mắt của hắn, tất cả cùng kết hợp, tạo thành một gương mặt vô cùng đẹp trai. Khuôn mặt này từng làm cho Quả Tri run rẩy khi lần đầu nhìn thấy, bây giờ cũng không ngoại lệ, mọi người đều rúng động. Thời Tây ném chiếc nón xuống đất. Hắn mang theo hơi thở, khiến cho người ta sợ hãi, cũng khiến cho người ta mê say. Thời Tây đi lại gần Quách Diệc Kỳ đang vô cùng khiếp sợ.

“Nếu như cô còn dám nói Quả Tri là biến thái, bất kể ba cô là ai, tôi, sẽ, không, để, yên!”

Thời Tây núp trong bóng tối ghi chép thể tục, hiện tại hắn dần dần lộ ra răng nanh của quỷ, chỉ vì muốn chống đối lại thể tục.

25. Chương 25: Nơi Tốt Đẹp Của Thời Tây

Quách Diệc Kỳ trợn tròn mắt, làm cách gì cũng không dám tin tưởng rằng đây chính là gương mặt thật sự của Thời Tây ẩn đằng sau chiếc nón lưỡi trai kia. Hồi lâu, cô mới phục hồi tinh thần lại, bị nhiều người nhìn như vậy làm cho cô có cảm giác xấu hổ. Lần đầu tiên có người bêu xấu cô trước mặt nhiều người như vậy, cô thẹn quá thành giận, cầm cuốn sách trên bàn ném tới: “Cậu cho rằng cậu là ai?”

Thời Tây dễ dàng chụp lại cuốn sách, không chút khách khí ném trở lại, đập trúng vào mặt của Quách Diệc Kỳ: “Vậy cô cho rằng cô là ai?” Trong mắt Thời Tây, hắn không phân biệt giới tính. Hắn sẽ không vì đối phương là nữ sinh mà sinh ra loại cảm giác “thương hoa tiếc ngọc” không cần thiết, hắn sẽ không nường tay với người nào, bất kể là nam hay là nữ.

Quách Diệc Kỳ che mặt. Cô trợn tròn đôi mắt, mang theo tức giận và khó chịu. Cảm giác đau đớn xa lạ làm cho cô khóc lên. Từ nhỏ đến lớn, cô được bàn tay của gia đình bảo bọc, chưa từng có ai dám đánh cô.

Quả Tri nhìn Quách Diệc Kỳ, có chút thương hại cô. Vừa định gọi Thời Tây, ai ngờ Quách Diệc Kỳ đột nhiên giống như kẻ điên kêu to lên: “Cậu lại dám đánh tôi? Con mẹ nó, cậu lại dám đánh tôi!” Vừa nói cô vừa muốn xông lên. Thời Tây nhìn chòng chọc cô một cái. Con ngươi của hắn không chút sắc thái, không chút tình cảm, chỉ mang theo tia lạnh như băng. Tia lạnh như băng này đâm thủng sự tức giận của Quách Diệc Kỳ. Cô lùi bước.

Thời Tây lần nữa quét ánh mắt về phía kia đám nữ sinh khi nãy cùng với Quách Diệc Kỳ trêu chọc Quả Tri, nhàn nhạt mở miệng: “Cái đám ký sinh trùng này!” Nói xong, hắn xoay người đi ra cửa phòng học, lần nữa lên tiếng: “Lời tôi mới nói khi nãy, các cô tốt nhất nhớ rõ cho tôi. Nếu như các cô cảm thấy tôi giống như đang nói đùa, có thể thử một chút.”

(@Phong: Lời Thời Tây nói ở cuối chương trước.)

“Thời Tây!” Quả Tri kêu tên của hắn.

“Nếu như là lời khích lệ kỳ quái, thì câm miệng.”

Quả Tri bĩu môi, vỗ vỗ ngực, nuốt những lời cảm động định nói vào trong lại. Quả Tri bị Thời Tây đoán trúng, trong miệng cậu chỉ có những lời khích lệ dành cho Thời Tây, dành cho tất cả những chuyện hắn làm.

Ấm áp là cái gì, là Thời Tây a.

Thời Tây đi ra phòng học. Hoa Cốc Vũ ôm tay ở bên ngoài chờ hắn, mang theo nụ cười ý vị thâm trường. Hắn đến gần Thời Tây, lấy cùi chỏ nhẹ cánh tay của Thời Tây: “Này, chuyện này không phải là không liên quan tới cậu sao? Thế nào?” Lời của Hoa Cốc Vũ còn chưa dứt, Thời Tây đưa tay ra đẩy hắn xuống cầu thang. Hoa Cốc Vũ lão đảo, đứng vững, lớn tiếng kêu la: “Cậu muốn giết tôi sao?!”

“Đúng, tôi muốn như vậy.”

“Cậu không nghĩ đến chuyện toàn thế giới sẽ vì mất đi một người đẹp trai mà khóc rống lên sao?”

“Chừng nào thì cậu mới có thể chấp nhận sự thật là dấp dáng của cậu chỉ dừng lại ở hai từ cũng được này đây?”

“Cũng được? Cậu nói tôi cũng được? Cũng được?” Dọc theo đường đi, Hoa Cốc Vũ ở bên tai Thời Tây không ngừng oán trách cái từ này.

Thời Tây không chút biểu cảm đi trở về phòng học của mình, làm cho giáo viên và tất cả học sinh kinh ngạc. Bọn họ nhìn gương mặt đó, chỉ còn dư lại vẻ kinh ngạc. Còn Quả Tri, toàn bộ buổi chiều cậu bị nữ sinh trong lớp vây kín, hỏi thăm những vấn đề không mấy khác nhau.

“Quả Tri, hắn là ai?”

“Thời Tây.”

“Dáng dấp của hắn rất tuấn tú!”

“Ừm, hần không chỉ đẹp trai, mà thành tích cũng rất tốt, còn tâm địa thì rất hiền lành...” Thông qua Quả Tri, Thời Tây bị hoàn hảo hóa nghiêm trọng hơn. Hình ảnh của Thời Tây cũng vì thế mà được nâng lên tốc hành.

“Cậu và hần quan hệ rất tốt sao?”

“Ừ, chúng tớ là bạn rất thân!” Quả Tri trả lời mang theo kiêu ngạo.

Sau khi giờ tự học kết thúc, Quả Tri đi ra ngoài trường học, mua rất nhiều đồ ăn vặt, sau đó đi mua thêm một giỏ trái cây, cuối cùng lại đi vào trong một cửa hàng bán hoa tươi. Nhìn nhiều loại hoa, cậu do dự. Ông chủ thân thiện đi tới: “Cậu muốn chọn hoa gì? Tôi sẽ cho cậu ý kiến tham khảo, là tặng bạn gái sao?”

Quả Tri lắc đầu một cái, chăm chú nhìn ông chủ: “Cho con hỏi, nên tặng hoa gì cho thiên sứ ạ?” Câu hỏi này quả thật là đặt ra cho ông chủ. Ông chủ nghi ngờ xác nhận lần nữa: “Ý của cậu là, bạn gái cậu giống như thiên sứ sao?”

“Không phải vậy, không phải vậy. Ý con muốn nói là thiên sứ thật sự, thiên sứ bay trên trời á.”

“Chuyện này...” Ông chủ nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, đột nhiên tầm mắt Quả Tri dừng lại tại một giỏ hoa ở trên cao. Loại hoa này cùng loài với nhành hoa khô mà lần trước Thời Tây tặng mình. Cậu lập tức chỉ giỏ hoa đó: “Ông chủ, con muốn mua giỏ hoa này. Làm phiền ông bọc lại giúp con.”

“Được, cậu chờ một chút.”

Quả Tri xách theo đồ ăn, giỏ trái cây, giỏ hoa, giống như đang đến bệnh viện thăm ai đó, khó tránh khỏi khiến cho người khác chú ý tới. Cậu gõ vang cửa phòng Thời Tây: “Thời Tây, mở cửa nhanh, tớ ôm không nổi nữa rồi.”

Cửa bị kéo ra. Thời Tây nhìn giỏ trái cây và hoa tươi trước mắt. Một giây kế tiếp muốn khép cửa lại, lại bị Quả Tri dùng chân chặn lại: “Sao cậu không để cho tớ đi vào.”

“Tại sao tôi phải cho cậu vào?”

“Cậu xem, tớ giúp cậu mua mấy thứ này nè. Thời Tây, cậu thật tốt. Tớ không biết cảm ơn cậu thế nào, những thứ này cậu thích không?”

“Cậu cảm thấy tôi có thích không?”

“Tớ cảm thấy cậu sẽ thích.” Quả Tri nghiêng đầu cười, từ trong balô rút ra quyển sách: “Tớ còn mua cho cậu quyển sách.” Quả Tri cũng không quan tâm Thời Tây có thích hay không, cầm quyển sách mình mua bỏ vào trong trong đồng sách của Thời Tây ở một góc tường. Sau đó đi chung quanh xem một chút, cầm cái bình thủy tinh vô ích lên, đi vào phòng tắm rót đầy nước, thận trọng cắm hoa vào trong bình. Cậu tự mình xem một chút, cảm thấy nếu đặt trên bàn sách, khi bình hoa ngã sẽ làm ướt giấy và laptop, liền đem bình hoa đặt ở trên bàn gần giường, ngay sau đó vỗ vỗ tay: “Xong rồi.”

“Xin hỏi, người nào đồng ý cho cậu có quyền làm những chuyện này?”

“Không quan tâm, cậu cũng không cần cảm ơn tớ, đây là chuyện tớ phải làm.” Thấy Thời Tây không hề quan tâm tới mình nữa, cậu nói tiếp: “Nhưng mà, cậu không nên đánh Quách Diệc Kỳ. Nam sinh đánh nữ sinh là không đúng, hơn nữa, tớ cảm thấy bạn ấy cũng không phải là người xấu.”

“Cái tư tưởng ngu xuẩn này của cậu đến lúc nào mới có thể xóa bỏ đây? Đến lúc nào cậu mới nhìn nhận rõ sự thật đây?”

“Tớ rõ ràng đã nhìn nhận rõ. Mỗi người đều có điểm tốt của riêng mình. Tại sao cậu luôn không tin tớ?!” Quả Tri không hài lòng nói. Tính tình bọn họ khác nhau như thế, ý nghĩ của bọn họ khác nhau như thế, nhưng định mệnh lại đưa bọn họ đến với nhau, ở cùng một chỗ.

“Tốt đẹp ở chỗ nào? Ít nhất tôi không thấy.” Thời Tây đang muốn mở laptop lên, Quả Tri nhìn động tác của Thời Tây, nhìn ngón tay của Thời Tây, cậu nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang theo tình cảm hạnh phúc: “Người khác tốt đẹp ở chỗ nào, tớ không biết, còn cậu.” Quả Tri đưa ngón trỏ ra, đầu ngón tay của cậu đụng vào vị trí nơi quả tim của Thời Tây đang đập: “Ở chỗ này.”

Biểu cảm ngây thơ của cậu siết chặt tầm mắt của Thời Tây. Ở căn phòng yên tĩnh này, bây giờ trên mặt bàn cạnh đầu giường của Thời Tây, có một bình hoa đang nở rộ. Thời Tây đột nhiên như vậy, cúi người, hôn lên Quả Tri.

Nụ hôn này không ngăn ngủ giống như lần đầu tiên. Nụ hôn này dọa sợ Quả Tri, máu tươi sôi trào trong người của cậu. Cục xương ở cổ họng của cậu đang run lên. Ngón tay của Thời Tây cởi nút áo của Quả Tri ra.

“Thời Tây, cậu, cậu làm cái gì vậy?”

“Không có làm gì hết!”

“Có thật là không làm gì hết không?”

“Ừ!” Thời Tây trả lời, mặc dù không đủ chân thành, nhưng Quả Tri tin. Nếu Thời Tây đã nói vậy, vậy hẳn cũng chỉ là đơn thuần đang giúp mình cởi quần áo, đúng không, đúng không?

[Trời ơi, Quả Tri ơi, sắp bị cướp đi lần đầu tiên rồi mà còn ngây thơ không biết sao? ^^]

26. Chương 26: Tình Cảm Cũng Không Phức Tạp

Ngón tay của Thời Tây chạm vào cơ thể của Quả Tri, từ bắp vai từ từ trượt xuống dưới. Thân thể Quả Tri có chút rung động. Môi Thời Tây dờn tới bên tai Quả Tri, hôn một chút xiu, lại đi xuống, hôn cổ của cậu. Cảm giác ấm áp và ướt át kia tràn lan trong cơ thể, khiến cho Quả Tri mất đi ý thức. Cậu bị té nhào xuống giường. Thân thể của cậu vùi vào tấm chăn mềm mại, còn tư tưởng và tình cảm của cậu lại vùi vào bên trong Thời Tây.

Cậu trợn tròn mắt, trong tầm mắt mờ tối nhìn Thời Tây, nhìn động tác hân vui đầu hôn. Thì ra là sau khi bị đụng chạm thể xác một lần, sẽ càng muốn đụng chạm nhiều hơn. Thích một người dần biến thành bản năng, cậu đưa tay ra, đặt trên vai của Thời Tây, nắm chặt quần áo của Thời Tây.

Mỗi một tác da thịt của Quả Tri bị hôn đến tê dại. Môi của Thời Tây dờn tới dưới bụng của Quả Tri, Quả Tri cắn chặt đôi môi lại, cơ thể nhẹ nhàng cong lên. Khóe miệng của cậu không cách nào ức chế được, phát ra tiếng rên rỉ mập mờ. Càng ngày càng nhiều, không cách nào ngừng rên rỉ.

Thời Tây ngẩng đầu lên, hai tay mở chân của Quả Tri ra, vuốt ve từ bắp đùi tới đầu gối. Hai chân Quả Tri lay động, có chút sợ cảm giác đau đớn sắp đến. Thời Tây trườn lên, ghé vào bên tai Quả Tri: “Sẽ có chút đau!” Nói xong, hân lần nữa hôn môi Quả Tri. Hai tay của Quả Tri từ vòng lấy hông của Thời Tây, ôm lấy hân. Bây giờ, cảm giác sợ hãi kia không còn ở đây nữa. Cậu muốn dành cho hân, đem tất cả của mình cho hân. Trái tim mình cũng đã cho hân, vậy hối tiếc gì mà không trao thân thể cho hân? Chỉ cần đối phương vui vẻ, tựa hồ cái gì mình cũng có thể cho hân.

Thời Tây chậm rãi tiến vào, Quả Tri nhú chặt mi. Ấm áp bọc lại đau đớn. Động tác của hai người cũng làm cho chiếc giường lay động, phát ra tiếng kêu. Giọng của Quả Tri có chút khàn khàn, đôi mắt nửa khép nửa mở, khuôn mặt tràn ngập sắc đỏ. Loại cảm giác này quá mãnh liệt, bao phủ tất cả. Cậu không không kìm lại được nữa, bắn phụt ra.

Hồi lâu, cậu tỉnh lại trong ngực Thời Tây. Cậu liếc nhìn Thời Tây, sau đó lại ngủ thiếp đi trong ngực Thời Tây.

Chuyện này không thể nào là mơ, bởi vì cảm giác hạnh phúc quá mãnh liệt, còn kèm theo ngọt ngào.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào cửa sổ. Quả Tri mơ hồ mở mắt ra, mới vừa ngồi dậy liền cảm giác được đau đớn. Cậu vén chăn lên đi vào phòng tắm. Vặn vòi nước, nước từ phía trên chảy xuống, thân thể Quả Tri ướt sũng. Cậu lấy một ít dầu gội, xoa xoa trong lòng bàn tay, sau đó để lên đầu. Trên đầu cậu càng ngày càng nhiều bọt, cậu cũng không ngừng xoa xoa. Bọt dầu gội trượt xuống che khuất tầm mắt của

cậu, nhưng lại không được che được khóe miệng của cậu. Chưa từng thấy qua có người nào tắm mà có thể có vui vẻ như vậy.

Cậu mặc quần áo của Thời Tây. Cậu kéo áo của Thời Tây mà mình đang mặc lên, đặt trước mũi ngửi một cái, sau đó ngồi trước bàn cầm lên viết giúp Thời Tây sửa lỗi chính tả. Một hồi sau, Thời Tây từ trên giường ngồi dậy. Hắn híp cặp mắt, nhìn ra ánh mặt trời ở bên ngoài cửa sổ một chút, sau đó lại nhìn bóng lưng của Quả Tri. Quả Tri quay đầu: “Thời Tây! Cậu đã tỉnh rồi sao? Tại sao đến bây giờ phía sau của tớ vẫn còn đau vậy?”

Đây là vấn đề đầu tiên ngênh đón Thời Tây mới vừa tỉnh giấc, hắn bình tĩnh trả lời: “Làm nhiều lần sẽ không còn đau nữa.”

“Cậu, cậu còn phải làm chuyện đó với tớ nữa sao? Cần tư liệu thì chỉ làm một lần là đủ rồi mà.”

Thời Tây nhìn Quả Tri, cũng không vội bày, nói tiếp: “Cậu cho rằng tôi tùy tiện viết tiểu thuyết sao? Chỉ dựa vào một lần là có thể viết?”

“Vậy còn cần bao nhiêu lần nữa?”

“Cậu không cần quan tâm, tới đây.”

Quả Tri quỳ gối trên giường, từ cuối giường bò đến trước mặt Thời Tây. Cậu nắm chắc y phục, có chút cứng ngắc, ngại ngần: “Kêu tớ lại đây có chuyện gì?”

“Cậu làm tư liệu cho tôi như vậy sao? Như vậy rất bất kính với tổ nghiệp, tự mình cởi quần áo ra.”

Quả Tri cởi quần áo ra. Dưới ánh sáng ban ngày, vết thương trên thân thể cậu trở nên rõ ràng: “Cậu sẽ viết về vết thương trên thân thể của tớ vào tiểu thuyết sao?”

“Ừ, bởi vì nó rất xinh đẹp.” Thời Tây nói xong, hôn vào vết sẹo trên ngực Quả Tri.

Vì vậy bọn họ lại làm lần hai. Quả Tri nằm lỳ ở trên giường: “Cậu gạt tớ! Làm càng nhiều lần thì càng đau hơn.”

“Còn đau sao? Vậy chắc là số lần làm chưa đủ.”

“Tên lừa gạt, tớ sẽ không rút lui!”

Thời Tây đột nhiên đặt tay lên trên đỉnh đầu của Quả Tri, hung hăng đè mặt của cậu vào trong tấm chăn: “Ngu ngốc.”

Quả Tri giùng giàng ngẩng đầu lên, không hài lòng nói: “Cậu trừ mắng tớ, có thể làm những chuyện khác với tớ được không?”

“Được!”

“Chuyện gì?”

Lúc này, Thời Tây cúi đầu, hôn nhàn nhạt lên trên trán của Quả Tri. Quả Tri lau trán, lau đến tóc trên trán bù xù. Cậu lui xuống cuối giường: “Cậu còn thọt tớ như vậy, tớ không phải người ngu, tớ sẽ hiểu lầm là cậu thích tớ.”

“Cậu có thể hiểu lầm như vậy.”

Quả Tri cho là Thời Tây làm chuyện này với mình chỉ vì cần tư liệu để viết truyện, nhưng không nghĩ tới lại nhận được một đáp án như vậy: “Tớ cho là cậu sẽ không thích tớ, bởi vì tớ không phải là nữ sinh.”

“Đây chẳng qua là suy nghĩ của cậu.” Thời Tây rời giường, đứng trên mặt đất. Hắn ngẩng đầu lưu loát cởi áo ra. Quả Tri ngồi ở trên giường, còn muốn nói điều gì đó nhưng ánh mắt và tư tưởng lại đặt trên người Thời Tây. Ngay sau đó cậu cầm gối lên, ném tới Thời Tây: “Nghe không hiểu có phải hay không? Không phải tớ đã nói ở trước mặt tớ không được cởi quần áo sao. Hại tớ bây giờ lại quên mất mình muốn nói gì.”

“Không cần nhấn mạnh là cậu thích tôi rất nhiều đâu.”

“Tớ không có!”

Một canh giờ sau, bọn họ mới đến trường học. Bình thường giữa bọn họ cũng không có gì khác nhau, cuộc sống giữa bọn họ cũng không có gì gọi là thay đổi quá lớn. Có lẽ giữa bản thân bọn họ cũng đã không cần thay đổi.

Tình cảm chính là kỳ quái như vậy, có thể chỉ đơn là giản thích, cũng có thể chỉ đơn giản là ở chung một chỗ, thật không muốn phức tạp như trong phim vậy.

27. Chương 27: Câu Không Nói Ra Chính Là: Tổ Thích Cậu

: Tổ thích cậu

Ánh mặt trời rất ấm áp bao phủ khắp bầu trời, thành phố, và toàn bộ khuôn viên trường. Đi đến phòng ăn, ăn cơm xong, Quả Nhược tìm một băng ghế dài, lười biếng nằm trên đó. Tư thế này rất khó coi: hai chân dang rộng ra. Cô không để ý tới ánh mắt hài hước của người đi ngang qua, vẫn như cũ mở rộng chân ra. Quả Tri mới vừa đánh bóng rổ xong, chuẩn bị đi ăn cơm, đụng phải Quả Nhược: “Đường tử?”

“Chuyện gì?”

“Chị dang chân rộng ra như vậy là chờ bạn trai sao?” Quả Tri hỏi thăm, Quả Nhược hung hăng trừng cậu một cái: “Em có thể quang minh chánh đại châm chọc chị, không cần quanh co như vậy đâu. Chị thích như vậy đó, ai nói nữ sinh bắt buộc phải khép chân lại?”

Quả Tri ngồi xuống trên băng ghế dài bên cạnh, vỗ trái bóng rổ ở giữa hai chân mình: “Đường tử, chị nói đúng. Ai nói nữ sinh bắt buộc phải khép chân lại, ai nói nam sinh nhất định chỉ có thể thích nữ sinh chứ.” Quả Tri tự tiện cộng thêm những lời này, làm cho Quả Nhược vừa mới chuẩn bị nhắm mắt một chút lại mau chóng mở ra, nhìn Quả Tri, cô ngồi dậy. Quả Tri cố ý nói như vậy, cậu quan sát phản ứng của Đường tử. Cậu luôn muốn biết chị ấy có thể chấp nhận chuyện này không, cho nên cậu đánh liều nói ra.

Quả Nhược ngồi dậy, nhìn Quả Tri: “Quả Tri!”

“Em đây!” Quả Tri dừng lại động tác vỗ bóng rổ, quay đầu nghiêm túc chờ đợi một câu nói.

“Lúc bị thọt trên giường, cậu có khóc rống lên không?”

Tâm tình của Quả Tri thấp thỏm chỉ để chờ đợi những lời này của Quả Nhược sao?

“Đường tử, chị không phải là một người con gái đứng đắn!”

Quả Nhược đuổi người: “Chị không quan tâm chuyện em thích nam hay là thích nữ, đó là chuyện của em. Chị cảm thấy chuyện đó tốt hay xấu có thể ảnh hưởng đến hạnh phúc của em không?”

“Không thể ảnh hưởng, nhưng có thể khiến cho em cảm thấy thế giới này tốt đẹp hơn.”

“Chị cảm thấy cái thế giới rất tốt đẹp này đã bị em phá banh.” Quả Nhược lại nằm xuống, tay chống đầu.

Thời Tây xuất hiện trong tầm mắt của Quả Tri, độc chiếm con người của cậu. Quả Tri không tự chủ, neho mắt lại. Cậu không biết là ánh mặt trời hay là Thời Tây làm cậu bị chói mắt. Cậu nhìn Thời Tây: “Còn có thể tốt đẹp hơn!” Quả Nhược theo tầm mắt của Quả Tri thấy được nguyên do khiến Quả Tri trở nên vui vẻ, hạnh phúc. Thấy Thời Tây, nếu không phải là buồn tim của Quả Nhược lười đập nhanh, thì chắc chắn cô sẽ có phản ứng. Quả Tri đứng lên: “Em đi trước nha, Đường tử.”

Quả Tri ôm trái bóng rổ chạy lại hướng Thời Tây, trong miệng kêu la tên Thời Tây.

Thời Tây dừng lại, chờ Quả Tri chạy tới.

“Thời Tây, tớ mời cậu ăn cơm.”

“Sao, muốn cảm ơn vì tôi đã thọt cậu?”

Đây là lần thứ hai trong hôm nay cậu nghe được cái chữ này. Quả Tri rất bất mãn cái chữ mang ý nghĩa thô tục này, oán giận nói: “Cái gì thọt thọt, tớ cũng không phải là tổ ong, không thể dùng từ văn minh hơn một chút sao? Ví dụ như ở trên giường phát sinh quan hệ thân thể chẳng hạn.”

“Ừ, cậu dùng từ rất văn minh.”

“Cậu đang châm chọc tớ sao?”

“Thì ra là cậu đã hiểu.”

Bọn họ đi tới phòng ăn. Quả Tri vừa đi vừa vỗ trái bóng rổ. Thỉnh thoảng cậu sẽ nghiêng đầu nói chuyện với Thời Tây, nhưng tầm mắt không có rời khỏi trái bóng rổ lúc lên cao, lúc xuống thấp. Bọn họ đi tới, nhiều nữ sinh thay vì đi lướt qua, bọn nữ sinh sẽ thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Thời Tây, nhưng chẳng qua là chỉ nhìn hắt, cũng không phải là đang nhìn cả hai người. Quả Tri len lén liếc nhìn gò má của Thời Tây. Gương mặt đẹp trai hoàn hảo này đã từng dành riêng cho cậu, là bí mật của cậu, vậy mà bây giờ bị tất cả mọi người thấy được. Loại tình cảm muốn độc chiếm này là cái gì đây? Ba mình đã từng dạy qua, ông nói mình phải biết chia sẻ cái của mình có được cho mọi người. Là tình cảm khiến cho mình biến thành xấu xa, ích kỷ như vậy sao? Quả Tri có chút bất an, cậu không muốn trở thành ích kỷ, nhưng cũng không muốn chia sẻ Thời Tây cho ai khác.

Ở trong phòng ăn, Quả Tri ngồi đối diện với Thời Tây, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Tớ rất ích kỷ, xấu xa có phải hay không?”

“Chuyện gì nữa?”

“Mới vừa rồi tớ không có rửa tay mà đã ăn cơm.” Quả Tri mở hai bàn tay bẩn của mình ra, cho Thời Tây nhìn, nói tiếp: “Thêm nữa, mới vừa rồi có nữ sinh nhìn cậu, tớ, thực sự, tất nhiên, là, khó chịu, ghen tuông.” Quả Tri nói ra từng chữ một, phảng phất một vấn đề nghiêm trọng.

“Cái này không gọi xấu xa, ích kỷ, cái này gọi là ngu xuẩn.”

Quả Tri bĩu môi, hai chân đặt lên trên trái bóng rổ, đẩy trái bóng lăn tới lăn lui. Thời Tây cũng không ăn quá nhiều. Khi hắt không cách nào viết tiếp tiểu thuyết, nội tâm sẽ có một khoảng trống vô cùng rộng lớn, bao nhiêu đồ thức ăn cũng không cách nào lấp đầy trống chỗ này được. Quả Tri mở miệng to ra, bỏ thức ăn vào, nhìn thức ăn còn dư lại trong chén của Thời Tây: “Cậu là vĩ nhân, vì quốc gia mà tiết kiệm lương thực!”

“Cậu khích lệ quá mức, nghe rất chói tai.” Thời Tây tựa vào lưng ghế, hai tay đặt trong túi quần, nhìn bộ dáng lúc ăn của Quả Tri. Trong miệng Quả Tri chứa nhiều đồ ăn, phát ra âm thanh hàm hồ: “Đừng nhìn tớ ăn, cậu có thể nhìn bà chủ căn-tin đứng ở bên đó, cũng có thể nhìn những nữ sinh đang say mê nhìn cậu, hoặc là ngắm phong cảnh phía ngoài một chút.” Bị người khác nhìn chằm chằm lúc đang ăn cơm như vậy, cậu đã có chút khó có thể nuốt trôi đồ ăn, huống chi là bị Thời Tây nhìn.

Thời Tây vẫn như cũ duy trì tư thế nhìn Quả Tri: “Những người đó có quan hệ gì với tôi? Tại sao tôi phải nhìn?”

Bởi vì một câu nói này mà trong lòng Quả Tri dâng lên một chút rung động nho nhỏ. Màu đỏ nhàn nhạt leo lên hai gò má của cậu. Cậu làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, dùng chiếc đũa gấp thức ăn, nhưng cuối cùng lại không che giấu được mong đợi trên mặt: “Vậy, tớ và cậu có quan hệ như thế nào?”

Tất cả tâm tình của Quả Tri đều được viết lên gương mặt của cậu, mà trên mặt của Thời Tây lại không xuất hiện bất kỳ tâm tình gì. Thời Tây nhìn Quả Tri, giọng nói nhàn nhạt: “Bây giờ là đang muốn tôi nói những lời tình cảm sao?”

Một lời đâm xuyên, Quả Tri dùng sức cầm chiếc đũa cắm vào trong cơm, vắn mi: “Tớ lại xấu xa nữa rồi, lại dùng chiêu hạ lưu như vậy dụ cậu nói ra.”

Thời Tây đưa tay ra, cầm chiếc đũa lên, gấp đồ ăn trước mặt mình nhét vào trong miệng của Quả Tri: “Đừng lãng phí thời gian của tôi, ăn mau lên.”

Ăn cơm xong, bọn họ đi tới dãy phòng học. Quả Tri không biết mệt mỏi tiếp tục dùng sức vỗ vỗ trái bóng: “Thì ra là tình yêu xấu xa như vậy.” Trái bóng rổ nảy lên, bị Thời Tây đưa tay ra bắt lấy. Hắt vừa vỗ vỗ

trái bóng vừa đi: “Cậu hy vọng tình yêu có nhiều mặt tốt đẹp sao? Nó sẽ làm cho cậu trở nên ích kỷ, tham lam, ghen tỵ, cho nên mới có thể gọi là tình yêu.”

Thời Tây nói quả thật không sai. Khi bạn thích một người, bạn sẽ ích kỷ, chỉ muốn đối phương đối xử tốt với một mình mình; bạn sẽ tham lam muốn chiếm đoạt tất cả của đối phương; bạn sẽ ghen tỵ với những người đứng gần đối phương hơn bạn. Bởi vì là thích, nên mới có những tâm tình này.

“Cho nên tớ sẽ trở nên xấu xa bởi vì rất thích cậu sao?” Quả Tri hiểu ra, gật đầu một cái, không cảm giác chút nào nói ra lời tê dại da thịt này.

“Cậu đang căng thẳng sao?”

“Tớ không có căng thẳng! Cậu nói là tớ không thể nói thích cậu? Nhưng tớ chính là thích cậu. Tớ không nói cho cậu nghe, vậy tớ phải nói cho ai nghe đây?”

“Câm miệng.”

“Tớ nên ngậm miệng hay là nói thích cậu đây? Làm sao bây giờ?” Quả Tri có chút kỳ quái nói lên vấn đề.

“Cái gì mà làm sao bây giờ, đừng nói ra!” Thời Tây từ chối nhiệt tình của Quả Tri.

“Nếu không nói ra thì cậu sẽ không biết tớ thích cậu đến nhường nào, vậy làm sao bây giờ?”

“Lần này là cậu cố phải không?”

“Bị phát hiện rồi!” Trên mặt Quả Tri xuất hiện nụ cười nghịch ngợm.

Đến đây phòng học của Quả Tri, bọn họ liền tách ra. Quả Tri đi chưa được hai bước, liền bị gọi lại. Cậu xoay người, Thời Tây ném trái bóng rổ qua, Quả Tri đưa tay đỡ lấy trái bóng rổ ôm vào trong ngực. Cậu ôm chặt trái bóng rổ, trái bóng rổ để ở ngực của cậu. Hai người cách nhau một đoạn ngắn khoảng cách, khóe miệng Quả Tri hơi cong, gò má xuất hiện má lúm đồng tiền, cậu nhìn Thời Tây, ba giây sau nói: “Lần này tớ chỉ suy nghĩ, không nói ra.” Nói xong, cậu xoay người chạy đi.

“Ngu ngốc!”

Tình yêu quả nhiên rất xấu xa a, câu mà Quả Tri không nói ra, chính là: Tớ thích cậu.

28. Chương 28: Cậu Sẽ Ghét Tớ Sao?

?

Cho dù đã từng nói qua, là không cần quan tâm đến người khác nghĩ gì, nhưng trong lòng vẫn mong muốn được chấp nhận, cho dù là một người.

Quả Tri lấy máy chụp hình ở đầu giường ra. Cậu đứng gần cửa sổ, giơ máy chụp hình lên, thông qua nó nhìn ra bên ngoài. Cậu muốn cho Thời Tây thật thật nhiều tư liệu, muốn Thời Tây vĩnh viễn viết tiểu thuyết, muốn cho Thời Tây biết mình sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh của hắn.

Hoa Cốc Vũ đi tới phòng ngủ của Quả Tri: “Quả Tri, tối nay tập thể bạn cùng phòng của tớ đi ra tiệm internet suốt đêm chơi liên minh huyền thoại, cậu có muốn đi hay không?” Cho là học sinh giỏi sẽ nói ra một đồng đạo lý làm người, khuyên cản hành động này, ai ngờ Quả Tri quay đầu: “Tớ đi!” Hoa Cốc Vũ còn chưa kịp kinh ngạc, Quả Tri tiếp tục nghiêm túc nói: “Tớ muốn xem bọn thanh niên như các cậu hoang phí tuổi thanh xuân như thế nào.”

“Gương mặt nghiêm túc này của cậu rất dễ bị đánh nha.”

Quả Tri muốn đến tiệm Internet, chính là do cậu nghĩ không chừng ở đó có tư liệu đáng giá. Đi theo Hoa Cốc Vũ đến tiệm Internet, cậu đứng lại ở bên ngoài, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu lập lòe ánh sáng trong đêm tối. Lối của ba lại xuất hiện ở trong đầu cậu.

“Quả Tri, con không được giống như những đứa học sinh không có thể thống đó đi đến tiệm Internet.”

“Quả Tri, con không được ham mê chơi game.”

“Quả Tri, con không được bỏ bê việc học.”

“Quả Tri, con không được...”

Quả Vân trói buộc tuổi thơ của Quả Tri, tư tưởng của Quả Tri, thân thể của Quả Tri, tình cảm của Quả Tri. Quả Tri giống như ếch ngồi đáy giếng, chỉ biết tuân theo những qui định, sống một cuộc sống nhàm chán. Quả Vân cho là Quả Tri bị trói buộc trong những thứ này sẽ trở thành một người giống như ông, khiến ông tự hào. Nhưng Quả Vân làm cách nào cũng sẽ không dự liệu được sự xuất hiện của Thời Tây. Chỉ cần hần đứng trước mặt Quả Tri, những trói buộc trên người Quả Tri liền bị tan rã, dễ dàng như thế.

Không phải là do Thời Tây dùng kéo cắt đi sợi dây trói buộc đó, mà là do Quả Tri tự mình tháo gỡ sợi dây đó.

Thật ra thì đi chơi internet cũng không phải mất thể thống, cũng không phải là ham mê chơi game, cũng không phải là bỏ bê việc học. Quả Tri nghĩ như vậy, đi vào trong tiệm Internet. Bên trong ánh sáng cũng không yếu lắm, xung quanh là ánh sáng từ màn hình vi tính lóe ra. Tư thế của bọn họ ở đây cũng không sai biệt lắm, ngồi ở trên ghế, duỗi chân ra, biểu cảm đờ đẫn nhìn vào màn hình. Ngón tay của bọn họ nhanh nhẩu gõ bàn phím, thỉnh thoảng không biết từ nơi nào sẽ truyền tới những lời thô tục.

Quả Tri ngồi bên cạnh Hoa Cốc Vũ, nghiêm túc quan sát mọi người gần đây. Nhân vật trong game đứng tại chỗ không nhúc nhích, Hoa Cốc Vũ nói: “Cậu làm gì vậy, cậu cũng động đây đi!”

Quả Tri nhấc chân lên, vẫn như cũ nhìn những người khác ở lân cận đang chơi, Hoa Cốc Vũ phát điên kêu la: “Lão tử bảo cậu cho nhân vật trong game cử động chứ không phải kêu cậu, cậu rút cuộc tới đây làm chi vậy?”

“Tớ tới giúp Thời Tây tìm tư liệu!”

“Dạ dạ dạ, cậu thích Thời Tây đến vậy sao?”

“Thời Tây là tình yêu của tớ!” Quả Tri lớn tiếng nói, bị Hoa Cốc Vũ che miệng lại. Hần nhìn bạn cùng phòng ngồi đối diện đang chăm chú chơi một chút, sau khi xác định bọn họ không nghe thấy mới vắn thấp âm lượng: “Không được nói ra lớn tiếng như vậy, sẽ bị bọn họ nghe thấy!”

“Tại sao?”

“Cậu còn chưa hiểu rõ sao? Không nên tin bất cứ người nào, đừng tưởng rằng tất cả mọi người có thể chấp nhận. Lúc Thời Tây không có ở đây, cậu phải tự bảo vệ mình. Ngay cả những người thường trò chuyện với cậu, sau khi biết được chuyện này cũng sẽ tránh xa, ghét bỏ cậu. Cậu có thể chịu được tổn thương này không? Quả Tri, nói ra những lời không nên nói chính là khuyết điểm của cậu, quá ngây thơ cũng là khuyết điểm của cậu. Cậu không biết chứ thật ra thì trên thế giới này có rất nhiều người đang rất hào hứng chờ đợi làm tổn thương cậu và tình cảm của cậu.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Quả Tri nghe được những lời như thế. Trước kia Thôi Thừa Long cũng đã nói những lời tương tự. Ba mình cũng đã từng vì mình nói ra tình cảm trong lòng mà hung hăng đánh mình, lưu lại trên thân thể mình một vết sẹo. Nhưng Quả Tri vẫn như cũ không hiểu, tại sao không thể nói? Thời Tây nói cái này không có sai, mình cũng không có cảm giác mình bị mất thể diện, vậy tại sao mình không thể nói ra?

Cậu trầm mặc, cúi đầu nhìn máy chụp hình, sau đó đem hình bên trong gửi cho Thời Tây thông qua máy vi tính. Một giây kế tiếp điện thoại của Quả Tri liền vang lên, Quả Tri cao hứng nhận điện thoại: “Thời Tây, cậu xem hình chưa? Như thế nào, những tư liệu này có thể giúp ích không?”

Bên kia cũng không có trả lời vấn đề của Quả Tri, chẳng qua là hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Tớ ở tiệm int...” Lời của Quả Tri còn chưa nói hết, Quả Tri lần nữa bị Hoa Cốc Vũ che miệng, nhỏ giọng nói: “Tớ mới vừa nói cậu đừng nên nói những chuyện không nên nói!”

Bên đầu điện thoại kia tiếp tục truyền tới âm thanh lạnh lùng: “Quả Tri, cậu biết bây giờ mấy giờ rồi không?”

Giọng điệu này ngay cả Quả Tri cũng kinh hãi, Hoa Cốc Vũ buông Quả Tri ra, lần nữa nhỏ giọng dặn dò: “Hãy nói dối đi, nói cậu ở phòng ngủ.”

“Nhưng tớ không thể nói dối với Thời Tây!”

“Các cậu thương lượng thì cũng nên nhỏ tiếng lại. Bây giờ ai có thể nói cho tôi biết bây giờ mấy giờ rồi?”

“1 giờ rưỡi.” Quả Tri nuốt nước miếng nói.

“Cậu cũng biết là 1 giờ rưỡi sao?” Vấn đề này làm cho Hoa Cốc Vũ và Quả Tri mồ hôi lạnh chảy ròng, nháy mắt lẫn nhau. Quả Tri không phải là người ngốc, cậu có thể nghe được trong giọng nói của Thời Tây có chất vấn kèm theo đáng sợ. Nếu không thể nói dối với Thời Tây, vậy, vậy, vậy thì cúp ngang điện thoại của hắn! Quả Tri cuống quýt khép điện thoại di động lại, để lên trên bàn để máy vi tính. Cậu có chút khiếp đảm nhìn điện thoại di động, sợ nó lại vang lên.

“Cậu thật ngu ngốc mà, gửi hình cho hắn làm gì? Lại để hắn phát hiện rồi.”

“Tớ, lúc gửi tớ không nghĩ tới chuyện này!”

Mười phút sau... Hai người đều ở đây cố gắng quên đi giọng nói đáng sợ của Thời Tây trong điện thoại, tâm tình mới vừa bình tĩnh lại, hai người đột nhiên cảm thấy sau lưng hình như có một ánh mắt, ánh mắt này khiến cho bọn họ có cảm giác mùa đông đã tới. Quả Tri quay đầu lại, cao hứng kêu lên: “Thời Tây!” Ngay sau đó thấy sắc mặt của Thời Tây, cậu vận giọng nói nhỏ lại: “Thời Tây!”

Hoa Cốc Vũ đứng lên, lập tức phủ nhận: “Không phải là tôi dẫn Quả Tri tới. Tôi có khuyên cậu ấy ban đêm ở bên ngoài không an toàn, đừng đi, vậy mà cậu ấy một mực muốn đi theo tôi, bất chấp tôi đã cự tuyệt hàng vạn lần.”

“Nhưng Hoa nhi, rõ ràng là cậu mời tớ đi mà, cậu nói muốn suốt đêm ở bên ngoài chơi liên minh huyền thoại.” Quả Tri không có bán đứng Hoa Cốc Vũ, mà chẳng qua chỉ là đang nói sự thật.

“Cậu ấy nói láo! Cậu ấy nói láo!”

Thời Tây chỉ nhìn hai người, cũng không nói chuyện. Hai người cũng trốn tránh ánh mắt của Thời Tây. Một hồi, Thời Tây rốt cục mở miệng: “Cậu tiếp tục ở lại chỗ này hay là đi theo tôi?” Nói xong xoay người đi ra khỏi tiệm Internet, Quả Tri đi theo sau lưng Thời Tây.

Hai người vừa đi ra liền bị đem tới bao phủ. Thời Tây đi phía trước, Quả Tri đi phía sau bĩu môi: “Tớ chỉ là muốn giúp cậu tìm tư liệu.”

“Giúp tôi? Bây giờ cậu đã có gan đi đến tiệm Internet, sau này cậu lại muốn tiếp tục đi đến những nơi nguy hiểm, tiếp xúc với những người kỳ quái để tìm tư liệu sao? Thế giới này rốt cuộc đã dùng thứ gì để che khuất đi tầm mắt của cậu vậy? Cậu cảm giác mình vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện sao? Cậu cảm thấy thế giới này rất an toàn sao? Cậu cảm thấy sống trong thế giới này rất hạnh phúc sao?” Vấn đề của Thời Tây không có tình cảm, lại làm cho ngực Quả Tri có chút buồn bực, cậu cắn môi dưới, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Không phải là thế giới che kín đôi mắt của tớ, mà là cậu, Thời Tây. Tớ luôn cảm thấy nếu có cậu ở đây, tớ vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện gì, có cậu ở đây, thế giới cũng rất an toàn, có cậu ở đây, được sống trong thế giới này chính là hạnh phúc của tớ.” Đây là những lời có vẻ như rất ngu ngốc, nhưng Quả Tri mặc cho nó ngu ngốc.

Thời Tây dừng lại, thở dài: “Quả Tri, tôi phải làm gì với cậu bây giờ?”

“Tớ biết tớ có rất nhiều khuyết điểm. Tớ phát ngôn mà không có suy nghĩ cẩn thận, tớ quá ngây thơ, tớ làm những chuyện khiến cho cậu phải lo lắng. Cậu sẽ vì vậy mà ghét tớ sao?” Quả Tri có chút bất an hỏi.

Thời Tây xoay người, đứng trước mặt của Quả Tri, ngón tay của hắn thon dài sạch sẽ, vuốt vuốt tóc trên trán của Quả Tri. Ban đêm mờ tối, Quả Tri không thấy rõ biểu cảm của Thời Tây, nhưng có thể cảm giác được hơi thở của hắn. Giọng nói của hắn mang theo cảm dỗ như thuốc phiện, dừng lại trên ngực của Quả Tri: “Tôi đã không quan tâm đến giới tính của cậu, vậy cậu nghĩ tôi sẽ để ý đến khuyết điểm của cậu sao?”

29. Chương 29: Cũng Được

Chương 29. Cũng được

Nghe được câu này, Quả Tri vô cùng kinh ngạc. Cậu quan sát khuôn mặt dễ nhìn kia của Thời Tây. Những lời của Thời Tây, xông vào trong đầu của cậu, làm rối loạn suy nghĩ của cậu; xông vào trong thân thể của cậu, làm rối loạn nhịp tim của cậu. Chẳng qua chỉ là mấy chữ tạo thành một câu nói, đơn giản như vậy cũng có thể làm lòng của Quả Tri rung động.

Cậu ngây người đứng tại chỗ, hai tay buông xuôi xuống. Thời Tây có chút không nhịn được: “Rốt cuộc cậu có đi hay không?” Nói xong xoay người chuẩn bị đi thì bị Quả Tri nắm ống tay áo lại: “Cậu chờ tôi thông thả lấy lại sức.”

“Cậu là một tên ngu xuẩn sao?”

“Tớ...”

Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri đi theo sau. Đi hai bước lại chạy hai bước mới có thể đuổi kịp Thời Tây. Cậu ở phía sau có chút oán trách, nhưng không phải oán trách Thời Tây, mà là tự oán trách mình: “Chân của cậu dài quá, chân tôi thì ngắn như vậy. Xem ra, nếu chạy vào thế giới của cậu, tớ sẽ kiệt sức mà chết mất. Sau này tớ phải lái xe đạp vào thế giới của cậu mới được.”

“Trong thế giới của tôi, mỗi lần dừng xe đều phải đóng lệ phí.”

“Bao nhiêu tiền?” Quả Tri hỏi.

“Một lần dừng xe bằng 100 lần trên giường.”

“Đầu óc cậu đen tối quá!” Quả Tri hoảng sợ: “Vậy, chỉ cần tớ dừng một lần, cũng đủ chết trên giường của cậu rồi.”

“Vậy...” Thời Tây trả lời như vậy, Quả Tri còn cho rằng Thời Tây từ bi sẽ miễn phí dừng xe cho mình, ai ngờ Thời Tây nói tiếp: “Vậy thì làm dưới sàn nhà. Chết trên giường, mắc công phải thay tấm nệm mới, phiền phức lắm!”

“Cậu, cậu...” Từ ngữ mắng chửi người khác của Quả Tri có giới hạn, hồi lâu cậu mới xuất ra một câu nói: “Cậu là người không đứng đắn!” Những lời này đối với Thời Tây mà nói không đau không nhột.

Thấy Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri lại cho rằng mình mắng Thời Tây, làm tổn thương lòng tự ái của hắn. Cậu không đành lòng, hỏi: “Này, vậy ở bãi đậu xe có hoạt động ưu đãi gì hay không?”

Thời Tây dừng lại, vẫn như cũ không nói tiếng nào, Quả Tri đi tới bên cạnh Thời Tây, ghé đầu muốn nhìn rõ biểu cảm của Thời Tây có đang tức giận hay không. Trong bóng đêm mờ hồ, Thời Tây đưa tay ra, nắm lấy bàn tay của Quả Tri. Nhiệt độ cơ thể của Quả Tri đang tăng lên, không ngừng tăng lên cao. Quả Tri nóng đến đỏ mặt, bàn tay cũng nóng như đang chạm vào lửa.

“Không được trả giá!”

“À!” Đối mặt với ưu đãi như vậy, Quả Tri cũng không biết nên nói gì.

Quả Tri nhìn chằm chằm đoạn đường phía trước mà Thời Tây đang bước đi. Cậu suy nghĩ, giá như con đường này dài thêm một chút nữa thì tốt biết mấy. Không chỉ vào lúc này, không chỉ đêm hôm nay, cậu có thể đi cả đời trên con đường này cùng Thời Tây.

Trên đường đi, Quả Tri không ngừng ngáp. Cậu rất ít khi ngủ trễ như thế. Con buồn ngủ làm cho cậu mở mắt không nổi. Vừa vào cửa, Thời Tây liền ngồi trước máy laptop, còn Quả Tri rửa mặt sơ sơ, sau đó nằm vật xuống ở trên giường. Thời Tây quay đầu, nhìn Quả Tri nằm lý ở trên giường, bĩu môi, đứng lên đi đắp chăn cho Quả Tri. Thời Tây cúi đầu nhìn mặt của Quả Tri. Khóe miệng của Quả Tri mang theo chút mỉm cười.

“Cái khuôn mặt gì đây?” Thời Tây đưa tay ra, cầm khuôn mặt tươi cười của Quả Tri. Thời Tây bóp mặt của Quả Tri, Quả Tri cau mày, phát ra tiếng kêu mơ hồ. Thời Tây buông tay ra, thô lỗ kéo tấm chăn lên đắp qua khỏi đầu của Quả Tri, sau đó lại tiếp tục ngồi trước máy laptop.

Sáng sớm, Quả Tri tỉnh giấc. Cậu vượt mặt ngồi dậy, nhìn Thời Tây đang ngủ say. Cậu thận trọng mặc quần áo tử tế vào, sau đó cầm máy chụp hình lên, nhẹ nhàng khép cửa, đi đến trường. Đi được nửa đường, cậu nhận được điện thoại của mẹ.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Không có gì, hỏi thăm con tuần này có về nhà hay không? Cô của con sinh em bé, muốn mời nhà chúng ta cùng ăn mừng, con cũng đã lâu không về nhà.”

“Thì ra là thế. Vậy thứ sáu con sẽ về.”

“Ừ~, chú ý an toàn đó!”

“Dạ, gặp lại mẹ sau.”

Buổi chiều thứ sáu, cậu tạm biệt Thời Tây xong, liền đi xe lửa về nhà. Mẹ Quả Tri thấy cậu, không nhịn được một mực mỉm cười. Quả Vân vẫn nghiêm túc như cũ: “Con quen với cuộc sống đại học chưa?”

“Dạ, ở trong trường đại học rất tốt.”

“Có theo kịp chương trình học không?”

“Dạ, cũng tạm được.”

“Cái gì mà tạm được. Bình thường nghiêm túc học tập một chút, đừng nghĩ rằng vào được đại học rồi là có thể buông lỏng ăn chơi. Nếu không, đến lúc con ra ngoài xã hội sẽ thất bại.”

“Dạ, con biết rồi!”

“Cũng đừng đi gây chuyện với bạn học, dù sao bây giờ ba mẹ cũng không có ở bên cạnh con.”

“Dạ!”

Những điều Quả Vân dạy dỗ, Quả Tri cũng chưa từng chán ghét. Cậu đã quá quen thuộc, cậu nghe từ khi còn là một đứa trẻ cho đến tận bây giờ.

Buổi tối, ba người ngồi trên bàn ăn cơm. Điện thoại trong túi quần của Quả Tri reo lên. Là Thời Tây gọi tới.

“Thời Tây!”

“Ừ, cậu để bút ở chỗ nào vậy?”

“Tớ để trong ngăn tủ thứ hai ở đầu giường của cậu đó.”

“Ừ!”

Thời Tây cúp điện thoại, Quả Tri khép điện thoại di động lại, không nhịn được biểu cảm trên mặt. Quả Vân cau mày nhìn mặt của Quả Tri: “Thời Tây là ai?”

Quả Tri đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, sắc mặt cậu tái nhợt, hai chân bất an bắt chéo với nhau ở dưới bàn. Phải nói dối sao? Nhưng mình phải nói dối bao lâu nữa? Phải nói dối như thế nào đây? Quả Tri không thích nói dối, lại càng không thích nói dối trong hoàn cảnh này. Hồi lâu lại hồi lâu nữa, cậu rốt cục quyết định nói ra sự thật: “Ba à, con thật xin lỗi. Con cuối cùng vẫn thích nam sinh. Con thật xin lỗi, con không có biện pháp khống chế mình.”

Trong nhà bỗng trở nên rất yên tĩnh, sắc mặt Quả Vân tái xanh nhìn chằm chằm Quả Tri: “Con nói cái gì?”

“Thời Tây, là người con thích, là nam sinh.” Quả Tri không dám nhìn biểu cảm của Quả Vân. Thân thể của cậu căng thẳng, sợ, rất sợ chuyện cậu sắp phải đối mặt.

Quả Vân để bát cơm xuống bàn, lấy một điều thuốc ra hút, dùng sức trút khói thuốc qua lỗ mũi. Chu Tuệ nhìn Quả Tri: “Con, con đã nghĩ kĩ rồi sao?”

“Dạ, con đã nghĩ rất kĩ rồi. Ba à, ba có thể đánh con, mắng con. Con, con cũng sẽ không thay đổi tình cảm của mình đâu.”

Quả Vân trước sau không lên tiếng. Ông cúi đầu, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, gạt tàn thuốc đi, thở dài: “Mọi chuyện cũng đã lỡ rồi. Lần trước đánh con, con cũng không có thay đổi. Lần này tiếp tục đánh con, con sẽ thay đổi sao? Nếu như con đã quyết định, ba còn có thể nói gì được nữa. Con thích Thời Tây, vậy sống chung với nó đi. Phận làm cha cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Quả Tri không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình: “Ba đồng ý sao? Còn mẹ, mẹ cũng đồng ý luôn sao?”

“Ba con cũng đã đồng ý, mẹ còn có thể nói gì nữa đây?”

Nội Tâm của Quả Tri bị một loại cảm giác kỳ diệu che lấp. Cậu nhào tới ôm lấy ba, mắt của cậu chảy ra một thứ chất lỏng xinh đẹp: “Con thật sự rất thích Thời Tây, cũng rất thích ba mẹ.”

Đột nhiên, tất cả hình ảnh biến mất. Quả Tri mở mắt ra, trước mắt chỉ có trần nhà và căn phòng đã quen thuộc. Cậu ngủ ở trên giường, nghiêng đầu bên cạnh là Thời Tây. Thì ra là một đêm đã trôi qua, cậu không có rời khỏi căn phòng của Thời Tây, cậu không có nhận điện thoại của mẹ, cậu không trở về nhà, tình cảm của cậu cũng không được công nhận.

Đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Những gì xảy ra trong giấc mơ đêm qua, chính là ước muốn của Quả Tri. Ước muốn của cậu, là được mọi người công nhận tình cảm của mình một cách dễ dàng như thế.

Cậu dùng sức đá tấm chăn xuống, Thời Tây cau mày mở mắt ra: “Cậu làm gì thế?” Quả Tri quay đầu, mặt của cậu mang theo nụ cười, so với nắng sớm còn ấm áp hơn. Cậu chui vào trong ngực Thời Tây: “Không có gì, chỉ là mới vừa mơ một giấc mơ đẹp mà thôi.”

“Người điên!”

Quả Tri vẫn như cũ tựa đầu vào trong ngực Thời Tây, trong chốc lát phát ra tiếng cười khúc khích. Thời Tây cau mày lần nữa: “Rốt cục cậu ăn gì để sống tới bây giờ vậy?”

“Ai cần cậu lo!” Quả Tri lần nữa phát ra tiếng cười khúc khích.

Cho dù biết đó chỉ là giấc mơ, nhưng Quả Tri không hề cảm thấy nuối tiếc. Chẳng qua là cảm thấy, cho dù là giấc mơ, cũng được.

30. Chương 30: Không Tuân Theo Tiêu Chuẩn Của Cuộc Sống

Chương 30. Không tuân theo tiêu chuẩn của cuộc sống

Quả Tri ngồi trên bàn đã lâu, cậu không ngừng nhìn đồng hồ, lo lắng sẽ tới trễ. Mỗi lần cậu muốn đánh thức Thời Tây dậy, thấy mặt của Thời Tây lúc ngủ, lại không hề lên tiếng nữa. Sau khi quen biết Thời Tây, phẩm chất đạo đức tốt đẹp của cậu luôn phải đối mặt với nguy cơ biến mất. Cậu không phải sợ đánh thức Thời Tây sẽ bị mắng, chẳng qua là không muốn đánh thức Thời Tây.

Bọn họ không giống nhau. Thời Tây thuộc về ban đêm, còn Quả Tri thuộc về ban ngày. Nhưng bọn họ luôn hòa hợp với nhau. Thời Tây nhìn Quả Tri ngủ, Quả Tri nhìn Thời Tây thức dậy. Quả Tri không nghĩ tới chuyện mình sẽ thay đổi được tình cảm của Thời Tây. Thích chỉ đơn giản là thích thôi, vì sao mình phải đi làm chuyện không có ý nghĩa đó chứ? Cho dù Thời Tây không có tình cảm gì với mình, mình vẫn sẽ thích cậu ấy.

Thời Tây mở mắt ra nhìn ánh sáng, nhẹ cau mày.

“Thời Tây, cậu thức rồi sao? Tổ đang đợi cậu cùng đi học.”

“Tôi có bảo cậu chờ tôi sao? Đến lúc đi học trễ thì đừng có ôm tôi mà khóc lóc nha.”

“Tớ không có mít ướt như vậy!” Quả Tri kêu la.

Thời Tây rời giường, đứng trên mặt đất, xoay xoay khớp cổ. Quả Tri cuống quýt xoay người: “Cậu, cậu muốn cởi quần áo sao?”

“Cậu là một cô gái trong sáng, ngại ngần bước ra từ một bộ tiểu thuyết ngôn tình sao?”

“Không phải là tớ ngại nhìn thân thể của cậu, chẳng qua là sau khi nhìn, tớ sẽ hoảng thần.”

Thời Tây tốn một chút thời gian đã chuẩn bị xong, hai người chuẩn bị đi học. Thời Tây đi ở phía trước, nhớ tới điều gì đó, vừa mới xoay người lại, Quả Tri đã có lòng tốt giúp hắt khẹp cửa lại.

“Ai cho cậu đóng cửa?” Thời Tây nói.

“Đi ra ngoài tiện tay đóng cửa lại là một thói quen tốt.” Quả Tri nói.

“Tôi không có mang chìa khóa theo.” Thời Tây bình thản nói, Quả Tri lại nóng nảy: “Vậy làm sao bây giờ? Chờ tớ một chút.” Cậu nhanh chóng chạy đi, trong chốc lát không biết từ nơi nào lấy được một thanh sắt nhỏ, sau đó thọt vào ổ khóa cửa, cau mày: “Không có đạo lý à? Trong phim ảnh, những người đó thọt hai cái liền mở ra được.”

“Nếu như cậu có thể mở được bằng thanh sắt nhỏ này, đó mới gọi là không có đạo lý. Đi thôi!”

Thời Tây mới vừa đi được hai bước, liền nghe thấy sau lưng có tiếng va chạm. Hắn quay đầu, phát hiện Quả Tri đang tông mạnh vào cửa. Hắn cắn răng: “Bây giờ cậu nghĩ trong cơ thể mình có năng lực cực mạnh sao?”

“Nhưng chìa khóa nằm ở bên trong, làm sao bây giờ? Cậu tan học xong, sẽ không vào nhà được. Đều tại tớ!” Quả Tri vừa nói, vừa chuẩn bị dùng lực tông vào cửa lần nữa, nhưng lần này bị Thời Tây bắt cánh tay lại: “Đến lúc đó nhờ thợ đến mở là được.”

“Cậu làm gì mà không nói sớm! Tớ tông cửa rất đau.”

“Tôi không ngờ cậu lại ngu xuẩn đến trình độ này.”

Trong phòng học, Quả Tri cầm bút, một bên nghe giáo viên giảng bài, một bên ghi chép vào trong tập. Một cây bút đột nhiên lăn đến dưới chân của cậu. Cậu mới vừa cúi đầu, liền nghe được giọng nói mảnh khảnh của một nữ sinh từ sau lưng truyền tới: “Xin lỗi, là bút của tớ, cậu có thể giúp tớ nhặt lên không?”

“Không có gì, tớ đang chuẩn bị giúp cậu nhặt lên đây.” Quả Tri cúi người xuống, nhặt cây bút lên, quay đầu, mới phát hiện là Từ Như. Từ Như là một cô gái rất hiền lành trong lớp. Cô luôn búi tóc lên, mang mắt kính gọng đen, bình thường rất ít nói chuyện. Quả Tri để cây bút lên trên bàn của Từ Như, mỉm cười: “Thì ra hôm nay cậu ngồi phía sau tớ, Từ Như.”

“Cậu nhớ tên tớ sao?” Từ Như có chút kinh ngạc nhìn Quả Tri.

Quả Tri gật đầu: “Tên của cậu rất êm tai, dĩ nhiên nhớ rồi.” Những lời này đối với Quả Tri mà nói cũng không có hàm ý gì thâm sâu. Cậu thấy ai cũng khen, trước kia học trung học đệ nhị cấp cũng thường khen Vương Lâm Lâm. Cậu khích lệ này lại làm Từ Như đỏ mặt. Cô không biết phải hồi phục như thế nào, đành phải cúi đầu xuống thấp, tầm mắt không tiếp xúc với Quả Tri, phớt lờ ra một câu: “Cảm, cảm ơn!”

Quả Tri xoay người tiếp tục nghe giảng, lúc này Từ Như mới dám ngẩng đầu lên. Cô ngồi ở phía sau quan sát Quả Tri. Trong ấn tượng của cô, Quả Tri luôn là người rất vui vẻ, đối với mọi người thì rất thân thiện. Từ Như lúc trước đã có ấn tượng rất tốt về Quả Tri, bây giờ có lẽ còn có ấn tượng tốt hơn. Một chàng trai giống như Quả Tri, nếu như là bạn trai của mình, vậy nhất định sẽ đối xử với mình rất tốt. Ý thức được ý nghĩ này của mình, Từ Như không nhìn được mặt càng đỏ hơn, cô lấy tay che lại.

Những buổi học kế tiếp, Từ Như luôn cố ý ngồi sau lưng Quả Tri, luôn cố ý làm rơi đồ xuống đất. Sau khi Quả Tri giúp cô lượm rất nhiều lần, ngày hôm nay cậu rốt cục cũng nghi hoặc nhìn Từ Như. Trong lòng Từ Như kinh sợ, vội vàng che giấu hốt hoảng của mình. Quả Tri cau mày nhìn chăm chú vào Từ Như, sau

đó lại nhìn chăm chăm cái bàn của Từ Như : “Cậu có phải hay không...” Lời của Quả Tri còn chưa dứt, Từ Như đã phủ nhận: “Không, không phải vậy.”

“Không phải sao? Không thể nào đâu. Cậu xác định cái bàn của cậu không có bị nghiêng về phía trước sao? Vậy tại sao rút đồ hoài vậy?” Quả Tri nghiêng cứu cái bàn.

Từ Như thở phào nhẹ nhõm, cô do dự từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp sôcôla lớn: “Cái này, Quả Tri, hôm nay tớ mua rất nhiều sôcôla, vì muốn cảm ơn cậu giúp tớ nhặt đồ, cho nên, cái này cho cậu ăn.”

“Không cần đâu. Cho dù cậu không mời tớ ăn cái gì, tớ vẫn sẽ giúp cậu nhặt đồ mà. Dù sao tớ cũng ngồi phía trước cậu.”

Quả Tri cũng có một chút cảm giác với mình sao? Từ Như không nhận được nghĩ như vậy.

Từ Như nhét vào trong tay Quả Tri: “Cầm đi, nếu như cậu xem tớ là bạn.”

“Được rồi!” Quả Tri cười với Từ Như.

Giờ nghỉ trưa, Quả Tri liền cầm hộp sôcôla đi tới phía sau phòng thư viện. Đây là một nơi rất yên tĩnh và vắng người. Thời Tây quả nhiên ở đây, hẳn ngồi ở chỗ đó với một tư thế không hề thay đổi so với lúc trước. Thấy Thời Tây không có viết tiểu thuyết, cậu mới kêu thành tiếng: “Thời Tây! Cậu nhìn hộp sôcôla nè!”

“Có cái gì hay đâu mà nhìn.”

Quả Tri ngồi đối diện với Thời Tây, đặt hộp sôcôla nằm giữa hai người. Quả Tri cầm lên một viên sôcôla, xé giấy bọc ra, sau đó bỏ miếng sôcôla tròn trịa vào trong miệng. Cậu không vội nuốt, mà ngậm trong miệng, nhắm mắt lại: “Người ta nói sôcôla có thể mang tới hạnh phúc cho con người, có thể kích thích hoạt động bài tiết của con người.” Cậu sẽ không dùng danh từ riêng.

(“Người ta” là danh từ chung. Quả Tri dùng danh từ chung.)

“Mùi vị hạnh phúc sao? Tôi nghĩ sôcôla chỉ có thể làm cho người khác cảm nhận được mùi vị của mập mập thôi.”

“Cậu có biết mỗi một sự vật, sự việc đều có mặt tốt riêng của nó không? Mập mập có cái gì không tốt? Rất đáng yêu á, nó cho thấy cuộc sống của người đó rất đầy đủ. Những cô gái mập mập, trắng trẻo chứng minh người đó có phúc khí, có thể sinh ra rất nhiều, rất nhiều đứa trẻ.”

“Cậu biết cậu đang sống trong thời đại nào rồi không? Nếu như cậu mập, cậu sẽ bị mọi người cười nhạo; lúc đi mua quần áo, nhân viên bán hàng sẽ trực tiếp đưa size lớn nhất cho cậu; cậu thích người đó, người đó sẽ vĩnh viễn không thích cậu. Đây là tiêu chuẩn thẩm mỹ do thời đại này quyết định. Thời đại này quyết định rất nhiều tiêu chuẩn.”

Miếng sôcôla hòa tan trong miệng Quả Tri, có chút đắng, có chút ngọt: “Nam sinh không thể thích nam sinh, đây cũng là tiêu chuẩn do thời đại này quyết định sao?”

“Đúng vậy!” Thời Tây trả lời mà không hề do dự. Quả Tri bắt đầu nhai sôcôla, thần sắc của cậu có chút ảm đạm nhưng cũng không rõ ràng. Thời Tây nói tiếp: “Quả Tri, cậu là một tên ngu ngốc sao?”

“Tớ không phải!” Quả Tri không hài lòng ngẩng đầu lên.

“Sao lại không được!”

“Cậu có ý gì?” Nghĩ rằng Thời Tây sẽ mắng chửi mình, nhưng không nghĩ rằng đây chẳng qua chỉ là một câu hỏi.

Thời Tây xoay xoay bút trong tay, một cái tay khác của hắn đưa ra, khẽ đụng vào trán của Quả Tri: “Bởi vì chỉ có những kẻ ngu ngốc mới tuân theo tiêu chuẩn này của cuộc sống.”

Sôcôla hoàn toàn hòa tan, vị ngọt tỏa ra khắp cổ họng Quả Tri. Thì ra là sô cô la thật sự có thể làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

31. Chương 31: Có Chút Thông Minh, Có Chút Ngu Ngốc

, có chút ngu ngốc

Gần đây, tình cảm của Từ Như càng ngày càng rõ ràng. Cô luôn chủ động ngồi bên cạnh Quả Tri. Cô thỉnh thoảng sẽ quan tâm Quả Tri lạnh hay ấm. Cô có một đồng lớn bài tập không hiểu cần thỉnh giáo Quả Tri, vì thế cô cũng có nhiều cơ hội mua đồ tặng cho Quả Tri.

Mặc dù mọi người trong lớp ai nấy đều cảm nhận được, duy chỉ có Quả Tri là tỏ ra bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra. Cậu đối xử với Từ Như cũng giống như đối với những người khác, không chênh lệch nhau lắm. Ngày hôm nay, Từ Như lại ngồi bên cạnh cậu. Bạn cùng phòng của Quả Tri là Kha Tuấn Kiệt. Kha Tuấn Kiệt ngồi ở bàn trên, lập tức quay đầu, hướng về phía Quả Tri nháy mắt không ngừng.

“Mặt của cậu bị gì thế? Có phải bị trúng gió không?” Quả Tri lo lắng hỏi Kha Tuấn Kiệt.

“Không có!” Kha Tuấn Kiệt liếc nhìn khuôn mặt xấu hổ của Từ Như, sau đó nhìn Quả Tri một chút. Quả Tri cũng nhìn theo tầm mắt của hắn, nhìn Từ Như một chút, sau đó lại nhìn Kha Tuấn Kiệt, hiểu được, hỏi: “Từ Như, cậu, chẳng lẽ cậu...” Mặt của Từ Như đỏ hơn, không nghĩ tới Quả Tri sẽ trực tiếp hỏi như thế, cô cắn chặt đôi môi. Quả Tri nói tiếp: “Thích Kha Tuấn Kiệt sao?”

Kha Tuấn Kiệt trừng Quả Tri một cái: “Cậu thật sự ngu ngốc hay là giả bộ ngu ngốc vậy?”

“Tớ thật sự ngu ngốc, đến bây giờ mới phát hiện!”

Từ Như bây giờ không biết làm như thế nào cho phải. Kha Tuấn Kiệt cũng không muốn tiếp tục chuyện này, xoay người oán hận liếc Quả Tri một cái. Tên tiểu tử này, có phúc mà không biết hưởng.

“Quả Tri, thật ra thì tớ...” Từ Như đang chuẩn bị nói gì đó, Quả Tri đột nhiên lấy điện thoại di động ra: “Xin lỗi, cậu chờ một chút, tớ gửi tin nhắn cái đã.”

Quả Tri vui đầu nhún tin.

Thời Tây, hôm nay tớ sẽ đến tiệm văn phòng phẩm mua bút, cậu có muốn mua cái gì không?

Không có!

Trả lời nhanh như vậy làm gì, cậu suy nghĩ đi, một hồi báo cho tớ biết.

Không có!

Không có thật sao?

Không có!

Tớ hoài nghi cậu đang sao chép tin nhắn.

Không có!

Quả Tri chu miệng, người này nhất định là đang sao chép tin nhắn rồi gửi cho mình đây mà. Vì vậy, cậu tức giận nhắn tin lần nữa, lần này xem hắn sao chép bằng cách nào.

Vậy cậu có bộ phận cơ thể giống như của đàn ông không?

Không chỉ có, mà còn lớn hơn của cậu.

Tin nhắn trần trụi này làm cho Quả Tri không nhận được lau màn hình điện thoại di động. Gì đây? Rốt cuộc cậu ấy đang nói cái gì đây? Chuyện này, không phải cái đề tài này là do chính cậu mở đầu sao?

Từ Như ngồi một bên cẩn thận quan sát biểu cảm của Quả Tri. Cậu vẫn như cũ, trên mặt là nụ cười, nhưng nụ cười này lại rất đặc biệt, so với bình thường không giống nhau, so với nụ cười dành cho mình cũng không giống nhau. Không nói ra được không giống nhau ở điểm nào, nhưng chính là không giống nhau. Phảng phất có một luồng hơi thở ấm áp từ trong cơ thể cậu ấy xông ra, ngay cả mình ngồi bên cạnh cũng có thể cảm nhận được.

Quả Tri bỏ điện thoại di động vào trong túi quần, nghiêng đầu nhìn Từ Như: “Đúng rồi, khi này cậu muốn nói cái gì?”

“Không có, không có gì.”

Giáo viên đi vào, bọn họ bắt đầu vào học. Từ Như không cách nào nghiêm túc học được, trong lòng cô có một nghi vấn, muốn hỏi Quả Tri nhưng không biết phải mở miệng như thế nào hoặc là có nên mở miệng hỏi hay không. Nếu như nhận được câu trả lời mà mình không muốn nghe thì phải làm sao?

Chuông tan học đánh vang lên, Quả Tri đứng lên chuẩn bị đi tới phòng ăn, Từ Như cũng đi theo: “Quả Tri, cậu muốn đi ăn cơm trưa sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy, tớ có thể đi cùng với cậu không? Có chuyện muốn hỏi cậu.”

Quả Tri suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu một cái: “Vây đi thôi!”

Bọn họ đi trong sân trường, Từ Như bước rất chậm, Quả Tri đi ở bên cạnh cô. Từ Như có chút bất an, có chút thấp thỏm. Quả Tri cũng không có nhìn Từ Như, chẳng qua là nhìn một đôi tình nhân mặt mũi hạnh phúc nắm tay nhau đi ở trước mặt mình: “Cậu cũng sẽ giống như bọn họ, sẽ tìm được hạnh phúc, bởi vì mỗi người đều có hạnh phúc thuộc về mình. Vận khí tớ tốt, nên đã tìm được.”

“Cậu, đã có người thích?” Từ Như có chút mát.

“Không phải là thích bình thường, mà là người rất thích. Ai nha, sao tớ lại đột nhiên nói chuyện này với cậu chứ. Tớ cuối cùng vẫn không kìm chế được miệng mình, đã bị bạn bè nhắc nhở rất nhiều lần.” Quả Tri có chút xin lỗi sờ đầu một cái, ánh mắt trong suốt nhìn Từ Như: “Cậu có từng trải qua chuyện này chưa? Sau khi gặp được một người liền muốn cùng người đó sống chung cả đời.”

“Tớ không có.”

“Quả nhiên tớ rất kỳ quái.”

“Không, không, cậu không kỳ quái.”

Bên này, Hoa Cốc Vũ không ngừng nói vào lỗ tai của Thời Tây. Hai người này đồng thời xuất hiện, là sơ sót của hoàn cảnh.

“Thời Tây, cậu nhất định phải thừa nhận đáng đáp của tôi rất tuần tú, rất tuần tú. Nếu không tôi và cậu không xong.”

“Nghe được không?”

Từ lần trước, sau khi bị Thời Tây đả kích, mục tiêu duy nhất trong cuộc sống bây giờ của hắn chính là làm cho Thời Tây thừa nhận sắc đẹp của mình.

“Tôi đẹp trai nhất thế giới.”

Thời Tây lãnh đạm quan sát Hoa Cốc Vũ: “Những lời này cậu làm cách nào để nói ra khỏi miệng vậy?”

“Đương nhiên là từ tâm mà nói. Cậu nhìn gương mặt này, vóc người này, tỷ lệ hoàn mỹ này thử xem. Tôi là đứa con được thượng đế sủng ái. Đây!” Hoa Cốc Vũ vừa nói, vừa thấy Quả Tri và một người nữ sinh đi ở phía trước trò chuyện thân mật. Hoa Cốc Vũ mang theo trêu chọc, đưa tay khoác lên trên vai của Thời Tây: “Cậu xem, Quả Tri cảm phục cậu rồi kìa. Đây là báo ứng của cậu đó, mau thừa nhận tôi đẹp trai đi, tôi có thể giúp cậu đi đánh Quả Tri.” Rốt cuộc chuyện này đối với Hoa Cốc Vũ quan trọng như thế nào, mà có thể dễ dàng bán đứng Quả Tri.

Thời Tây cũng nhìn cảnh trước mặt, hắn không lộ ra vẻ gì, sau đó đi lên phía trước, cũng không nói lời nào, đưa tay đẩy Từ Như ra. Từ Như có chút lảo đảo ngã về phía sau, lúc sắp té lại được Hoa Cốc Vũ đỡ lại. Hoa Cốc Vũ đáp lại Từ Như bằng một nụ cười ôn nhu: “Cậu không sao chứ?” Từ Như thấy gương mặt đẹp trai và nụ cười tươi của Hoa Cốc Vũ, có chút sững sốt. Hoa Cốc Vũ ngẩng đầu chứng minh với Thời Tây: “Cậu xem, có phải tôi rất tuần tú không?”

Lời của Hoa Cốc Vũ bị Thời Tây bỏ quên, Quả Tri giật mình nhìn Thời Tây. Hắn không nói lời nào mà đã đẩy Từ Như ra. Thời Tây không cảm thấy áy náy hay là có lỗi chút nào. Vì trong mắt của hắn, thế giới này không có sự phân biệt giới tính, bất kể là nam sinh hay là nữ sinh cũng đều giống nhau, đều là sinh vật biết động đậy. Hắn cũng sẽ không lãng phí thời gian của mình để phân biệt nam với nữ.

“Từ Như, cậu không sao chứ? Thời Tây, sao cậu lại xô cô ấy ra?” Quả Tri cũng không có trách cứ, chẳng qua là hỏi thăm.

“Bởi vì tôi muốn.” Thời Tây trả lời như vậy, làm cho Quả Tri không còn lời gì để nói. Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri đi theo: “Nhưng đó là bạn của tớ, cô ấy chỉ là muốn ăn cơm cùng tớ mà thôi.”

Bọn họ bỏ hai người lại đằng sau. Hoa Cốc Vũ tiếp tục biểu diễn sự ôn nhu của hắn: “Xin lỗi nha, người bạn kia của tôi bởi vì không có đẹp trai bằng tôi, cho nên tâm tình không tốt, không cần thận xò trúng cậu, cậu đừng để bụng nha.”

“Không có, không có gì.”

“Cô ấy vô duyên vô cớ muốn ăn cơm cùng cậu sao? Có phải gương mặt ngu xuẩn này của cậu lại nở ra nụ cười làm cho người khác bị ảo giác rồi phải không?” Thời Tây rất dễ dàng đã nhìn thấu sự thật. Có lẽ nếu tính tình Quả Tri cứng rắn một chút nữa, lạnh lùng một chút nữa, thì sẽ không phát sinh ra chuyện như vậy. Nhưng Thời Tây cũng không muốn thay đổi tính tình của Quả Tri, chuyện này mặc dù là tai họa ngầm, thế nhưng người này vẫn là Quả Tri, không cần thay đổi.

“Thật ra thì tớ biết, tớ đại khái đoán được, cho nên tớ nói cho cô ấy biết rằng tớ đã có người mình thích rồi.” Quả Tri đơn giản trả lời, Thời Tây quay đầu nhìn Quả Tri, cứ tưởng rằng cậu sẽ dần dần, cái gì cũng không cảm nhận được. Xem ra Quả Tri sẽ tự động tiêu trừ tai họa ngầm của mình.

Quả Tri thật ra thì cho tới bây giờ là giả bộ ngu ngốc. Cậu không muốn phơi bày tình cảm của Từ Như, không muốn làm cho cô ấy lúng túng, khó chịu, nhưng cậu cũng không muốn để cho Từ Như ôm hy vọng với mình. Vì vậy, cậu cố ý ở trước mặt Từ Như gửi tin nhắn cho Thời Tây, cũng cố ý nói cho Từ Như biết tình cảm của mình.

“Này, Thời Tây, cậu có ghen không?”

“Không cần biết.”

Quả Tri nghênh nghênh lỗ mũi.

“Cô gái đó tên gì?”

“Từ Như, cậu hỏi chuyện này để làm gì?”

“Chuyện này không liên quan tới cậu.”

Ngày hôm sau, Quả Tri gõ vang cửa phòng của Thời Tây. Thời Tây mở cửa ra liền trở về ngủ trên giường. Quả Tri nhàm chán ngồi trên bàn, đột nhiên thấy mấy trang giấy nằm bên dưới máy laptop.

Phía trên tờ giấy viết như vậy:

Người này mang mắt kính gọng đen dày cộm, nặng nề. Cô gái có bộ dáng xấu xí tên là Từ Như. Cô còng lưng nhặt ve chai ở ven đường, bươi đồ vật dụng mà người khác đã bỏ đi. Hằng ngày, cô cứ theo thường lệ đi nhặt ve chai ở ven đường. Một cái lon lăn ra giữa lộ, cô cuống quýt muốn chạy theo để lượm lên, nhưng không may một chiếc xe tải từ đằng xa chạy tới với tốc độ như bay. Cô quay đầu, nét mặt của cô không kịp thay đổi liền bị nghiền ở dưới bánh xe. Tài xế xe tải cũng không dừng lại, lái xe đi, sau đó trên đường, càng ngày càng có nhiều phương tiện chạy ngang qua, không ngừng cán ngang thì thể của cô ấy, không ngừng cán ngang, không ai nguyện ý dừng lại.

Quả Tri đọc đoạn văn ngắn này. Cái này, cái này, là cái gì đây?! Mặc dù văn phong vẫn mang tính thực tế như cũ, nhưng lần này lại xen lẫn ngây thơ.

Chuyện này, là đang ghen phải không?

Mặc dù có hơi có lỗi với Từ Như, nhưng Quả Tri không có cách nào che giấu tâm tình của mình. Cậu đột nhiên nhào lên trên giường, đè ép Thời Tây. Thời Tây bị sức nặng đè lên, tỉnh giấc, mắng to: “Cậu muốn chết sao? Quả Tri.”

Quả Tri có chút thông minh, nhưng cũng có chút ngu ngốc. Cậu thật sự chỉ muốn chung sống cả đời cùng Thời Tây, không muốn ném thử những người khác, những tình cảm khác. Thấy Thời Tây, cậu liền biết, là hắn, là hắn.

32. Chương 32: Điểm Chung Của Bọn Họ

Gần đây nhiệt độ không báo trước chút nào đã bắt đầu trở nên lạnh. Thành phố bị mây mù bao phủ, giống như một người đàn ông già không ngừng hút thuốc lá. Tất cả công trình và sự vật đều trở nên mơ hồ, không rõ ràng.

Hết giờ học, Quả Tri và Thời Tây đứng ở phía ngoài cổng trường chờ xe taxi. Thời Tây nhìn phía xa, Quả Tri nhìn Thời Tây: “Tại sao cậu phải đi mua DVD vậy? Xem trên ti vi không tiện hơn sao?”

“Quảng cáo rất chướng mắt.” Thời Tây trả lời ngắn gọn câu hỏi của Quả Tri.

Trước kia mở đầu tập phim chỉ có 10 giây, sau đó biến thành 20 giây, bây giờ biến thành 60 giây. (Giới thiệu tên nhân vật, đạo diễn...) Có lúc phải dành 3 phút để xem một đoạn tiểu phẩm, sau đó mới chính thức xem phim. Hơn nữa, mỗi tập phải chờ 1 phút quảng cáo. Chưa dừng ở đó, đài truyền hình còn độc ác hơn, phim đang tới khúc kịch tính thì Chương trình quảng cáo, đừng chuyển kênh, những cảnh phim sau khi quảng cáo sẽ rất hấp dẫn. Sau khi chờ quảng cáo xong, tiếng nhạc kết thúc phim lại vang lên. (Hết một tập.)

Thời Tây cơ hồ không xem ti vi, hắn cảm thấy đây chẳng qua chỉ là công cụ tẩy não người ta mà thôi.

Đối với câu trả lời của Thời Tây, Quả Tri lại càng không khó hiểu: “Quảng cáo không tốt sao? Nó có thể làm cho cậu biết rõ được thông tin của các sản phẩm mới ă, biết sản phẩm nào an toàn khi sử dụng.”

“Không có gì hoàn toàn an toàn!”

Xe taxi dừng lại ở trước mặt hai người, hai người ngồi lên xe. Tài xế xe taxi một mực biểu hiện rất tức giận. Nếu như có xe nào đó dừng lại cản trở đường chạy, hoặc là có xe nào đó từ đằng sau vượt mặt ông ta, ông ta liền tức miệng mắng to. Những lời thô tục khó có thể lọt vào tai làm cho Quả Tri không nhận được nhủ mi lại. Thời Tây không nhúc nhích. Quả Tri há miệng, vừa định nói gì, bị Thời Tây liếc mắt nhìn: “Đừng gây thêm chuyện phiền phức!”

Xe taxi chậm rãi dừng lại, hai người xuống xe.

“Sao lại ngăn cản tớ? Có lẽ khi này, người sư phụ kia đã gặp phải chuyện phiền lòng, cho nên tâm trạng không tốt. Tớ có thể truyền thụ lại một chút mẹo nhỏ cho ông ấy.”

“Mẹo nhỏ gì?” Hai người vừa nói vừa đi vào trong cửa hàng bán DVD.

“Lái xe đến một ngọn núi, sau đó đứng trên đỉnh núi, hướng về phía bầu trời rộng to: Mọi chuyện sẽ ổn thôi ~. Đại loại giống như vậy đó.” Quả Tri nghiêm túc nói, Thời Tây hơi nghiêng đầu, quét mắt nhìn Quả Tri.

“Sao cậu lại nhìn tớ giống như đang nhìn người điên vậy?!”

“Rất rõ ràng sao?”

“Cậu không thấy mẹo nhỏ này của tớ hay sao?” Quả Tri ôm tay.

“Lãng phí tiền xăng, giống như một kẻ ngu chạy đến trên đỉnh núi, rống hai, ba tiếng, như vậy sẽ quên được phiền não và tức giận sao? Những cảnh đó trong ti vi chính là âm mưu lớn nhất. Nếu như cách này quả thật hữu dụng thì trên núi chẳng phải đã chật kín người đứng rồi sao? Chuyện như vậy chắc chỉ có mình cậu làm thôi.”

“Tớ sẽ không làm chuyện đó, bởi vì tớ không có nhiều phiền não và tức giận như vậy.”

Đây là điểm giống nhau của bọn hắn. Dung lượng tâm tình trong cơ thể Quả Tri cũng không lớn, những niềm hạnh phúc và vui vẻ còn không đủ chỗ chứa nữa, huống chi là phiền não và tức giận. Còn Thời Tây cho rằng phiền não và tức giận không thể mang đến cho mình cái gì, cũng không thể mang đi của mình cái gì, mà nó chính xác là đồ dư thừa.

Thời Tây lựa chọn DVD, ngón tay thon dài của hắn không ngừng hoạt động. Hắn cẩn thận xem kỹ từng cái DVD, DVD nào không hay hắn sẽ bỏ qua một bên, tiếp tục lựa chọn, cuối cùng cũng chọn được một đĩa DVD. Quả Tri đi theo sau lưng Thời Tây, cầm cái DVD mà Thời Tây mới vừa bỏ qua lên, xem, nói: “Đúng rồi, Thời Tây, kỳ nghỉ đông này cậu sẽ về nhà sao?”

“Ừ!”

“Nhà cậu có xa không?”

“Cậu muốn làm gì?”

“Tớ, tớ không muốn làm gì hết.”

Quả Tri tiếp tục đi theo sau lưng Thời Tây. Đôi mắt của cậu mặc dù là đang nhìn bìa đĩa DVD, nhưng thỉnh thoảng cậu lại liếc trộm Thời Tây. Hồi lâu, cậu mới tiếp tục mở miệng: “Vây, vây trong suốt kỳ nghỉ đông cậu sẽ làm gì?”

“Làm việc.”

Quả Tri nhìn Thời Tây, cúi đầu, tiện tay cầm một cái đĩa DVD lên. Thoạt nhìn, đột nhiên cậu kéo kéo vạt áo của Thời Tây đang đứng bên cạnh: “Thời Tây, cậu xem này. Bộ phim này kể về chuyện tình xưa của hai người đàn ông.” Thời Tây liếc mắt nhìn tên bộ phim, bộ phim tên là Love of Siam: “Có gì đâu mà phải kinh ngạc!” Thời Tây tiếp tục đi vào trong, Quả Tri để DVD lại chỗ cũ. Cậu đi được hai bước liền quay đầu, nhìn cái DVD đó.

Cậu chưa từng xem qua thể loại phim này, cũng không biết có thể loại phim như vậy. Ba cậu nói mọi người sẽ không bao giờ nhận ra thứ tình cảm đặc biệt này, nhưng nếu quả thật là mọi người không nhận ra, vậy tại sao lại sản xuất ra bộ phim thuộc thể loại này? Phim thuộc thể loại này cũng có người xem sao?

(Phim thuộc thể loại BL (tình yêu giữa nam với nam.)

Tình cảm đặc biệt: tình cảm giữa hai người đàn ông.)

Thời Tây chọn được hai cái đĩa DVD, định đi trả tiền. Lúc đi ngang qua kệ đĩa có để đĩa DVD Love of Siam, hắn đưa tay ra, cầm đĩa DVD đó lên, đến thanh toán cả 3 đĩa DVD. Quả Tri vẫn nhìn chăm chăm vào cái đĩa DVD này, từ lúc nó còn nằm trong tay nhân viên bán hàng đến khi nó được bỏ vào trong bọc. Bọn họ cùng đi ra khỏi cửa hàng DVD, Quả Tri vẫn như cũ nhìn chăm chăm cái bọc đựng đĩa trong tay Thời Tây: “Thời Tây!”

“Sao?”

“Cậu là bạn trai của tớ có đúng không?”

“Cậu lại muốn gì nữa đây?”

“Cho nên quan hệ của chúng ta rất tốt có đúng không?”

Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri nói tiếp: “Vây cậu có thể cho tớ mượn cái DVD này một ngày có đúng không?”

“Cậu nói nhiều như vậy là muốn bị đánh, có đúng không?”

Bọn họ đi xe taxi trở về. Bọn họ ngồi ở sau xe. Thời Tây đặt cùi chỏ tay phải lên trên cửa sổ xe, nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Quả Tri đặt hai tay lên hai đùi, cũng nhìn ra bên ngoài. Phong cảnh bên ngoài nhanh chóng lướt qua. Chân phải của Quả Tri càng lúc càng dịch chuyển tới gần chân trái của Thời Tây. Chỉ là một cái đụng chạm rất nhẹ, nhưng cảm xúc mang tới lại rất nặng.

“Thời Tây, trong kỳ nghỉ đông, ngoài đọc sách và viết tiểu thuyết, vào thời gian rảnh cậu sẽ làm gì?” Lúc xe gần đến trường học, Quả Tri lần nữa hỏi.

“Rất cuộc cậu có bao nhiêu câu hỏi liên quan tới kỳ nghỉ đông của tôi vậy?”

Xe dừng lại, bọn họ xuống xe, xe lái đi, Quả Tri cúi đầu, dùng đế giày ma sát mạnh với mặt đất: “Tớ đây chỉ là, tớ đang lo lắng trong suốt kỳ nghỉ đông cậu sẽ không cần tớ.”

“Không cần thiết!”

“Không cần thiết cần tớ sao?” Quả Tri vẫn cúi đầu như cũ, tăng thêm lực ma sát đế giày với mặt đất.

“Là không cần lo lắng chuyện này.” Thời Tây vừa mới dứt lời, Quả Tri liền ngẩng đầu lên, đang chuẩn bị cười thì bị Thời Tây đè cái đĩa DVD lên trên mặt. Thời Tây nói: “Mang theo cái đĩa DVD này và khuôn mặt ngu xuẩn của cậu biến mất cho tôi!”

Quả Tri lấy DVD trên mặt xuống, Thời Tây xoay người rời đi. Quả Tri ở sau lưng Thời Tây: “Hôm nay tớ biến mất, nhưng ngày mai tớ vẫn sẽ xuất hiện trong thế giới của cậu.”

Thời Tây nhún nhún vai.

Có lẽ, giữa bọn họ không chỉ có một điểm giống nhau. Cảm thấy rất thỏa mãn với loại tình cảm bình dị nhưng đặc biệt này, không muốn yêu cầu nhiều hơn.

33. Chương 33: Không Thể Thay Đổi

Người là của ta, một nửa bài thơ

Một nửa dùng tâm để yêu, một nửa còn lại ôm ấp vào lòng

Người là của ta, một nửa bài thơ

Không cho người khác thay đổi một chữ.

Nửa bài thơ - Hải Tử

Trước kì nghỉ đông một ngày, Quả Tri ngồi trong phòng, hướng ra bên ngoài ban công, thông qua hàng rào lan can ở ngoài ban công nhìn đám học sinh đi tới đi lui ở bên dưới. Kha Tuấn Kiệt hưng phấn thu dọn đồ đạc, trong miệng ngân nga một bài hát khó nghe, hần nhìn Quả Tri một chút: “Sao cậu không thu dọn đồ đạc đi? Còn ngồi ở đó trầm tư làm gì?”

“Tớ đâu có, chẳng qua là không muốn cử động.”

Kha Tuấn Kiệt cho là mình nghe lầm: “Cậu, không muốn cử động?” Cũng không thể trách Kha Tuấn Kiệt cảm thấy giật mình. Quả Tri giống như một người bộ đội đang trong thời gian huấn luyện quân sự, cậu ngủ sớm dậy sớm, ngày nào cũng xếp chăn gối gọn gàng, thẳng tắp, quét dọn phòng ngủ, khen ngợi khí trời, khen ngợi trường học... Một người lúc nào cũng tích cực, lạc quan, vui vẻ như thế, bây giờ lại nói không muốn cử động.

Dĩ nhiên, Kha Tuấn Kiệt chắc chắn sẽ không hiểu một điều. Lúc Quả Tri có tâm trạng khác thường hoặc lúc cậu không muốn cử động, thì nguyên nhân sẽ có liên quan tới Thời Tây.

Quả Tri vẫn như cũ ngồi trên ghế dựa, coi như là ngày nghỉ đông.

“Tuấn Kiệt, cậu nói thử xem, tại sao kì nghỉ đông lại kéo dài như vậy chứ? Cho nghỉ một ngày thôi, không được sao?”

“Không được, không được! Những lời này mà để truyền ra ngoài, cậu sẽ bị học sinh toàn quốc đánh tơi bời!”

Quả Tri đang muốn nói gì đó thì trong điện thoại di động trong túi quần không ngừng rung lên. Cậu nhận điện thoại: “Ba!”

“Ừ, ngày mai bắt đầu kì nghỉ đông đúng không?”

“Dạ!”

“Vậy ngày mai liền lập tức trở về nhà, không được phép ở lại trường cùng đám bạn đi ăn chơi trác táng.”

“Con biết rồi!”

“Thu dọn đồ đạc xong chưa?” Câu hỏi của Quả Vân mới vừa nói ra, Quả Tri nhìn đồng hồ đặc nằm im bất động ở trên bàn một chút, đứng lên: “Con đang chuẩn bị thu dọn đây ba!”

“Thu dọn cẩn thận, đừng để quên đồ đó, đi đường chú ý an toàn.”

“Con biết rồi!”

“Vậy được rồi!”

“Dạ, mà ba này, gần đây thời tiết lạnh, chú ý sức khỏe nha ba.”

Chờ Quả Vân cúp điện thoại, Quả Tri mới khép điện thoại di động lại, cậu mở tủ, lấy rương hành lý (va-li) ra. Lúc cậu mở rương hành lý ra liền thấy cái mũ quái dị mà lần trước đi cổ trần mua. Cậu cầm lên, đội lên trên đầu, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Ánh mắt Kha Tuấn Kiệt thấy có một vật kỳ quái đang đưa, nghiêng đầu, giật mình: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Thu dọn đồ đạc.”

“Ý tớ hỏi là cái gì ở trên đầu cậu kìa!”

“Cậu không hiểu gì hết, tớ cảm thấy sau này cái mũ này sẽ trở thành một trào lưu thịnh hành nhất!” Quả Tri không có nói giỡn, cậu thật sự cảm thấy như vậy.

“Cậu có thể mua được cái mũ xấu như vậy cũng không dễ dàng.”

Quả Tri đi tới trước gương, đang đưa đầu của mình, cái mũ cũng đang đưa theo. Cậu chính là cho rằng cái mũ này nhìn rất đẹp, một mực cho rằng như vậy. Cậu nhìn mình trong gương một chút, sau đó nhìn ra bên ngoài, sau đó nữa lại nhìn mình trong gương. Cậu nhìn vị trí ngực của mình trong gương. Ở nơi đó bị một loại tâm tình nào đó vây kín, không thể tĩnh lặng, xao động bất an. Làm cách gì để dừng lại đây? Có phương pháp không đây?

Cậu đột nhiên lao ra khỏi phòng ngủ, chạy ra ngoài trường học. Cậu vừa chạy, vừa đặt hai tay lên đầu, vịn cái mũ lại để tránh rơi xuống đất. Mọi người nhìn cậu với ánh mắt kỳ quái, nhưng mà cậu không quan tâm, vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Đi tới ngoài cửa phòng của Thời Tây, cậu dùng sức gõ vang cửa, Thời Tây mở cửa ra. Tay Quả Tri đặt trên khung cửa, thở hổn hển. Cái mũ của Quả Tri trượt xuống phía trước, che khuất đi nửa gương mặt của cậu: “Thời, Thời, Thời Tây, tớ ~~ tớ ~~” Cậu thở không nổi lại không kịp chờ đợi muốn nói chuyện.

Thời Tây nhìn chằm chằm cách ăn mặc quái dị của Quả Tri. Cái tên ngu ngốc này dám đội cái mũ này đi khắp nơi sao? Thời Tây đưa tay kéo cái nón của Quả Tri lên, cả khuôn mặt của Quả Tri lộ ra.

“Thời Tây, tối nay tớ muốn ngủ cùng cậu.” Cậu nhìn chăm chú vào Thời Tây, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình. Ngay sau đó cậu mới ý thức được lời mình nói còn có thiếu sót, lại tiếp tục bổ sung: “Tớ không phải là muốn ân ái cùng cậu, tớ chẳng qua chỉ đơn thuần là muốn ngủ cùng cậu mà thôi. Tối nay chúng ta cùng nhau ngủ một giấc thật ngon là được, không có phát sinh quan hệ thân thể ở trên giường.”

“Cậu có ý gì? Cậu nghĩ tôi là loại người hạ lưu như thế sao?” Thời Tây nhẹ cau mày, Quả Tri vội vàng khoác tay: “Không phải vậy, không phải vậy, tớ chưa từng nghĩ xấu về cậu.” Hajz, Quả Tri thật sự nên cân động não mà suy nghĩ, bởi vì, Thời Tây chính là loại người như vậy.

Quả Tri gỡ cái mũ xuống, ném lên trên giường: “Vậy tớ đi tắm trước, khi nãy chạy tới đây, mồ hôi ra nhiều quá.”

Thời Tây ngồi trước laptop. Quả Tri ở trong phòng tắm, một lần nữa nhìn chăm chăm mình trong gương. Cảm giác bất an ở trong ngực không biết đã biến mất từ lúc nào. Từ lúc trên đường chạy đi tìm Thời Tây, hay là lúc thấy Thời Tây, cậu phân biệt không rõ ràng lắm. Cậu bắt đầu tắm, hướng ra ngoài nói với Thời Tây: “Ngày mai lúc cậu đi, nhớ khóa cửa cẩn thận. Nếu như ăn trộm mò vào, chúng chơi xấu, thay đổi toàn bộ tài liệu văn chương của cậu, thì phải làm sao bây giờ?”

“Ý của cậu là, ăn trộm vào đây không phải vì muốn ăn cắp đồ đạc, mà là vào đây để đọc tiểu thuyết của tôi sao?”

“Tôi nói nếu như thôi, hơn nữa, bây giờ ăn trộm có văn hóa rất nhiều. Nếu như gặp phải một tên ăn trộm ý tưởng thơ văn thì phải làm sao bây giờ?”

“Không thể nào xảy ra!”

“Cậu thật là không cẩn thận, nếu như bị thay đổi nội dung, câu văn, lời thoại nhân vật trong tiểu thuyết, thì phải làm sao bây giờ?”

“Sẽ không ai thêm nhòm ngó đến tiểu thuyết của tôi đâu!”

Quả Tri kéo cửa ra, lộ ra cái đầu, có chút tức giận nhìn Thời Tây: “Nói càn! Tôi sẽ đọc, tôi sẽ xem cậu viết. Cho dù có hay hay dở, tôi vẫn thích xem cậu viết, cả đời này tôi vẫn thích xem cậu viết.” Thời Tây quay đầu, hắn chỉ tùy tiện nói một câu, Quả Tri liền trả lời ba câu. Dây thần kinh tình cảm trong người hắn bắt đầu hoạt động.

Quả Tri tắm xong. Thời Tây đang đứng trước cửa sổ. Có lúc, hắn sẽ như vậy. Hắn thích ngắm phong cảnh bên ngoài với nét mặt không tình cảm chút nào, tựa như trong đầu đang hiện ra một hình ảnh gì đó.

Quả Tri cũng không quấy rầy Thời Tây, cậu ngồi xuống ghế, lắc lư hai chân, đọc tiểu thuyết của Thời Tây. Bọn họ cứ như vậy, ngoài phòng là nhiệt độ giá rét, trong phòng là ánh đèn ấm áp. Máy điều hòa không khí thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ.

Hồi lâu, thân thể của Quả Tri đột nhiên căng thẳng, phía sau gáy là đôi môi ẩm áp lại ẩm ướt của Thời Tây. Thời Tây ngồi trên mép giường, tay của hắn lướt qua bả vai của Quả Tri, từ phía sau ôm chặt lấy Quả Tri. Sóng lưng của Quả Tri dán vào ngực của Thời Tây. Cậu có thể cảm nhận được nhịp tim của Thời Tây, xuyên thấu da, chấn động vào trong cơ thể Quả Tri, làm hỗn loạn hơi thở của cậu.

Thời Tây hôn từ gáy đến cổ Quả Tri, cuối cùng hắn khẽ cắn rái tay của Quả Tri: “Có thể sửa đổi tên và chữ viết, nhưng cậu và tình cảm của cậu tôi sẽ lưu lại, không cho phép bất kì người nào động đến.”

Quả Tri muốn nói điều gì đó, nhưng bây giờ, cậu còn có thể nói gì đây?

Chuyện cậu rất thích Thời Tây, không phải đã sớm bị phát hiện rồi sao?

34. Chương 34: Không Dám Đảm Bảo

Thời Tây có thể cảm giác được sự run rẩy của Quả Tri. Tay của hắn luồn vào bên trong quần áo của Quả Tri. Nhiệt độ ngón tay của hắn như muốn đốt cháy da của Quả Tri. Từ bụng đến trên ngực, cuối cùng nụ hôn của Thời Tây hạ cánh xuống bả vai của Quả Tri. Hắn nhẹ nhàng gặm cắn cơ thể của Quả Tri, một cái tay khác đặt ở lên trên xương đòn của cậu.

Tay của hắn từ từ di chuyển xuống phía dưới, sau đó nắm trọn chỗ kín của Quả Tri. Quả Tri cũng thở gấp, trườn đầu về phía sau, mũi chân căng thẳng bám vào mặt đất. Cậu không còn ý thức được nữa, từ trong miệng phát ra tình cảm của mình: “Thời Tây ~” Cậu rên rỉ một cách ngượng ngùng, có chút run rẩy.

Thời Tây đứng lên, ôm chặt lấy thân thể của Quả Tri. Hắn xoay người Quả Tri đối mặt với mình, ôm cậu di chuyển đến trên bàn. Quả Tri thấy được gương mặt đắm chìm trong tình dục của Thời Tây, nghiêng đầu sang một bên: “Tắt, tắt đèn.” Thời Tây cũng không nói chuyện, hắn đột nhiên tiến vào làm cho Quả Tri

không kịp chuẩn bị. Tay của cậu đặt lên bả vai của Thời Tây, nắm chặt. Tất cả những đồ vật trên bàn trong tầm mắt của cậu, tất cả đều lay động. Ánh đèn, rèm cửa sổ, bộ sách, DVD, chữ viết ngoằn ngoèo của Thời Tây đều mơ hồ, chỉ có Thời Tây là rõ ràng, rõ ràng như vậy.

Một hồi, cậu chống tay lên trên bàn, đè lên những tờ giấy nằm tán loạn trên đó. Bọn họ đang di chuyển, chân của Quả Tri không tự chủ ôm hông của Thời Tây. Cảm nhận thấm thiết trong cơ thể đánh thẳng vào tư tưởng của cậu. Theo thời gian trôi qua, tốc độ của Thời Tây càng lúc càng nhanh lên, cậu dần mất đi phương hướng, đầu óc trống rỗng, vẫn như cũ kêu tên Thời Tây, câu chặt Thời Tây, sau đó mệt lả.

Chờ khi cậu tỉnh lại, cậu đã đắp chăn nằm trên giường, bên cạnh cũng không có Thời Tây. Cậu nhìn lại, Thời Tây đang đưa lưng về phía cậu, ngồi trước laptop viết tiểu thuyết. Trong phòng, đèn đã tắt hết, cái gì cũng bị bóng tối bao lấy, chỉ còn dư lại tiếng gõ bàn phím thanh thúy cùng nụ cười nhẹ dịu của Quả Tri. Cậu ôm cái gối lên, từ đầu giường bò đến cuối giường. Cuối giường cách gần Thời Tây hơn, tại chỗ này cậu lại lần nữa ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, không cần đồng hồ báo thức, Quả Tri liền mở mắt ra. Cậu lại ngủ ở đầu giường, lần này bên cạnh là Thời Tây. Quả Tri chống đầu, nhìn chăm chú vào Thời Tây. Chỉ có ngủ lúc, Thời Tây mới không phòng bị như vậy. Gương mặt của hắn bỏ đi những biểu cảm lạnh lùng và đề phòng với thế giới, chỉ còn dư lại nét đẹp động lòng người.

Quả Tri cũng không đánh thức Thời Tây. Cậu thận trọng vén chăn lên, mặc quần áo vào, sau đó ngồi ở trước bàn, cầm bút lên, cắn bút suy nghĩ nên viết cái gì để lại cho Thời Tây. Cậu cảm giác bình thường mình đã nói với Thời Tây rất nhiều chuyện, nhưng tại sao trong ngực vẫn còn chất đầy rất nhiều lời muốn nói. Cậu cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó gục xuống bàn nghiêm túc viết.

Cuối cùng, cậu vẽ hình một nhân vật hoạt họa dễ thương để kết thúc lá thư.

Cậu mở cửa ra, đứng ở ngoài cửa, nhìn về phía Thời Tây đang nằm ngủ ở trên giường, nhẹ giọng nói, âm lượng giọng nói rất nhỏ, ai cũng không nghe được: Gặp lại sau, Thời Tây!

Hoa Cốc Vũ ở trong phòng ngủ của Quả Tri chờ, hần sắp mất kiên nhẫn. Kha Tuấn Kiệt mới vừa rời đi, chỉ còn dư lại Hoa Cốc Vũ ở trong phòng. Thấy Quả Tri đẩy cửa đi vào, hần vừa liếc mắt nhìn, vừa muốn mắng chửi. Quả Tri vọt tới trên giường của mình, vừa nhanh chóng thu dọn đồ đạc, vừa nói: “Tớ thật quá đáng, lại để cho một hoa mỹ nam đẹp trai như vậy chờ mình.”

Một câu khích lệ như vậy cũng làm Hoa Cốc Vũ nguôi giận. Nhược điểm lớn nhất của hần có lẽ chính là nét xinh đẹp của bản thân. Chỉ cần khen hần một câu, hần liền vui vẻ. Hoa Cốc Vũ ôm tay quan sát Quả Tri, khóe miệng hần không ngừng cong lên, dọn dẹp đồ thôi mà, có cần thiết cười như vậy không?

“Này Quả Tri, cái biểu cảm mới bị Thời Tây làm dịu này là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Quả Tri xoa mặt một chút, đỏ mặt trách cứ Hoa Cốc Vũ: “Hoa nhi, cậu, cậu nói càn, vừa rồi tớ không có bị Thời Tây làm dịu. Tớ, tớ bị làm dịu vào tối hôm qua mới đúng.”

“Cậu, người này hay bắt lỗi người ta quá!” Ngay sau đó hần thay đổi, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Vậy lúc đó cậu có phát hiện hần có bí mật hay là thói quen xấu gì hay không?”

“Không có!” Quả Tri cơ hồ không có suy nghĩ, bật thốt lên.

“Không thể nào không có!” Hoa Cốc Vũ sẽ không tin tưởng. Hần không chỉ muốn đánh bại Thời Tây về phương diện nhan sắc, mà còn muốn ở đánh bại Thời Tây về phương diện phẩm chất đạo đức.

Quả Tri thu dọn rương hành lý xong, cùng Hoa Cốc Vũ đi ra trạm xe. Quả Tri một tay kéo rương hành lý, một tay khác bẻ đầu ngón tay đêm: “Theo tớ thì Thời Tây hiền lành, dịu dàng, chu đáo...” Đầu ngón tay của Quả Tri đã không đủ dùng. Hoa Cốc Vũ trợn to hai mắt nhìn Quả Tri vẫn còn đứng ở chỗ cũ kể ra ưu điểm của Thời Tây: “Cậu xác định Thời Tây mà tớ và cậu nhắc đến có phải là cùng một người hay không? Những ưu điểm cậu nói ra, lão tử chưa từng thấy ở Thời Tây mà lão tử quen biết. Xem ra hồi cậu cũng vô ích. Tớ phải tìm một người cũng hận thù Thời Tây giống như tớ để làm bạn mới được.”

Quả Tri vỗ vỗ bả vai của Hoa Cốc Vũ: “Hoa nhi, cậu nói láo, cậu không hận Thời Tây đúng không? Cậu để ý tới Thời Tây đúng không? Mặc dù tớ và cậu có hơi khác nhau.”

“Tớ không có! Nghe cậu nói, tớ muốn ới hết những gì mới ăn khi này rồi đây này. Cậu còn dám nói cái từ này, tớ sẽ đẩy cậu xuống xe lửa.”

“Vậy tớ không nói!” Quả Tri lôi kéo rương hành lý lên xe lửa, vừa đi vừa lăm bầm lăm bầu lăm bầm: “Thì ra Hoa nhi là người có lòng tự ái cao!”

“Lão tử nghe được!”

Quả Tri ngồi ở trên xe lửa, nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện thời gian vội vàng, cậu đã rất lâu không có về nhà. Ban đầu cậu mang theo trống rỗng nội tâm bước lên xe lửa, nghĩ đến Thời Tây; bây giờ cậu mang theo nội tâm quyến luyến bước lên xe lửa lần nữa, vẫn như cũ nghĩ đến Thời Tây.

Lúc ở cạnh Thời Tây, cậu cứ tưởng rằng thời gian đang dừng lại.

Lúc rời khỏi hẻm, cậu mới giật mình nhận ra thời gian vẫn đang trôi qua, bất tri bất giác.

Mới vừa về đến nhà, Quả Tri đẩy cửa ra, đây là cảnh tượng quen thuộc. Ba cậu vừa hút thuốc vừa xem tivi, mẹ cậu thì ở trong phòng bếp bận rộn.

“Ba mẹ, con về rồi!”

Chu Tuệ nghe được giọng nói của Quả Tri, cười khanh khách quay đầu. Bà lau tay vào vạt áo, tiến lên muốn thay Quả Tri cầm rương hành lý, Quả Vân lại nói: “Để tự con nó làm. Nó đã lớn như vậy rồi, đừng cứng chiều nó nữa.”

“Mẹ, tự con xách lên phòng là được rồi.”

Quả Tri xách rương hành lý lên trên phòng, sắp xếp lại ngăn nắp sau đó mới đi ra. Cậu ngồi đối diện với Quả Vân, Quả Vân gạt tàn thuốc, thỉnh thoảng sẽ nheo hai mắt nhìn Quả Tri: “Kì thi lần này thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Bây giờ đại học là chuyện mấu chốt, cố gắng học giỏi, sau này ra ngoài xã hội tìm việc làm sẽ có lợi cho con. Không có công ty nào nhận những người không có hiểu biết vào làm đâu.” Quả Vân có rất nhiều chuyện mấu chốt, trước kia nói trung học đệ nhất cấp, sau đó là trung học đệ nhị cấp, nữa sau đó là đại học. Ông không muốn Quả Tri xem cuộc sống này rất dễ dàng, mà phải mỗi thời mỗi khắc căng thẳng thần kinh, không thể thư giãn.

“Con biết rồi ba!” Quả Tri đáp lại như vậy, nhưng đôi mắt của cậu không ngừng len lén nhìn vào cây roi đặt ở góc tường đằng kia. Nhiều năm không dùng, nó an tĩnh sống ở trong đó, bụi bặm rơi xuống bám đầy.

Năm ấy, lúc cậu học trung học đệ nhất cấp, cậu mang theo thân thể đau đớn và tự chán ghét bản thân mình mà âm thầm thề. Cậu sẽ không chọc ba tức giận nữa, sẽ không khiến cho mẹ khóc thút thít nữa, cũng sẽ không để cho cây roi kia có cơ hội chạm vào da thịt của mình nữa, bởi vì đau, bởi vì rất rất đau. Cho đến bây giờ, Quả Tri cũng không cách nào quên được nỗi đau đớn thảm thiết khi đó.

Năm ấy, cậu cứ như vậy mà bảo đảm mình sẽ giữ đúng được lời thề.

Vậy mà bây giờ, trong tâm mắt của cậu là ba, mẹ và cả cây roi đó; trong lòng của cậu là Thời Tây.

Trước kia lời thề đã sớm bị phá vỡ, chỉ còn dư lại tràn đầy lời nói dối trống rỗng. Cậu không dám bảo đảm, cũng không làm bất cứ điều gì để bảo đảm.

35. Chương 35: Bản Chất Của Cuộc Sống

Đêm khuya, cả thành phố an tĩnh chìm trong giấc ngủ mê. Quả Tri một hồi thì nhắm mắt lại, một hồi thì vỗ vỗ vào mặt, cố gắng không để cho mình ngủ. Hồi lâu, cậu nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, sau khi xác định nghe được tiếng ngáy của ba mình mới đóng cửa phòng lại, núp ở trong chăn bấm số điện thoại của Thời Tây.

“Chuyện gì?” Chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi, nhưng bởi vì là Thời Tây nói, cho nên khiến cho nội tâm của Quả Tri có chút ảm áp, khiến cho mặt của cậu toát lên nụ cười.

“Không có gì, tớ về đến nhà rồi, cậu về nhà chưa?”

“Ngày mai mới về.”

“Vậy, cậu đang làm gì thế?” Thật sự Quả Tri không phải muốn biết Thời Tây đang làm gì, mà chính là muốn tìm chuyện gì đó để nói, chỉ cần nghe thấy giọng nói của hắn là được rồi.

“Trề như thế cậu lại không ngủ!”

“Tớ không ngủ được.” Rõ ràng mí mắt sắp mở không lên. Tay của Quả Tri nhéo nhéo nhắm chặt. Không khí trong chăn có chút bết dính, cậu hơi vén tấm chăn lên một chút, để cho không khí chui vào, tiếp theo sau đó nói: “Cậu có thể kể chuyện cho tớ nghe được không? Lần trước tớ có đưa cậu một quyển sách truyện cổ tích.”

“Cậu cho rằng tôi rất rỗi rảnh?”

“Vậy cũng được!” Quả Tri chu môi, không hề lên tiếng nữa, Thời Tây từ trước máy vi tính đứng lên, bàn tay của hắn cầm đồng sách để dưới đất lên, hắn ngồi ở mép giường tiện tay lật sách. Quả Tri có chút ngu ngốc, trong đầu óc của cậu, cậu luôn cho rằng truyện cổ tích nào cũng đều có kết cục tốt đẹp, nhưng thực sự không phải là vậy.

Thời Tây đã từng muốn cho Quả Tri nhận thấy rõ thế giới này xấu xí đến mức nào nhưng không muốn đâm rạch sự ngây thơ đó. Hắn lật quyển sách, lướt qua câu chuyện người con gái bị chém đứt đôi chân; lướt qua câu chuyện mỹ nhân ngư (nàng tiên cá) vì muốn có được tình yêu nên chấp nhận đánh đổi giọng nói, nhưng sau đó không có được tình yêu và tan thành bọt sóng. Sau đó, hắn dừng lại ở một câu chuyện hạnh phúc, giọng nói của hắn vừa như lúc ban đầu, lại vừa không giống với lúc ban đầu, để nghe như vậy.

Hắn chậm rãi đứng lên. Điện thoại di động nằm trên mặt của Quả Tri. Cậu lẳng lặng nghe, sau đó lẳng lặng ngủ.

Sáng sớm, Chu Tuệ gõ cửa phòng của Quả Tri: “Quả Tri, rời giường, hôm nay chúng ta đi trung tâm thương mại mua một chút đồ.”

“Dạ, con lập tức rời giường.”

Quả Tri từ trên giường bò dậy, bây giờ chắc Thời Tây vẫn còn đang ngủ. Sau khi trở về nhà, mỗi lần Quả Tri làm chuyện gì đó cũng không nhận được nghĩ tới Thời Tây đang làm gì, hắn sẽ có biểu cảm gì, hắn đi gặp ai, hắn lại viết tiểu thuyết loại gì.

Chia xa, chỉ là hai chữ, không nghiêm trọng lắm nhưng lại mang cho người ta một cảm giác kỳ diệu đến kỳ quái. Trong lòng thiếu chút gì đó, lại thêm chút gì đó. Nhớ hắn, vào thời điểm bận rộn thì muốn có thời gian rảnh để nhớ hắn; vào thời điểm rảnh rồi lại muốn bận rộn để không nhớ hắn nữa. Đây là thói quen không có biện pháp, giống như một căn bệnh nghiêm trọng, nếu như không uống thuốc, sẽ không khỏi hẳn, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Cả tòa trung tâm mua sắm bị màu đỏ bao phủ. Bên ngoài trung tâm treo đầy quảng cáo. Một người quần áo chỉnh tề cầm micrô, đứng trên khán đài giới thiệu sản phẩm điện thoại di động đầy cảm dỗ, dưới khán đài bu đầy người, giống như bầy zombie hướng lên khán đài đưa tay ra. Bên trong trung tâm mua sắm, người đông như kiến, bọn họ chọn mua đồ, trên mặt mang theo vui sướng nghênh đón năm mới. Nhưng đây cũng chỉ là cảnh tượng giả tạo mà thôi. Năm mới có thể mang đến cái gì? Nó không cách nào làm cho cuộc sống của người giàu có trở nên quần bách, cũng không cách nào làm cho bị thương hoặc là phiền não biến mất.

Quả Tri đẩy xe đi theo sau lưng ba mẹ, tâm tình của cậu rất tốt, thích thú nhìn khắp nơi. Cậu không nhận được một hồi thì cứng nựng những đứa con nít vô tình gặp được, một hồi thì nghịch ngợm nắm tóc, kéo tay của những người mẫu làm bằng tượng sáp.

Phía trước truyền tới tiếng ồn ào, có một đám người vây ở nơi đó nghị luận âm ỉ. Gia đình của Quả Tri cũng hiếu kỳ tiến tới xem thử chuyện gì, mấy giây sau, sắc mặt Quả Tri tái nhợt. Bọn họ vây quanh hai

tên nam sinh. Hai tên nam sinh này nắm tay nhau, sắc mặt của bọn họ rất khó nhìn. Bạn thụ đứng sau lưng bạn công, hai chân của bạn thụ khẽ run, nước mắt trong suốt sắp rơi xuống từ khóe mắt. Một gia đình đang đứng trước mặt bọn họ lớn tiếng chỉ trích. Người đàn ông trung niên và vợ của ông ta cùng đưa tay ra che tầm mắt của con trai của bọn họ lại.

(Bản gốc:

- Công: Nam sinh cao to

- Thụ: Tiểu nam sinh (ý nói nhỏ hơn anh công

Phong dùng “bạn công”, “bạn thụ” cho dễ hiểu hơn.)

“Những người đồng tính luyến ái như bọn mày, có làm hay không? Muốn làm những chuyện này về nhà từ từ làm. Bên ngoài có rất nhiều con nít, tôi không muốn con của chúng tôi học theo những thứ biến thái từ bọn mày!”

“Ông nói cái gì?” Bạn công tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên. Bạn thụ ở phía sau kéo kéo áo của bạn công lại, ý không muốn để cho bạn công gây gổ. Người chung quanh cũng nghị luận ầm ĩ, một người đứng trong đám đông quát: “Bị nói như vậy chưa đủ để mày mất mặt sao?”

“Nam sinh yêu nam sinh cũng có thể sao? Chuyện gì đây trời?”

“Bây giờ càng ngày càng có nhiều người không biết xấu hổ, chuyện gì cũng làm.”

“Cha mẹ bọn mày biết chuyện này không?”

“Trong nhà không ai quản chúng sao?”

Vô số lời chỉ trích này không chỉ đánh thẳng vào hai tên nam sinh bị bao vây trong đám người, mà còn đánh thẳng vào Quả Tri đứng ở bên ngoài đám người. Bạn công kia tức giận nhìn tất cả mọi người: “Các người ở đây nói bậy cái gì? Các người dựa vào điều gì mà chỉ trích chúng tôi?”

“Can đảm ôm nhau ở chỗ này, còn sợ chúng tôi chỉ trích sao?”

Tròng mắt của bạn công đỏ rần lên, vì hấn bất lực. Hấn không thể bảo vệ người yêu sau lưng mình, để cho người yêu của mình ở phía sau lưng mình chịu đựng chỉ trích, ở phía sau lưng mình khóc thút thít.

“Chúng ta đi thôi, chúng ta đi thôi!” Bạn thụ khóc sùi sụt đưa ra cầu khẩn.

Cuối cùng bọn họ vẫn không cách nào chịu đựng được những ánh mắt cười nhạo, đành rời đi. Quả Tri nhìn bọn họ rời đi. Lúc bọn họ đi ra tới cửa, hai cánh tay vốn đang nắm chặt với nhau từ từ buông ra. Đau đớn trong ngực của Quả Tri càng ngày càng mãnh liệt. Rồi cũng sẽ có lúc mình và Thời Tây rơi vào tình huống này, có phải không?

Đây mới là thực tế tàn nhẫn, có phải không?

Đan Kết từng nói với mình, loại tình cảm này, có người không chấp nhận, cũng có người chấp nhận. Nhưng mà cô ấy lại không nói với mình, số người không chấp nhận nhiều hơn rất nhiều so với số người chấp nhận.

Hai tên nam sinh kia do áp lực từ mọi người mà buông tay nhau, mình cũng sẽ làm như vậy sao? Đây là một câu nghi vấn. Cậu dám nói mình sẽ không chọn cách buông tay khi bị mọi người chỉ trích sao? Có một số việc, bình thường không tốn sức để nhắc tới, nhưng khi làm lại rất phí sức để thực hiện.

Lúc cần đổi mặt, lại chỉ muốn chạy trốn. Đây không phải là hèn yếu, mà là bản năng.

Khi mới vừa dấy lên một tia hy vọng về tình cảm này, thực tế sẽ dùng vô số bồn nước đá dập tắt.

Đám người nhiều chuyện tản đi, gia đình của Quả Tri cũng tiếp tục đi mua đồ. Quả Vân nhìn trước mắt, đột nhiên nói: “Nhìn đi, đây chính là kết quả.” Quả Tri đi theo ở phía sau, cậu nghe những lời này của ba, tự nhủ trong lòng: Nhìn đi? Nhìn chỗ nào? Nhìn cái gì? Nhìn những cảnh đó mình sẽ không thích Thời Tây nữa sao? Chuyện đó làm sao có thể.

Có lẽ, bản chất của cuộc sống chính là tàn nhẫn.

36. Chương 36: Thời Tây (1)

Ánh sáng từ bên ngoài rèm cửa sổ chui vào, chiếu vào đôi mắt của Thời Tây, Thời Tây mở mắt ra. Hắn nằm ở trên giường nhìn trần nhà trắng bạch. Bên trong thân thể của hắn không chứa tình cảm. Đối với tương lai, hắn không ôm mong đợi, đối với quá khứ hắn cũng không có hối hận, chẳng qua là âm thầm nhìn người khác sống mà thôi.

Hồi lâu hắn mới rời giường, lúc cởi áo ra, hắn đột nhiên nhớ tới lời của Quả Tri cùng gương mặt xấu hổ của cậu ấy: “Thời Tây, sau này đừng cởi quần áo ở trước mặt tớ, vì như thế sẽ ảnh hưởng tới suy nghĩ của tớ.” Hắn đi vào phòng tắm. Mặc dù dòng nước ấm áp chảy khắp người nhưng sâu trong cơ thể của hắn vẫn là lạnh như băng như cũ.

Từ khi nào thì mình bắt đầu nhớ đến những lời của Quả Tri vậy? Đây chính là thích sao?

Loại tình cảm vừa lãng phí thời gian vừa không có chút ý nghĩa nào như vậy, không phải nó cũng giống như những loại tình cảm dư thừa khác sao?

Tắm xong, Thời Tây để khăn lông lên trên đầu, hắn ngồi ở trước bàn, mở máy laptop lên. Một phong thư được gấp lại thật chỉnh tề nằm ở trên bàn phím, bên ngoài phong thư viết: “Thời Tây!”

Thời Tây bỏ phong thư vào trong túi quần, một tay lau đầu, một tay khác thì đặt ở trên con chuột. Hắn đọc lại một đoạn tiểu thuyết mà hắn đã viết tối hôm qua, sau đó xóa toàn bộ đoạn tiểu thuyết đó. Mặc dù thường được Quả Tri khích lệ, hắn vẫn như cũ, cảm giác những thứ mình viết ra không thể nào làm cho mình hài lòng. Hắn viết được bao nhiêu lại xóa hết bấy nhiêu.

Hắn khẹp máy vì tính xách tay lại, ném khăn lông lên giường, liền bước ra khỏi cửa. Người đi đường đều mang theo biểu cảm chết lặng mà đi lướt qua hắn. Có người thì đeo tai phone nghe nhạc, có người thì cúi đầu chỉ lo chăm chú nhìn vào điện thoại di động. Xã hội này vô cùng mâu thuẫn. Lúc trước thì khích lệ mọi người tín nhiệm lẫn nhau, trao đổi lẫn nhau; vậy mà chỉ sau khi sự việc hai nữ sinh đại học bị giết hại cách đây không lâu liền đề xướng mọi người không nên tùy tiện tín nhiệm người khác. Đây là một giới hạn mơ hồ. Rốt cuộc muốn làm gì cũng phải lo lắng đề phòng, không làm gì hết có khi còn tốt hơn.

Thời Tây ngồi ở trong đám người, lạnh lùng nhìn đám người. Một người mặc quần ngắn chưa tới đầu gối, vừa nghe điện thoại vừa hướng Thời Tây đi tới. Giọng nói của cô ta thô nhon khó nghe, lớn tiếng nói chuyện điện thoại: “Anh biết khi nãy em đã thấy cái gì không? Một tên nam sinh đang đút một nam sinh khác ăn cái gì ấy. Lúc thấy, em đã cảm thấy thật ghê tởm, ha ha ha. Đúng không?” Lúc nữ sinh đi ngang qua Thời Tây, Thời Tây đưa chân ra, nữ sinh bị vấp chân té. Cô ta trợn tròn ánh mắt quay đầu lại, sau khi thấy mặt của Thời Tây liền sững sờ một giây. Thời Tây hơi khom người, một cái tay chống gối, một cái tay khác thì nắm cổ áo của nữ sinh, kéo cô ta lại gần mình: “Tôi cũng thích nam sinh, thế nào?”

“Sao? Còn không cho phép người khác nói sao?”

“Cô có thể nói xấu người khác, tôi cũng có thể thấy cô không vừa mắt, chúng ta cũng không ai xen vào chuyện của ai, đúng không?” Biểu lộ của Thời Tây cũng không có thay đổi, vẫn là lạnh như băng như cũ. Hắn buông cổ áo của nữ sinh ra, nữ sinh ngớ người ngồi tại chỗ nhìn chằm chằm Thời Tây. Thời Tây vẫn như cũ nhìn đám người: “Còn không biến mất, hay là muốn bị đánh?”

“Cậu...!” Nữ sinh lần nữa trợn tròn ánh mắt, nhưng không dám nói gì, đứng lên phui phui quần áo, hùng hùng hổ hổ đi khỏi đây.

Ban đêm, Thời Tây ngồi ở trước máy laptop, ánh sáng màn hình đánh vào trên mặt của hắn. Một tay của hắn đặt ở trên bàn phím không nhúc nhích, hắn nhận điện thoại đặt ở bên tai: “Chuyện gì?”

“Không có gì. Tớ về đến nhà rồi. Cậu có về nhà chưa?”

“Ngày mai mới về nhà.”

“Vậy, cậu đang làm gì thế?”

Thời Tây nghe giọng nói của Quả Tri, tình cảm của cậu ấy thậm chí từ bên đầu kia điện thoại vọt tới nơi này. Thời Tây có thể đoán ra nét mặt bây giờ và nụ cười của Quả Tri. Bàn tay của Thời Tây đặt trên bàn phím từ này giờ bỗng nhiên nhúc nhích, gõ ra hai chữ: Quả Tri.

“Trẻ như thế mà cậu chưa ngủ, còn làm gì nữa vậy?”

“Tớ không ngủ được. Cậu có thể kể chuyện cổ tích cho tớ nghe hay không? Lần trước tớ có đưa cậu một quyển truyện cổ tích.”

“Cậu cho rằng tôi rất rồi rãnh?”

“Sao cũng được.”

Nghe được bên kia không hề lên tiếng nữa, Thời Tây từ trước máy laptop đứng lên, bàn tay của hắn cầm cầm đồng sách để dưới đất lên. Hắn ngồi ở mép giường tiện tay lật sách. Quả Tri có chút ngu ngốc. Ở trong tiềm thức của mình, Quả Tri luôn cho rằng câu chuyện cổ tích nào cũng đều có một kết cục tốt đẹp, nhưng sự thật không phải là vậy. Nên đâm rách tư tưởng này của cậu ấy, nên cho cậu ấy biết, bản chất của cuộc sống chính là tàn nhẫn. Nhưng suy nghĩ và hành động của Thời Tây lại không giống nhau. Thời Tây lướt qua câu chuyện hai cô gái mang giày đỏ bị chém đứt chân, lướt qua câu chuyện mỹ nhân ngư vì tình yêu mà đánh đổi giọng nói, nhưng kết cục vừa không có được tình yêu lại còn bị tan biến thành bọt sóng. Cuối cùng, hắn dừng lại ở một câu chuyện có kết thúc hạnh phúc.

Đây chỉ là chuyện của hai người, cho dù người khác cho là tàn nhẫn, nhưng Thời Tây cho là tốt đẹp, như vậy là đủ rồi.

Hắn đứng lên, chậm rãi đọc. Không bao lâu, Thời Tây liền nghe được tiếng hít thở từ đầu bên kia truyền tới: “Ngủ thật ngon, thật sâu nhé, Quả Tri.” Hắn khép điện thoại đi động lại.

Ngày kế tiếp, Thời Tây cầm theo hai quyển sách và máy vi tính xách tay mà rời đi. Máy bay bắt đầu di chuyển trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu bay lên bầu trời. Thời Tây lấy phong thư của Quả Tri viết để trong túi quần ra. Trên tờ giấy chính là chữ viết chính tề của Quả Tri. Hắn vừa chống cằm vừa đọc nội dung bức thư.

Thời Tây!

Khoan đã, để cho tớ nghĩ trước tiên nên nói gì với cậu cái đi. Cậu có thể đáp ứng một yêu cầu của tớ không? Đó là phải đọc hết phong thư này, nếu không, nếu không cậu không phải là một người tốt!

Tớ biết cậu bận rộn, vội vàng viết tiểu thuyết, vội vàng đọc sách, vội vàng xem DVD, vội vàng chơi trò chơi. Nhưng mà, những lúc viết tiểu thuyết, những lúc đọc sách, những lúc xem DVD, những lúc chơi trò chơi, thật ra thì cậu có thể nghĩ đến tớ một chút. Tớ đột nhiên phát hiện một chuyện, lúc viết những câu ở trên, tớ quả thực rất không biết xấu hổ!

Thời Tây à, tớ mua rất nhiều viết bỏ vào trong ngăn bàn của cậu, cũng thay cậu khóa cửa sổ thật kĩ. Tớ mua cuốn sách Kỹ xảo chụp hình, gần đây đang nghiên cứu. Trong kì nghỉ đông, tớ sẽ thu thập thật nhiều tư liệu cho cậu. Cậu có thể yên tâm về nhà đón năm mới. Tớ ở chỗ này thành tâm chúc phúc cậu lên đường xuôi gió, phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn.

Đúng rồi, đúng rồi, kì nghỉ đông năm nay tớ phải đi làm thêm rồi.

Tớ rốt cuộc đang viết cái gì vậy? Tại sao thoát nhìn lại thấy rất ngốc nghếch? Hay là viết lại trên tờ giấy khác đi.

Hay là, dùng tờ giấy này để viết đi. Tờ giấy có vẽ ngoằn ngoèo ở trước mặt, cậu không nên mở ra xem.

Cậu luôn nói cái thế giới này rất xấu xa, tớ lại cảm thấy cái thế giới này có ánh mặt trời ấm áp, có đóa hoa xinh đẹp, có bầu trời xanh thẳm, có trung tâm mua sắm chất đầy thực phẩm cùng quần áo xinh đẹp, có người hiền lành, giống như thiếu nữ, Hoa nhi, Đường tỷ, bạn cùng phòng của tớ cũng khá tốt, vậy thế giới này xấu ở chỗ nào? Thời Tây, không nên quá căm ghét cái thế giới này, bởi vì tớ cũng đang sống trong cái thế giới này.

Cuối cùng, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã sống cho tới hôm nay, để tớ có thể quen biết được một người tên là Thời Tây.

Làm sao bây giờ, rõ ràng nói là cuối cùng, nhưng tớ còn muốn viết nữa. Tớ sẽ ngồi đây viết cho đến khi cậu tỉnh ngủ luôn sao? Tớ thật muốn kết thúc, gặp lại sau.

Tớ lại muốn viết, vậy thì nói một câu thật ý nghĩa để làm kết thúc nha.

Ai nha, không nghĩ ra được, làm sao bây giờ, bảo bối.

Hai chữ bảo bối cuối cùng được viết chèn lên những hình trang trí trên tờ giấy nhưng vẫn có thể đọc được bình thường. Tay cầm tờ giấy của Thời Tây rũ xuống, hắn quay đầu nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Lúc này, tình cảm không có báo trước chút nào đã trở lại trong cơ thể hắn. Khóe miệng đẹp mắt của hắn nhẹ nhàng cong lên.

Thích, thứ tình cảm này đúng là lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực.

Nhưng mà có thể vứt bỏ sao? Cứ để cho nó tiếp tục lãng phí đi.

37. Chương 37

Những ngày qua, Quả Tri đi làm việc ở nhà hàng do bạn của Quả Vân làm chủ. Kể từ sau khi tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp, Quả Vân vì muốn rèn luyện cậu, vừa đến ngày nghỉ sẽ để cho cậu tới nơi này làm, cho nên Quả Tri đã rất nhuần nhuyễn công việc ở đây. Đây là một nhà hàng chuyên bán thức ăn nhanh, bố trí rất sạch sẽ và chỉnh tề. Bởi vì muốn tiết kiệm thời gian, những nhân viên văn phòng làm việc gần đó thường ghé vào đây, cho nên nhà hàng này làm ăn cũng không tệ lắm.

Một ông khách quen của nhà hàng này đã quen biết Quả Tri, thấy Quả Tri, không nhịn được cười khanh khách kêu: “Quả Tri, lại nghỉ sao? Ba cháu cũng thật là, khó có được ngày nghỉ, vậy mà còn bắt cháu đi làm.”

“Con cảm thấy đi làm rất tốt mà!”

“Đứa nhỏ này tương lai rất có tiền đồ! Hôm nay nên ăn món nào đây?” Ông lựa chọn món ăn, Quả Tri chỉ vào vài món ăn, đang hoảng nói: “Mấy món ăn này hôm nay có chút mặn.” Lời này mới vừa nói xong, bị ông chủ đứng cách đó không xa nghe được: “Quả Tri! Lại đang nói càn cái gì vậy?!” Ông chủ Tôn Hùng và Quả Vân là chiến hữu của nhau, đều là những người thẳng thắn. Nhưng Tôn Hùng so với Quả Vân sáng sủa hơn. Quả Tri tiến lại gần Tôn Hùng. Quả Tri sẽ không sợ Tôn Hùng giống như sợ ba mình.

“Nhưng phật Di Lạc thúc thúc, hôm nay những món thức ăn kia quả thật có chút mặn.”

“Con còn nói? Bác nói bao nhiêu lần rồi? Đừng gọi bác như vậy! Tiểu tử con cũng biết phá hư chuyện làm ăn của người khác quá. Nếu con không nói ra, người khác cũng sẽ không biết, mặn thì uống nước nhiều là được.” Tôn Hùng nói lớn, làm cho khách hàng nghe không sót một từ, nhưng mọi người cũng đã quen rồi.

Quả Tri gật đầu một cái. Tôn Hùng đưa một phần thức ăn đóng hộp cho Quả Tri: “Trung tâm kỹ thuật số, lầu 2, khu A19.”

“Được!” Quả Tri xách theo túi ni lon liền đi ra ngoài. Trung tâm kỹ thuật số cũng không xa, bên trong tràn đầy hình ảnh, âm thanh, tiếng nhạc, tiếng nói chuyện phiếm. Cậu đi thang cuốn lên lầu hai, đứng ở trên đó nhìn kỹ xung quanh nhưng vẫn không tìm được khu A19 ở đâu. Cậu liền đứng ở đó lớn tiếng nói: “Người nào vừa mới gọi một phần thức ăn của nhà hàng ‘CUỒI HA HA’ vậy?~~ Nhân viên giao hàng đến rồi đây, ra nhận đi. Một phần cơm nhiều thịt, hương vị ớt cay tới rồi đây!~~ Nhanh lên, nhanh lên~~ để lâu sẽ nguội mất~~” Giọng nói của cậu thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

“Quả Tri!” Có một âm thanh gọi Quả Tri lại. Quả Tri quay người, ngay sau đó nhận ra đối phương, có chút vui mừng đi tới: “Lâm Lâm!”

“Nghe giọng nói có chút quen thuộc, không nghĩ tới là cậu.”

Quả Tri quan sát chỗ này một chút: “Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

“Bạn trai tớ mở tiệm, tớ tới nơi này giúp một tay. Cậu ăn mặc cái gì vậy?” Vương Lâm Lâm dòm trang phục Quả Tri mặc trên người, trước ngực còn có mấy chữ to ‘Cửa hàng thức ăn nhanh CUỐI HA HA’.

“Tớ đang làm thêm nhân kì nghỉ đông.” Quả Tri không nhịn được cười. Vương Lâm Lâm nhìn mặt của Quả Tri, cậu ấy tựa hồ không thay đổi, nhưng lại luôn cảm thấy có nơi nào đó đã thay đổi, đột nhiên hỏi: “Này, bộ dáng tươi như gió xuân này của cậu là sao? Có phải đã yêu rồi, đúng không?”

Quả Tri hoảng sợ lui về phía sau: “Nói càn, không, không có!” Mới vừa phủ nhận chưa được hai giây, cậu lại thừa nhận: “Đúng vậy!”

“Thời gian duy trì nói láo cũng quá ngắn!” Vương Lâm Lâm trợn trắng mắt, cũng không có hỏi nhiều, dù sao đang học đại học yêu đương cũng là chuyện rất bình thường. Vương Lâm Lâm kéo cái ghế lại, đặt ở trước mặt Quả Tri: “Chúc mừng cậu, không còn là trai tơ nữa.”

Quả Tri mới vừa ngồi xuống, đột nhiên bật đứng lên: “Cậu, nói càn! Chúng tớ chưa có làm!” Hai giây sau, Quả Tri ngồi xuống lần nữa, buông lỏng nói: “Chúng tớ đã làm rồi!”

“Cậu bị bệnh thần kinh sao?” Vương Lâm Lâm không nhịn được trợn trắng mắt, thấy Quả Tri treo máy chụp hình trước ngực: “Xin hỏi, cậu ra ngoài giao thức ăn, cần mang máy chụp hình sao?”

“Tớ có chuyện cần dùng tới!”

“Có muốn chụp hình tớ hay không? Đến lúc đó đưa cho Hoa Cốc Vũ xem một chút, hỏi cậu ấy bây giờ tớ có đẹp hơn không.”

“Cái này không thể được, cậu không nằm trong phạm vi lựa chọn tư liệu cho Thời Tây của tớ!”

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy? Thời Tây? Cái tên này hình như có chút ấn tượng. Tớ nhớ ra rồi, có phải cái người lúc nào cũng mang cái mũ giống như giang hồ không? Cái tên quái nhân không chút đặc sắc gì đó sao? Lúc ấy cậu nguyện ý cùng hắn chơi đùa, hắn liền cùng cậu vào trường đại học Z sao?” Vương Lâm Lâm chẳng qua là thành thật mà nói ra ấn tượng của mình đối với Thời Tây khi học trung học đệ nhị cấp. Quả Tri có chút bất mãn, chu môi: “Lâm Lâm, thật ra thì trước kia là tớ lừa gạt cậu. Đáng đáp của cậu một chút cũng không đẹp!!”

Câu này là từ trong miệng Quả Tri nói ra sao? Vương Lâm Lâm trợn mắt: “Quả Tri, cậu bị trường đại học Z làm cho thay đổi sao? Tớ không đẹp nơi nào?!”

“Chỗ nào cũng đều không đẹp!”

“Này, chuyện này rốt cuộc là sao? Quan hệ giữa cậu và Thời Tây tốt lắm sao? Người khác đều nói hắn xấu xí cơ mà.”

“Thời Tây bây giờ không mang cái mũ trên đầu nữa!”

“Vậy thì thế nào, còn không phải là một tên quái nhân sao?”

Quả Tri lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh lên, đưa điện thoại di động cho Vương Lâm Lâm xem. Mặt Vương Lâm Lâm khinh thường nhận lấy điện thoại di động, vừa nhìn, máu thích trai đẹp trong cơ thể cô lại tăng trưởng cấp tốc, giọng nói cũng thay đổi: “Đây là Thời Tây?! Cậu nói đây là Thời Tây?!”

Thật hồngбет, tác dụng phụ của thích thật đáng ghét, đã lây bệnh cho Quả Tri. Quả Tri có chút kiêu ngạo, nhưng mà cũng khó trách, có ai mà không muốn người khác khen bạn trai của mình đâu chứ! Đây chính là bạn trai của mình, Thời Tây.

Con người của Vương Lâm Lâm mau chóng trỗi to, vẫn như cũ xem hết tấm hình này tới tấm hình khác trong điện thoại di động của Quả Tri: “Này, Quả Tri, tại sao album hình trong điện thoại di động của cậu tất cả đều là hình của Thời Tây vậy? Hơn nữa tất cả đều là những tấm hình chụp lén!”

“Còn tại sao nữa, đương nhiên là bởi vì cậu ấy đẹp trai.”

“Đơn giản vậy sao...”

Lúc này truyền tới tiếng gọi ầm ỉ: “Nhân viên của nhà hàng thức ăn nhanh CƯỜI HA HẢ có ở đây không? Tôi vừa gọi cho ông chủ của các người, ông chủ nói đã cho người đi giao thức ăn rồi mà. Tôi đã đặt phần cơm có nhiều thịt, vị ớt cay đó.~”

“Nguy rồi, quên chuyện này. Tớ đi giao cơm cho khách đây, tạm biệt!”

“Đi đi, lần sau có rảnh rồi tới tìm tớ chơi.”

“Được, được!”

Quả Tri đứng lên, đi không đầy hai bước, Vương Lâm Lâm ở sau lưng gọi cậu lại: “Quả Tri, số điện thoại của Thời Tây là gì?”

Lỗ tai của Quả Tri nghe được nhưng trong lòng của Quả Tri không nghe thấy. Cậu tiếp tục bước nhanh đi về phía trước: “Tôi là nhân viên giao cơm của nhà hàng ‘Cười Ha Ha’. Xin lỗi vì đã giao cơm chậm.”

Mới vừa về tiệm, giọng nói của Tôn Hùng liền truyền tới: “Tiểu tử kia, có phải là đi lạc đường rồi không?”

“Con gặp lại một người bạn học, trò chuyện mấy câu.”

“Bạn học trai hay là bạn học nữ?”

“Bạn học nữ.”

Tôn Hùng nhếch môi, sờ bụng một cái, nhạo báng Quả Tri: “Không nghĩ tới con cũng biết yêu đơn phương!”

“Không phải như bác nghĩ.”

Tôn Hùng không nghe giải thích, mang theo nụ cười rời đi. Quả Tri lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Thời Tây: “Này, Thời Tây, cậu đoán xem tớ mới vừa gặp phải người nào?”

“Vậy cậu đoán tôi có hứng thú muốn biết sao?” Đầu kia giọng nói lạnh lùng.

“Vương Lâm Lâm.”

“Không quen biết!”

“Trước kia ngồi cùng bàn với tớ. Cô ấy nhớ cậu, nhưng mà cô ấy nói cậu xấu, sau đó tớ đem hình của cậu ra cho cô ấy xem. Cậu thật sự nên biết biểu cảm lúc đó của cô ấy. Để tớ xem cô ấy còn nói cậu xấu nữa không. Lâm Lâm không phải người xấu, chỉ mỗi cái tội là mê trai đẹp.” Quả Tri an ủi Thời Tây.

Thời Tây không muốn được an ủi, hắn chỉ muốn hỏi một chuyện: “Quả Tri.”

“Sao?”

“Tại sao cậu lại có hình của tôi?”

“Chuyện đó, nó, nhưng thật ra là như vậy.” Quả Tri cau mày suy nghĩ nên nói ra như thế nào, nhưng không thể nói ra được, vậy thì cứ cắt đứt cuộc gọi của Thời Tây là được!

Quả Tri đứng ở cửa tiệm, hai tay bỏ vào trong túi quần, nhìn đường phố. Tâm tình bây giờ, giống như sáng sớm sáng rõ, giống như đứng l giữa ánh mặt trời, giống như nghe được một bài hát sôi động, không nhận được, chỉ muốn nhẹ nhàng lay động thân thể.

38. Chương 38

Ban đêm, Quả Tri ngồi ở trên giường, cậu đã rửa tất cả hình ảnh chụp gần đây ra, một xấp ảnh thật dày ở trên giường. Cậu tỉ mỉ phân loại ảnh, sau đó bỏ vào trong phong thư. Cậu lấy bút ra, nằm lỳ ở trên giường

nghiêm túc viết lên đó tên Thời Tây. Hai chân cậu động đậy, áp mặt lên phong thư, cắn đầu bút, suy nghĩ một hồi thì lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Thời Tây.

Địa chỉ nhà của cậu là gì thế? Tổ muốn gửi đồ cho cậu.

Bên kia hồi lâu không có đáp lại, Quả Tri lại tiếp tục gửi thêm một tin nhắn.

Cậu yên tâm, tớ sẽ không đi trộm đồ. Bất quá, tớ cũng sẽ gửi địa chỉ nhà của mình cho cậu. Nếu như nhà cậu có tổn thất cái gì, cậu có thể trả thù tớ.

Ngay sau đó, Quả Tri đem địa chỉ nhà mình gửi qua cho Thời Tây. Bên kia vẫn như cũ không có đáp lại. Chắc là do Thời Tây bận rộn, hoặc là điện thoại di động hết pin. Quả Tri nghĩ như vậy, đem phong thư đặt ở dưới gối. Chu Tuệ ôm chăn đi vào phòng của Quả Tri: “Gần đây khí trời trở nên lạnh, đoán chừng có tuyết rơi, cho nên con cần phải dùng thêm một tấm chăn nữa.”

“Như vậy cũng được rồi mà mẹ!” Quả Tri từ trên giường đứng lên.

Chu Tuệ muốn giúp Quả Tri sửa sang lại giường: “Con xuống mau đi, để mẹ tranh thủ dọn dẹp giường cho con, nếu không ba con về mà thấy sẽ trách mẹ cứng đầu con.” Quả Tri gạt đầu một cái, xuống giường đứng ở bên cạnh. Chu Tuệ sắp xếp gối chăn cho ngăn nắp lại, cầm cái gối lên vỗ vỗ, vô tình thấy được cái phong thư màu vàng nhạt. Bà vừa định cầm lên, lại bị Quả Tri đoạt mất, vẻ mặt của cậu rất dễ dàng bán đứng cậu.

Chu Tuệ cười cười: “Xem con như vậy, là viết cho bạn gái sao?”

Quả Tri cầm phong thư không lên tiếng, Chu Tuệ dọn dẹp xong, đi ra tới cửa, đột nhiên xoay người, bà cứ như vậy nhìn Quả Tri. Trong ánh mắt của bà có cái gì đó rất khó tả, bà cẩn thận hỏi Quả Tri: “Quả Tri, là bạn gái, đúng không?” Câu hỏi của Chu Tuệ mang theo sự lo lắng cùng băn khoăn của bà, nhưng vẫn là Quả Tri đau nhói. Cái nhà này không ai quan tâm mình chọn tình cảm, chỉ quan tâm mình chọn giới tính.

“Dạ, là cô gái, nhưng còn chưa phải là bạn gái, chẳng qua là có chút cảm mến.” Vì vậy cậu đã bắt đầu nói dối, biết rõ nói dối là không tốt, nhưng đối mặt trước tình huống này, trừ nói dối ra còn có những biện pháp khác sao? Chỉ có phương diện này là Quả Tri không thể giống như đứa bé nữa.

Cậu không cách nào tổn thương người nhà, cậu sợ những chuyện trước kia, nhưng mà làm cho cậu sợ hãi nhất chính là ba của cậu sẽ hủy diệt tình cảm của cậu cùng Thời Tây. Ông ấy sẽ làm như thế, ông ấy nhất định sẽ làm như thế. Cho nên, cứ nói láo, cứ tiếp tục nói láo.

Cậu không chỉ có tình yêu, cậu còn có gia đình.

Chu Tuệ nghĩ Quả Tri sẽ không lừa gạt mình, cũng sẽ không nói dối, yên tâm cười: “Vậy thì tốt.”

Vậy thì tốt, vậy thì tốt sao? Lời của Chu Tuệ vô tình, tựa như bà ấy đang đưa hai tay ra, từ sau lưng đẩy Quả Tri xuống vực sâu thống khổ.

Điện thoại của Thời Tây gọi tới, Quả Tri liếc nhìn Chu Tuệ đang đi tới phòng bếp, nhận điện thoại: “Thời Tây!~” Cậu nhẹ nhàng kêu tên Thời Tây một cách ấm áp.

Đầu kia trầm mặc một hồi, hỏi: “Chuyện gì?”

“Không có gì, tớ rất khỏe.”

Lúc này, Quả Tri nghe được âm thanh có người mở cửa, cậu vội vàng nói: “Một hồi tớ sẽ gọi lại cho cậu.” Nói xong vội vàng bỏ điện thoại di động vào trong túi quần. Quả Văn vừa đi ra ngoài cùng bạn bè uống trà trở về. Ông ngồi ở trên ghế sa lon, bắt đầu xem ti vi. Quả Tri ngồi ở cách đó không xa. Lâu lâu Quả Văn sẽ nhìn Quả Tri. Lần trước ở trung tâm mua sắm, thấy chuyện hai tên nam sinh kia, trong đáy lòng của ông lại nổi lên lo lắng bấy lâu ẩn nấp. Ông lo lắng có một ngày Quả Tri sẽ dẫm lên vết xe đổ đó, lo lắng đầu óc Quả Tri còn ngu muội muốn cùng nam sinh ở cùng nhau. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến, ông liền cảm giác một trận bực mình.

“Chứng kiến cảnh hai tên nam sinh đồng tính bị mọi người phản đối ở trung tâm thương mại lần trước, con có ý kiến gì không?” Quả Văn hỏi thẳng, Quả Tri ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới đột nhiên sẽ nghe

đón cái câu hỏi này. Cậu trầm mặc không nói, Quả Vân tiếp tục hỏi: “Con cũng cảm thấy bọn họ rất ghê tởm sao?” Lại là một câu hỏi muốn thử dò xét cậu, so với Chu Tuệ còn trực tiếp hơn.

Rất tàn nhẫn! Quả Tri siết chặt tay, muốn mình trả lời sao? Muốn chính miệng mình thừa nhận tình cảm của mình rất ghê tởm sao? Đây là một câu hỏi mà Quả Tri không muốn trả lời, vĩnh viễn cũng không muốn!

“Nhưng ba à, không phải ba dạy con rằng nói xấu người khác là không tốt sao?”

“Còn tùy người. Loại người như bọn họ thì bị mắng là đúng, toàn là những người không biết liêm sỉ.” Quả Vân cũng không biết, những lời mà người khác mắng hai tên nam sinh lần trước cũng đánh vào trên người Quả Tri.

“Loại người như vậy không đáng giá để nhận được sự thương cảm từ mọi người.” Quả Vân một mực nói ra, khi có chút kích động ông sẽ nói chuyện một cách nghiêm nghị. Quả Tri nghe, loại người như vậy, loại người như vậy, mình cũng là loại người như vậy.

Chu Tuệ ở một bên xen vào: “Anh cũng đừng nói thế, Quả Tri bây giờ có thích nữ sinh. Anh nói chuyện này làm gì.”

Quả Vân phản ứng không nhiều, liếc mắt nhìn Quả Tri: “Con cũng đã lớn, chuyện yêu đương như vậy ba cũng không có biện pháp xen vào nhiều. Nhưng mà không thể ảnh hưởng tới việc học, nghe chưa?”

“Dạ!~” Nghe được Quả Tri trả lời như vậy, Quả Vân cũng yên tâm. Ông cũng giống như Chu Tuệ, cảm thấy tính tình Quả Tri như thế sẽ không lừa gạt mình.

Ở nơi này, chỉ trong nháy mắt, Quả Tri đột nhiên xuất hiện cô độc như thế. Trong cái nhà này tựa hồ chỉ có mình và tình cảm không được công nhận của mình, sau đó chính là lời nói dối chất thành đồng.

Đối với chuyện này, thái độ của bọn họ không phải là một mực cũng rất rõ ràng sao? Chỉ có mình Quả Tri, ngây ngốc hy vọng theo thời gian, bọn họ có thể sẽ tiếp nhận một chút, sẽ tha thứ một chút. Nhưng thực tế đánh nát ảo tưởng của cậu, sâu trong nội tâm có một âm thanh đang cười nhạo: “Đừng có nằm mơ, bọn họ sẽ không chúc phúc tình yêu của mày đâu, ngược lại bọn họ sẽ nguyện rửa tình yêu của mày. Đừng có nằm mơ, tỉnh lại đi, mở hai mắt ra nhìn rõ đi.”

Quả Vân đi tới phòng bếp giúp Chu Tuệ. Quả Tri đi trở về căn phòng, đóng cửa lại, lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện từ nãy giờ cậu vẫn chưa ngắt điện thoại với Thời Tây. Cậu lần nữa đưa điện thoại di động đặt ở bên tai: “Cậu nghe hết rồi sao?”

“Ừ!~”

“Tớ không phải cố ý nói dối. Tớ không phải là không muốn thừa nhận cảm tình của mình...” Quả Tri muốn giải thích.

“Đừng nói nữa, Quả Tri.” Thời Tây nghe được đối thoại của bọn họ, biết gia đình Quả Tri, nhưng hẳn có thể làm gì đây? Phóng tới nhà Quả Tri, đánh ba mẹ của Quả Tri một trận, sau đó khóc lớn, quỳ gối cầu xin Quả Vân đồng ý sao? Quá không thực tế, thời cơ còn chưa tới. Bây giờ bất kể là làm gì, cũng sẽ bị từ chối, đem ra làm trò cười mà thôi. Thời Tây quá quen thuộc với thực tế. Người bình thường sẽ bị bắt công trên thế giới đánh chết, nhưng ma quỷ không phải thuộc về thế gian. Thời Tây một mực ngủ say dưới đất, một ngày nào đó sẽ thức dậy dẹp bỏ mọi bất công.

Quả Tri dừng lại, cổ buông lỏng, nói sang chuyện khác: “Hơn nữa tớ cũng sợ cây roi của ba, đánh rất là đau.”

“Quả Tri, cứ như vậy chờ tôi đi, chờ tôi tự tay bẻ gãy cây roi kia,”

“Ừ, tớ chờ cậu, tớ sẽ một mực chờ cậu.” Quả Tri siết chặt điện thoại di động, liều mạng gạt đầu, sau đó hốc mắt mơ hồ.

39. Chương 39: Thật Sự Rất Thích

Chương 39. Thật sự rất thích

Đôi khi, nhớ một người nào đó còn làm cho chúng ta cảm thấy cô đơn hơn là lúc chúng ta chỉ có một mình.

Thời gian cách xa Thời Tây cũng đã lâu, Quả Tri đối với Thời Tây càng ngày càng cảm thấy nhớ. Cậu muốn nhìn hân ngồi xếp bằng, đặt laptop ở trên đùi; muốn nhìn ngón tay xinh đẹp của hân cầm bút, viết những dòng chữ ngoe ngoác lên trên giấy; muốn nhìn hân tập trung viết tiểu thuyết, tập trung đến độ như bỏ quên cả thế giới; muốn biết hân gần đây có sở thích kì quái gì nữa không. Cậu nhớ bộ dáng đẹp mắt của hân, muốn nghe hân chửi mình.

Trong lồng ngực của cậu chứa tràn đầy tình cảm, không còn chỗ trống.

Muốn thấy hân, dù chỉ là một giây cũng được.

Tựa như, chỉ những khi ở cạnh Thời Tây, cậu mới thật sự là chính mình.

Ở trong cửa hàng bận rộn hết một ngày, Quả Tri uống một ngụm nước, sau đó mặc chiếc áo khoác thật dày vào, vừa bước đi ra khỏi cửa liền không nhịn được run run người. Thời tiết hôm nay có phần lạnh lẽo. Quả Tri đá văng cục đá nằm trên đường. Cậu một hồi thì nhìn qua bên kia lề đường, một hồi lại nhìn thẳng về phía trước, một hồi lại nhìn một chút khói lạnh tỏa ra từ trong miệng của mình.

Trên đường về nhà sẽ đi ngang qua một công viên cũ kỹ, đa số các thiết bị bên trong đã cũ rách, hư hại. Bởi vì công viên này cũng ở gần nhà, cho nên Quả Tri khi còn bé rất thích đến nơi này chơi. Quả Tri giẫm lên trên lá khô mà đi, hai tay cậu bỏ vào trong túi quần, mắt không ngừng quan sát nơi này. Khi còn bé, cậu thích nhất là trò xích đu ngựa. Vậy mà, sau bao năm, xích đu ngựa đã bị hư hỏng, nằm trên đất chẳng khác nào một đồng phế liệu. Quả Tri trèo lên phía trên ngồi. Cậu nhặt một nhánh cây nhỏ nằm dưới đất lên, tiếp theo là viết hai chữ ‘Thời Tây’, sau cùng là vô thức mà bật cười lên. Nếu như để Thời Tây thấy, nhất định mình sẽ bị mắng.

Cậu lấy điện thoại di động ra, mở camera lên, tự quay phim chính mình.

“Thời Tây! Là tớ, Quả Tri. Chuyện là như vậy. Ai nha, thật là, chờ tớ một chút.” Quả Tri đưa tay phải ra, không ngừng chỉnh camera sao cho có thể quay rõ cậu và cái xích đu ngựa cũ kĩ cậu đang ngồi lên, sau đó nói tiếp: “Chúng ta là người yêu của nhau có đúng hay không? Cho nên, cậu nói thử xem, năm mới cũng phải làm cái gì đó cho nhau, đúng không? Tớ có thể nói một nguyện vọng nhân dịp năm mới có đúng hay không? Cậu có thể quay lại một đoạn video như vậy rồi gửi cho tớ được không? Tớ không muốn xem hình của cậu nữa, tớ muốn nhìn cậu cử động và nói chuyện. Tớ yêu cầu có hơi quá đáng rồi, đúng không?”

Quả Tri kết thúc đoạn video này, vẫn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, đứng lên, đi tới đi lui ở trong công viên. Cậu suy nghĩ có nên gửi đoạn video này cho Thời Tây hay không. Đột nhiên, cậu quay sang thùng rác bên cạnh: “Mày nói cho tao biết đi, có nên gửi hay không. Nếu như mày cho rằng tao không nên gửi, vậy thì liền động đậy hai cái. Còn nếu như mày cho rằng tao nên gửi, vậy thì đừng động đậy.” Đây là cái yêu cầu quỷ quái gì vậy? Quả Tri, cậu nghĩ rằng thùng rác có thể đi hai bước đúng không?

Thấy thùng rác không động đậy, Quả Tri gật đầu một cái: “Được, là do mày lựa chọn, không phải tao lựa chọn.” Nói xong Quả Tri nhấn nút gửi, sau đó bỏ điện thoại di động vào trong túi quần, mang theo nụ cười mà chạy về nhà.

Chu Tuệ thấy bộ dáng thờ ơ hờ hững của Quả Tri: “Con vừa đi đâu thế? Trễ như thế mới về nhà, nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm đi.”

“Con đi dạo xung quanh đây một chút. Hôm nay thật là lạnh.”

“Đúng vậy, nói không chừng năm nay có thể có tuyết rơi đây.” Chu Tuệ nhìn ra ngoài cửa sổ một chút.

Quả Tri cũng cao hứng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đã mấy năm không thấy tuyết rơi, nếu như tuyết rơi thật thì quá tốt.” Chu Tuệ không nhịn được cười nói: “Con đó, bên ngoài có thể coi là người lớn, nhưng bên trong so với trẻ con không khác chút nào.”

Người một nhà cùng nhau ăn cơm, như thế mới là gia đình thật sự, đây là quy tắc Quả Vân đề ra. Quả Tri gấp thức ăn bỏ vào trong chén, nhớ lại Thời Tây, lúc đi du lịch, ngồi ở trong quán ăn nhỏ, Quả Tri nói rất nhiều, những chuyện cần hoặc không cần thiết cũng đều muốn nói cho Thời Tây nghe, cho dù hẳn không có chút nào đáp lại.

Giống như thường ngày, cơm nước xong, Chu Tuệ dọn dẹp chén đĩa, Quả Vân lập tức đốt một điếu thuốc: “Bạn gái con cũng là học sinh sao?” Ông thở ra một làn khói trắng.

“Cô ấy là học sinh, thành tích rất tốt, nhưng mà còn chưa phải là bạn gái của con. Con chẳng qua là có chút thích cô ấy mà thôi.” Quả Tri lại bắt đầu khó chịu, đứng lên. Những lời nói dối không chút ý nghĩa này từ trong miệng cậu phát ra, chỉ thông qua đại não, không thông qua buồng tim.

“Ừ! Tìm bạn gái, phải tìm một người đáng hoàng, lễ phép. Con xem anh họ của con đấy, lần trước dẫn bạn gái về. Con gái gì đâu mà trang điểm lòe loẹt, ăn mặc chẳng ragi. Mọi người đều nói nhỏ với nhau, thật là làm cho dòng họ mất mặt.”

“Dạ!”

Chỉ có cha mẹ là thật sự thân thích thôi, còn những người khác trong dòng họ chẳng qua là mang cùng dòng máu mà thôi. Nếu như bạn làm chuyện kỳ quái, ánh mắt của bọn họ, lời nói của bọn họ sẽ đổ dồn về bạn. Bất cứ khi nào rảnh rỗi, họ lại lôi ra để chê bai, chỉ trích.

Loại tình cảm này, muốn tiếp tục, phải đối mặt với rất nhiều chuyện, thật sự rất nhiều.

Rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần xong, nhưng việc cần được thừa nhận so với việc chuẩn bị tinh thần còn khó hơn.

Có nhiều người buông xuôi, cũng có nhiều người kiên trì.

Quả Tri không muốn buông xuôi một lần nào nữa. Cậu đã từng buông xuôi, nhưng kết quả thì sao? Cuối cùng vẫn thích Thời Tây như cũ. Đây là linh hồn, đây là buồng tim, đây là hạnh phúc.

Mặc dù phần tình cảm này có chút không công bằng, nhưng cũng không cô độc, không chỉ riêng mình, mà còn có người khác.

Tiếp nhận sau đó chịu đựng.

Bọn họ trò chuyện với nhau, thời gian trôi qua. Lúc 11 giờ, Chu Tuệ ở ban công thu dọn quần áo đột nhiên gọi Quả Tri: “Quả Tri, mau tới đây, tuyệt rồi!” Quả Tri chạy ra ngoài ban công. Giữa bóng tối đen như mực, những bông hoa tuyết trắng muốt rơi xuống, giống như là thiên sứ giáng trần, cảnh đẹp làm lay động lòng người. Quả Tri đưa tay ra, bông tuyết rơi vào trong lòng bàn tay, hòa tan.

Nơi xa, không biết người nào đốt pháo bông, theo tiếng vang, bầu trời sáng rực rỡ lên.

Quả Vân cũng đi ra, ba người đứng ở ban công nhìn cảnh tuyết rơi đã mấy năm không thấy. Nó thật ra thì cũng không đẹp lắm.

Quả Vân cùng Chu Tuệ trò chuyện, mà lòng của Quả Tri lại xáo động. Trong con người hơi khuếch trương của cậu có tuyết, có pháo hoa ngũ sắc, cũng có cái công viên cũ rách kia. Bên trong công viên cũ rách đó có chiếc xích đu ngựa, ở trên chiếc xích đu ngựa có một người con trai. Sẽ không sai, không thể nào sai. Thời Tây ngồi ở trên xích đu ngựa, hai tay bỏ vào trong túi quần. Hắn biểu cảm lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn pháo bông.

Đây là cái gì cảm giác gì đây? Cơ thể đã có chút nóng.

Hai tay của cậu nắm chắc lan can của ban công. Chu Tuệ thấy biểu cảm của Quả Tri: “Con thật sự thích tuyết như vậy sao?”

“Thích, thích!” Quả Tri nhỏ giọng lập lại, sau đó thân thể của cậu hơi nghiêng về phía trước, hướng về phía bên ngoài dùng sức kêu, muốn nói với người đang ngồi ở công viên: “Thích, thích, thật sự rất thích!”

40. Chương 40: Muốn Quảng Bá Tình Yêu

Chương 40. Muốn quảng bá tình yêu

Giọng nói của Quả Tri xuyên thấu vào trong đêm tối, vang dội toàn bộ bầu trời đêm, xuyên thấu qua pháo hoa chui vào trong tai của Thời Tây. Thời Tây vẫn như cũ ngắm pháo hoa, Quả Tri cũng ngắm pháo hoa. Mặc dù bọn họ ngắm cùng một phong cảnh, nhưng lại có khoảng cách nhất định.

“Cái đứa nhỏ này, đêm khuya rồi, nói lớn như thế làm gì? Nhỡ đánh thức hàng xóm thì phải làm sao bây giờ?” Chu Tuệ nói, Quả Vân cũng nhìn cậu với ánh mắt chỉ trích.

“Không có gì, không có gì.”

Điện thoại trong tay của Quả Tri đang rung lên, cậu thừa dịp ba mẹ không có chú ý, lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn lên đọc: “Cậu có cần phải ngu xuẩn như thế không? Viết lên đất toàn là những cái quỷ quái!”

Khi đó, Quả Tri dùng nhánh cây để viết lên đất, không chỉ viết tên Thời Tây, cậu còn viết cả một câu nói: Thời Tây, cậu là thiên sứ của tớ, vĩnh viễn.

Quả Tri cười, cười ngọt như vậy.

Cậu đã sớm biết, nếu như bị Thời Tây thấy, hẳn nhất định sẽ chửi mình.

Không bao lâu sau đó, Quả Vân và Chu Tuệ trở lại trong nhà. Quả Tri vẫn như cũ đứng ở bên ngoài. Nếu như có thể, cậu thật muốn nhảy xuống dưới, bất kể độ cao như thế nào, bất kể ba mẹ mình, chỉ muốn nhảy xuống, chỉ muốn nhào lên trên người Thời Tây, ôm chặt lấy Thời Tây.

Nhưng, cậu không thể.

“Con còn phải xem bao lâu? Mau vào trong, bên ngoài lạnh lẽo lắm!” Chu Tuệ đã chuẩn bị ngủ.

“Dạ!” Quả Tri đáp ứng.

Thời Tây đứng lên. Đèn đường soi rọi lên hắn, tạo ra cái bóng thon dài nằm ở trên đất, vô cùng mỉa mai. Hắn đi tới nơi bóng tối, điện thoại di động thông báo có tin nhắn mới.

Đừng đi, Thời Tây, chờ tớ!

Thời Tây vẫn như cũ đi về phía trước, biến mất ở nơi bóng tối.

Quả Tri đánh răng ở phòng tắm, trong lòng thấp thỏm bất an. Cậu không muốn Thời Tây rời đi. Vốn chỉ là muốn nhìn thấy hắn thông qua video, nhưng bây giờ, được thấy Thời Tây bằng xương bằng thịt ở một khoảng cách không xa cũng không gần, cậu lại nảy sinh lòng tham, muốn nhiều hơn, muốn được nói chuyện với hắn.

Lúc đi ngang qua phòng ngủ của ba mẹ, cậu đứng ở đó một hồi, nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, cậu đành đi ra ban công. Cái bóng của Thời Tây đã không còn ở xung quanh đây, Quả Tri cố chấp đứng ở ban công, ngay cả hoa tuyết bay tán loạn cũng nhìn thấy sự mất mát trong lòng cậu. Hồi lâu, Quả Tri đứng lên, xoa xoa đôi chân hơi tê cứng. Cậu không muốn quan tâm chuyện ba mẹ mình đã ngủ rồi hay là chưa nữa. Cậu mở cửa chính, đi ra ngoài. Mong muốn được gặp Thời Tây giày xéo ở trong ngực, vô cùng mãnh liệt. Ngay cả áo khoác cậu cũng không kịp mặc vào, vội vàng chạy ra ngoài kia.

Quả Tri đứng giữa công viên trống trải. Chữ viết xốc xếch trên đất vẫn còn đó; chiếc xích đu ngựa cũ nát, cô đơn và cái thùng rác cũng vẫn còn đó, chẳng qua là không có Thời Tây.

“Thời Tây!” Quả Tri nhẹ nhàng kêu tên Thời Tây. Khí lạnh từ trong miệng phả ra rất nhanh đã tiêu tán. Biết rõ hắn đã đi rồi, lại cố chấp chạy tới đây.

“Chuyện gì?” Giọng nói lãnh đạm từ nơi bóng tối truyền tới, giống như cám dỗ của ma quỷ. Quả Tri hoảng hốt quay đầu. Cậu không thấy được Thời Tây, chỉ có thể nhìn thấy bóng tối đáng sợ. Nhưng Quả Tri cắn môi dưới, sau đó toét miệng cười. Cậu chạy tới nơi bóng tối. Nơi nào có Thời Tây, cho dù là địa ngục, Quả Tri cũng sẽ không chút do dự, mỉm cười và đuổi theo.

Xuyên thấu qua ánh sáng loáng thoáng của ánh trăng, Quả Tri thấy được Thời Tây ngồi ở ven đường, chân của hắn duỗi thẳng, hai tay chống xuống đất, hơi nghiêng đầu nhìn Quả Tri. Bọn họ, ai cũng không thấy rõ mặt của nhau. Quả Tri chạy đến gần Thời Tây, ngồi ở bên cạnh hắn, lại xê dịch sang bên phải một chút, cùi chỏ của cậu đụng chạm vào cánh tay của Thời Tây.

“Thời Tây, tớ cho cậu biết, tớ giúp cậu chụp rất nhiều hình. Trong kì nghỉ đông của mình, tớ làm rất nhiều chuyện, nào là quét dọn phòng, nào là đi làm thêm ở nhà hàng thức ăn nhanh. Còn kì nghỉ đông của cậu thì như thế nào? Có ý tưởng viết tiểu thuyết mới sao? Có cảm hứng viết sao? Cậu đã đọc quyển sách mà tớ tặng chưa?” Có rất nhiều lời muốn nói, Quả Tri không kịp sắp xếp thứ tự, một lèo hỏi Thời Tây.

“Tôi không muốn trả lời câu hỏi ngu xuẩn!”

“Vậy cậu chọn câu hỏi không ngu xuẩn để trả lời đi!”

“Không chọn được!”

Quả Tri dè bĩu môi, thân thể bị ầm áp bao trùm. Thời Tây cởi áo khoác ra, đắp lên người Quả Tri. Quả Tri đang muốn nói chuyện, bị Thời Tây cắt đứt: “Câm miệng, tôi không muốn nghe những lời tình cảm.”

“Nhưng chẳng phải cậu cũng đang làm động tác tình cảm đó sao?” Vấn đề Quả Tri đưa ra có chút nghịch ngợm.

Thời Tây đưa tay, lấy cái áo khoác lại: “Vậy trả áo lại đây!”

Quả Tri cũng nắm thật chặt: “Đừng hòng lấy lại!” Thời Tây buông tay, khe khẽ đẩy đầu của Quả Tri ra. Đầu của Quả Tri bị đẩy ra xa, nhưng sau đó cũng thu trở về. Cậu dựa đầu vào vai của Thời Tây, tay của cậu nắm thật chặt quần áo của Thời Tây: “Thời Tây, cậu thật là lợi hại! Những lúc tớ cảm thấy vô cùng cô đơn, vô cùng chán nản, chỉ cần vừa nhìn thấy cậu, tâm tình liền trở nên tốt hơn.” Quả Tri cảm thán.

“Đó là do đầu óc của cậu quá đơn giản!”

“Không không, đó là do cậu quá lợi hại!” Quả Tri áp một bên mặt vào cánh tay của Thời Tây, dùng sức hít hít: “Trên người của cậu có hơi thở êm dịu.”

“Đừng nói những lời khó hiểu!”

“Nhưng tớ chính là muốn khen cậu.”

“Nhưng tôi cũng không muốn cho cậu khen.”

“Nhưng tớ phải khen cậu. Tớ cứ như vậy thích cậu.”

Thời Tây đưa tay hứng hoa tuyết, sau đó dùng cái tay đó che ánh mắt của Quả Tri lại.

“Hoa tuyết lạnh lạnh rất dễ chịu!” Quả Tri ngẩng đầu lên, nhú mắt.

Thời Tây khôi phục tư thế ban nãy, hai tay chống đất, hơi nghiêng về phía sau, nhìn bầu trời. Thật ra thì trên bầu trời cũng không có gì để nhìn. Hoa tuyết rơi xuống, rơi vào sợi tóc của hắn, rơi vào gương mặt dễ nhìn, dễ rung chuyển trái tim tất cả mọi người của hắn. Quả Tri học theo bộ dáng của Thời Tây, cũng đặt hai tay xuống đất, nhìn bầu trời. Đầu ngón tay của bọn họ cũng hơi tiếp xúc nhau.

“Quả Tri, cho dù là một giây, có bao giờ cậu nghĩ tới chuyện từ bỏ chưa?” Giọng nói nhàn nhạt.

“Không có!” Quả Tri liền cười. Cậu luôn cười, luôn cười như vậy: “Tớ không có tư cách đi trách cứ những người đồng tính như chúng ta. Mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng, bọn họ muốn từ bỏ đương nhiên cũng có lí do. Nhưng tớ chính là không muốn từ bỏ. Tớ muốn đem tình cảm của chúng ta quảng bá khắp nơi, để cho người đồng tính luyện ái trên toàn thế giới lấy đây làm động lực, cùng nhau kiên trì đấu tranh cho hạnh phúc của mình. Được như vậy, tớ sẽ rất rất hạnh phúc!”

Cậu vẫn ngây thơ giống như xưa, đối với tất cả mọi chuyện đều cảm thấy rất tốt đẹp. Trong mắt cậu chỉ toàn là cái nhìn tích cực. Thời Tây đã từng khinh bỉ sự ngây thơ. Thời Tây quay đầu nhìn gương mặt đỏ của Quả Tri, ở dưới ánh trăng, so với ánh trăng còn sáng tỏ hơn, lạc vào tầm mắt Thời Tây, Quả Tri tính tình yếu ớt nhưng lại kiên cường.

“Lại đang nói những lời ngu xuẩn!” Lời này vừa nói xong, một giây kế tiếp, ngón tay của Thời Tây bao trùm ngón tay của Quả Tri: “Thật là không có biện pháp ngăn cản cậu. Quả Tri, mong muốn ngay thơ lần này cứ để tôi giúp cậu thực hiện đi!”

Đây là cam kết, đúng không? Lòng của Quả Tri bị những lời này bóp nghẹn đến đau nhưng lại rất hạnh phúc. Cảm xúc của cậu thúc giục hành động. Cậu tiến tới gần Thời Tây, khẽ hôn cổ của Thời Tây: “Cảm ơn cậu, Thời Tây! Tôi yêu cậu, Thời Tây!”

“Tôi biết!”

41. Chương 41: Tổng Kết Cuối Năm

Chương 41. Tổng kết cuối năm

Lúc phải chia tay nhau, Quả Tri không dám nói lời từ biệt, chỉ đưa cho Thời Tây một phong thư chứa rất nhiều tấm ảnh, sau đó liền chạy đi. Cậu chạy vào thế giới của Thời Tây, cũng chạy ra khỏi thế giới của hắn. Chỉ có tốc độ như vậy mới có thể hóa giải tâm trạng mong đợi và luyến tiếc trong lòng cậu. Về đến nhà, sau khi thận trọng đóng cửa lại, cậu mới phát hiện mình vẫn còn mặc cái áo khoác của Thời Tây. Cậu không khỏi có chút bận tâm, trở về phòng, ngã xuống giường, gửi cho Thời Tây một tin nhắn.

Thời Tây, cậu không thể chết vì bị lạnh cứng.

Tin nhắn của cậu không được ai trả lời. Thời Tây cũng không phải là người thích trả lời tin nhắn. Điện thoại di động của hắn không dùng để liên lạc, mà giống như một vật trang trí, đặt bên cạnh máy laptop chỉ để dè dặt tờ giấy lại.

Quả Tri nằm ở trên giường, hai tay bỏ vào hai cái túi của cái áo khoác, mới phát hiện bên trong có một tờ giấy. Cậu cầm tờ giấy kia, nhìn chăm chú vào trần nhà do dự. Đây là đồ đạc của Thời Tây, nếu như mình đọc nó, như thế có xâm phạm quyền riêng tư cá nhân của hắn không? Cậu luôn là người biết rõ đạo lý, cậu biết rằng không nên xâm phạm tài sản của người khác. Nhưng mà, Thời Tây không phải là người khác, mà là người cậu yêu. Cậu lại gửi thêm một tin nhắn cho Thời Tây.

Trong áo khoác của cậu có một tờ giấy, tớ có thể đọc không? Nếu như cậu không trả lời lại, tớ coi như cậu đồng ý.

Quả Tri nhìn chăm chăm màn hình, đợi năm phút. Bình thường vào thời gian này, cậu chắc chắn đã đi ngủ từ lâu rồi. Nhưng mà hôm nay, cậu lại không có chút buồn ngủ nào. Sau khi xác định Thời Tây không có trả lời, cậu lấy tờ giấy kia. Là tờ giấy có chút quen thuộc, trên đó viết ‘Gửi Thời Tây...’

Thì ra là tờ giấy này. Lúc ấy, Quả Tri viết cho Thời Tây một lá thư. Thì ra là hắn lúc nào cũng mang theo bên cạnh.

Quả Tri thận trọng mở tờ giấy ra, trên giấy có hình nhân vật hoạt họa mà cậu đã vẽ, còn có những lời văn sến sẩm, ngốc nghếch. Quả Tri không khỏi đắm giường, oán giận mình: “Mình rốt cuộc đã viết cái quái quỷ gì đây!!” Cậu đột nhiên nhìn câu cuối cùng trong lá thư.

Ai nha, không nghĩ ra được, làm sao bây giờ, bảo bối! Dòng chữ cuối cùng kia bị Quả Tri cố tình làm mờ đi, lại bị Thời Tây khoanh tròn, bên cạnh cộng thêm một câu: Nếu như cậu có thể mặt dày viết ra như thế, cậu còn sợ tôi thấy sao?

Quả Tri kéo chăn lên đắp qua khỏi đầu, khúc khích cười lên. Có người nói, những người đang yêu chẳng khác nào bị bệnh thần kinh, quả nhiên là như vậy.

Đừng quá cứng chịu tở, tớ sẽ thất thường, lúc nào cũng gọi cậu như vậy, tuyệt đối là như vậy.

Quả Tri ôm cái ý niệm này, đem lá thư đặt ở trên ngực, cứ như thế mà ngủ thiếp đi.

Mấy ngày sau đó chính là giao thừa. Nhà của Quả Tri trở nên náo nhiệt lên. Những đứa trẻ con chạy giỡn khắp phòng, những người đàn ông đứng ở ban công hút thuốc lá nói chuyện phiếm, còn phụ nữ thì quây quần ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn. Thỉnh thoảng từ phòng bếp sẽ truyền tới tiếng cười rộn ràng. Đường tử Quả Nhược ôm một bịch lớn khoai tây chiên ở trước ngực, vừa ăn xem ti vi. Sau khi chào hỏi khách xong, Quả Tri ngồi ở bên cạnh Quả Nhược: “Đường tử!” Quả Tri phát ra thanh âm than thở, Quả Nhược liếc cậu một cái: “Chuyện gì?”

“Hôm nay chị cũng biết chải đầu!”

Quả Nhược cầm một miếng khoai tây chiên trong bịch lên, ném tới Quả Tri. Quả Tri nhặt miếng khoai tây chiên rơi trên quần áo của mình, bỏ vào trong miệng: “Đường tử, chị hành động như vậy là không thể được. Lần trước em có lòng tốt, tranh thủ để cho Thời Tây đem chị viết thành kỹ nữ. Nhưng mà lại bị Thời Tây cự tuyệt, thật đáng tiếc, bỏ lỡ cơ hội được làm kỹ nữ. Chắc là do hành động này của chị.”

“Đúng vậy, chị thật sự là cả trong mơ cũng muốn làm kỹ nữ.” Quả Nhược nói với ý châm chọc. Quả Tri tưởng thật, an ủi Quả Nhược: “Không quan trọng, biểu tử, còn có rất nhiều cơ hội thực hiện mơ ước.”

Quả Nhược lần nữa ném miếng khoai tây chiên tới Quả Tri, không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, hỏi: “Thời Tây viết tiểu thuyết?”

“Đúng vậy! Bây giờ chẳng qua là tùy tiện viết thôi, sau này hẳn sẽ viết một bộ tiểu thuyết hay nhất, sau này hẳn sẽ trở thành một nhà văn nổi tiếng.” Trong giọng của Quả Tri không che giấu được kiêu ngạo.

“Bây giờ em đang khoe bạn trai của mình sao?”

“Hắn đáng giá để em khoe. Cho dù sau này, lúc giới thiệu hẳn với ba mẹ của em, em cũng sẽ kiêu ngạo nói, ba mẹ à, đây là bạn trai của con.”

“Sau đó ba em liền đánh em một bữa.” Quả Nhược chẳng qua là nói giỡn, cô không biết chuyện trước kia của Quả Tri. Đây là bí mật của gia đình Quả Tri. Sắc mặt Quả Tri thay đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục. Cậu nhẹ nhàng cong khóe miệng lên: “Nếu như ngay cả bản thân em cũng không cảm thấy kiêu ngạo, người đó có thể thay em kiêu ngạo?”

“Em không sợ?”

”Em, em thật ra thì sợ chết đi được.

Quả Nhược bỏ một miếng khoai tây chiên vào trong miệng: “Không quan tâm, chị sẽ vừa ăn khoai tây chiên vừa ngồi bên cạnh xem hết bộ phim này.”

“Chị không muốn giúp em sao?!”

“Đây là chuyện người khác có thể nhúng tay sao?”

“Nhưng mà nói không chừng có chị ở đây bên cạnh sẽ giúp em cố gắng lên. Em sẽ có nhiều dũng khí hơn.”

“Mục tiêu của chị là tích trữ chất béo, không có sức lực làm chuyện như vậy.”

Chu Tuệ bưng một mâm lớn dưa hấu lên: “Nào nào, ăn dưa hấu thôi.” Mọi người liền lại bàn ngồi. Những đứa trẻ con nóng lòng, trực tiếp lấy tay cầm một miếng dưa hấu lên, bỏ vào trong miệng. Quả Vân lấy rượu ra, chào hỏi khách. Quả Tri chụp hình miếng dưa hấu trước mặt mình lại, len lén gửi cho Thời Tây. Luôn có rất nhiều chuyện dù là nhỏ nhất, cậu đều muốn cùng hẳn chia sẻ.

“Dòng họ chúng ta nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có Quả Tri là có tiền đồ nhất. Vừa nghe lời, vừa chuyên cần.” Ba của Quả Nhược uống một hớp rượu, khích lệ Quả Tri.

Quả Vân lắc đầu: “Không có tốt như thế đâu. Quả Nhược cũng không thua kém gì.”

“Quả Nhược sao? Nó cả ngày lẫn đêm đều rất lười. Tiếp tục như vậy nữa, tôi lo lắng sau này sẽ không có ai dám lấy nó đâu.”

Những người khác cười ầm lên, Quả Tri chỉ lo ăn. Cậu không muốn nghĩ nhiều. Một ngày nào đó cậu sẽ khiến cho ba mẹ thất vọng, khiến cho tất cả mọi người thất vọng, cậu cường bách mình không thèm nghĩ

đến chuyện sẽ phát sinh sau này nữa. Quả Tri ăn xong liền rời bàn. Những người khác còn náo nhiệt trò chuyện. Quả Tri đứng ở ban công, lấy điện thoại di động ra.

Cậu nằm trên lan can, bấm số điện thoại của Thời Tây. Đầu kia mới vừa nhận máy, Quả Tri liền hỏi: “Cậu làm gì mà không trả lời tin nhắn của tớ?”

“Sự thông minh của tôi không cho phép tôi làm chuyện đó.”

“Tin nhắn của tớ cũng đâu phải là cái gì ngu ngốc đâu. Gửi nhiều như vậy, ít nhất cũng phải trả lời một cái đi!” Quả Tri trề môi, bàn chân nhẹ nhàng đá lan can một cái.

Thời Tây không lên tiếng, Quả Tri nói tiếp: “Đừng nghĩ một câu nói có thể đánh lừa tớ. Ngày cuối cùng của năm nay cậu lại đả kích tớ. Cậu góp một phần vô cùng không tốt cho tổng kết cuối năm của tớ.”

“Quả Tri, tôi không trả lời cậu, không có nghĩa là cậu không quan trọng, biết chưa?”

Lời này đột nhiên xuất hiện, không có được sự cho phép của Quả Tri đã xông vào thân thể của Quả Tri: “Tớ biết rồi!”

“Cậu nói cậu không dễ bị đánh lừa sao? Vậy mà chỉ một câu nói đầu tiên đã có thể đánh lừa cậu.”

“Cậu! Cậu! Cậu không phải là một người đứng đắn!” Năm nay thật muốn khuyên nhủ Quả Tri nên tăng cường công lực mắng chửi người khác. Quả Tri áp điện thoại di động dán thật chặt lên má trái. Cậu xoay người, nhìn vào phòng khách, nhìn cây roi ở trong góc tường. Ngón tay lạnh như băng của cậu đưa vào trong quần áo, chạm tới vết thương.

“Thời Tây, năm mới vui vẻ.”

“Cậu cũng vậy!”

Khi có một người yêu, cho dù phải chịu nhiều thống khổ, cho dù phải trả giá đắt, tất cả đều là những điều có ý nghĩa.

Năm nay cũng muốn kết thúc nhanh chóng. Năm nay gặp được Thời Tây, cho nên năm nay, tổng kết cuối năm chỉ có hai chữ: tốt đẹp.

42. Chương 42: Thời Tây (2)

Thời Tây rời khỏi thành phố nơi Quả Tri ở, trở về nhà của mình ở một thành phố khác. Con đường xa lạ, bầy người xa lạ... Thời Tây móc cái chìa khóa có chút xa lạ ra, mở cửa, bước vào ngôi nhà thậm chí có chút xa lạ này.

Trong phòng khách bày đầy đồ, hiện lên có chút xốc xệch. Ai cũng sẽ không lãng phí thời gian để đi thu dọn. Chỗ ở của bọn họ không có cố định, còn tùy vào tâm trạng, nếu họ cao hứng lên liền từ thành phố này dời đến một thành phố khác. Một người phụ nữ có khuôn mặt đẹp nhưng biểu cảm lại lạnh lùng ngồi trên ghế sa lon. Bà chính Đan Y, người đã sinh ra Thời Tây. Trước mặt bà là một tách trà thơm ngon. Bà cúi đầu nhìn văn kiện, cũng không có ngẩng đầu nhìn Thời Tây, chẳng qua là nhẹ nhàng hỏi: “Về rồi sao?”

“Đúng!~”

Đan Y sẽ không hỏi tới chuyện Thời Tây đi đâu, đi làm cái gì. Đối với bà mà nói, con cái phải tự lập từ nhỏ mới có thể hiểu hết cái xã hội này. Đan Y không giống như những người phụ nữ khác, bà rất có chủ kiến, không thích bị khuôn phép trời buộc. Năm 16 tuổi, bà không để ý tới sự phản đối của người nhà, đã bỏ trốn cùng ba của Thời Tây. Thế nhưng, bà không phải vì chạy theo tiếng gọi con tim, bà chẳng qua là cần có người mang mình thoát khỏi gia đình. Sau đó, bà dựa vào tài năng đặc biệt của mình để thiết kế quần áo. Đến bây giờ, bà đã có công ty của mình, bà cơ hồ độc lập đến đáng sợ, giống như không cần bất cứ kẻ nào.

Thời Tây liếc mắt sang bên trái của phòng khách, nhìn căn phòng đầu tiên. Cửa phòng đóng chặt, ở bên dưới truyền ra một chút ánh sáng: “Ông ấy ở bên trong bao lâu rồi?”

“Một ngày.”

Lúc này cửa phòng mở ra, một người đàn ông gầy gò đi ra. Mặc dù chưa cạo râu ria dưới cằm, mặc dù vẻ mặt hơi mệt mỏi, nhưng không thể giảm bớt bộ dáng trưởng thành và đẹp trai của ông ấy chút nào. Người này chính là người đã đặt tên cho Thời Tây lúc hắn vừa chào đời. Ông là một người làm nghệ thuật không có danh tiếng. Những người khác không có tâm, tạo ra những tác phẩm nghệ thuật chạy theo trào lưu, lợi nhuận lại bán được giá rất cao. Còn ông, ông dùng hết tâm huyết trong lòng để sáng tác nhưng không nhận được bất kỳ sự thưởng thức nào đến từ người khác. Tác phẩm của ông giống như rác rưởi, không người quan tâm tới. Thời trẻ, ông đã rất tức giận trước sự bất công này, bây giờ ông đã chuyển đổi sang trạng thái chết lặng. Ông chán chường ngồi xuống ghế.

Hai người này thật ra cũng chưa có kết hôn. Ai cũng không muốn bị trói buộc lẫn nhau, ai cũng cảm thấy tờ giấy kết hôn kia chẳng có ý nghĩa gì.

Ngôi nhà này được tạo thành bởi sự độc.

Chỉ có cảnh tượng như thế Thời Tây mới không cảm thấy xa lạ. Hắn lấy máy vi tính xách tay ra, Thời Trụ đưa ngón tay lau mồ hôi trên trán, nhìn Thời Tây: “Học xong lớp mười hai rồi sao?” Thời Tây cũng không trả lời, gõ bàn phím. Nếu như không làm thì Thời Tây cũng không phải là không có chút tình cảm nào, có lẽ hắn sẽ vì cái vấn đề này có chút đau đầu.

Đan Y nhìn chòng chọc Thời Trụ một cái:” Lần trước không phải đã nói rồi sao, năm nay Thời Tây đã lên đại học.”

“Phải không? Có thể lúc ấy đang làm chuyện khác, không có chú ý lắng nghe.” Ông bình thản nói.

Thời Tây lớn lên ở nơi này. Khi còn bé, hắn thường không thấy được Đan Y, mà Thời Trụ lại thường tự nhốt mình ở trong phòng. Thời Tây bị bỏ rơi một mình trong phòng khách. Đối với một đứa trẻ mà nói căn phòng khách trống rỗng này chẳng khác nào một con dã thú khổng lồ đang an tĩnh chờ thời cơ cắn nuốt hắn cùng sự cô độc và sợ sệt của hắn. Hắn cần tìm một món đồ làm bạn, cho dù là hư cấu. Hắn nhặt cây bút rơi dưới đất lên, bắt đầu viết chữ lên trên văn kiện của Đan Y và lên trên các bức vẽ của Thời Trụ. Có lẽ là trả thù, có lẽ là trút giận.

Theo thời gian, càng ngày càng lâu, con người Thời Tây càng ngày càng lạnh như băng, tình cảm của hắn cũng biến mất hầu như không còn. Hắn viết tiểu thuyết, không ngừng viết vào mỗi đêm khuya.

Cho đến khi, cho đến khi gặp Quả Tri.

Quả Tri gọi tên của mình hết lần này tới lần khác mà không biết chán, tựa như đang thúc giục tình cảm của mình lần nữa tái sinh. Sự ngây thơ của Quả Tri làm cho người ta chán ghét; những lời khích lệ không có lý do chính đáng của Quả Tri làm cho người ta chán ghét; nụ cười quá mức thuần khiết của cậu ấy làm cho người ta chán ghét. Từng muốn hủy diệt ngây thơ của cậu ấy, nụ cười của cậu ấy, nhưng khi cậu ấy ở trước mặt mình khóc thút thít, mình lại đau lòng.

Bàn tay ác ma kia, từng muốn dùng nó để hủy diệt Quả Tri, bây giờ lại dùng để ôm Quả Tri vào trong ngực.

Vì vậy, tình cảm của Quả Tri cứ mãnh liệt như thế mà chui vào thân thể của Thời Tây.

Nếu như hủy diệt cậu ấy không được, vậy thì chuyển sang bảo vệ cậu ấy đi.

Ngày hôm nay, bọn họ dùng cơm ở bên ngoài. Đồ ăn kiểu Tây bày trên bàn, xung quanh là giai điệu của một ca khúc sôi động. Gia đình của bọn họ cũng không giống với những gia đình khác. Bọn họ sẽ không cùng nhau bàn chuyện gia đình hay những chuyện của người khác, đương nhiên cũng sẽ không tâm sự những gì trong lòng với nhau.

Đan Y dùng ngón tay mảnh khảnh cầm cái ly lên, quơ quơ, uống một hớp rượu, nét mặt cùng giọng nói của bà đều lạnh lùng: “Thời Tây, cần gì sao?”

Thời Tây tựa vào lưng ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ở chỗ các người từ lâu đã không có thứ tôi cần.”

Thời Trụ quan sát biểu cảm của Thời Tây nhưng biểu cảm của Thời Tây lại không cách nào để cho người khác đoán ra được bất kỳ suy nghĩ gì của hắn. Thời Trụ vẫn là muốn hỏi một vấn đề mà ông đã muốn nói ra khỏi miệng từ lâu: “Con hận chúng ta sao?”

Đan Y và Thời Trụ có chút bất đồng, lại có chút giống nhau. Bọn họ đều không hiểu được cách làm cha mẹ. Lúc trước, hai người còn rất trẻ, đối với sự tồn tại của Thời Tây không biết ứng xử như thế nào. Họ cho hắn vật chất, nhưng không cách nào cho hắn tình cảm của một gia đình. Đợi đến sau khi Thời Tây lớn lên, hắn bất đồng, Đan Y và Thời Trụ cũng cảm nhận được, lại càng không biết có thể cho hắn cái gì. Ban đầu bọn họ cự tuyệt hắn, hiện tại lại cự tuyệt bọn họ.

Bọn họ rất ích kỷ, chỉ quan tâm cảm nhận của mình. Đan Y chỉ muốn dùng tất cả để thỏa mãn khát khao tự do của mình, còn Thời Trụ lại chỉ quan tâm đến chuyện tại sao tác phẩm của mình không nhận được sự thưởng thức từ người khác. Cả hai đều quên mất Thời Tây.

Gương mặt đẹp mắt của Thời Tây bị phản chiếu trên cửa sổ. Hắn nhìn xuống lầu dưới, nhìn dòng người cùng những chiếc xe qua lại vội vã. Hắn nói: “Dùng từ hận là quá nghiêm trọng rồi. Các người đối với tôi mà nói, chỉ khác với người ngoài một chút thôi: máu mủ.”

Điện thoại di động không đúng lúc vang lên, vừa nhấn nút nghe, liền nghe được giọng nói của Quả Tri: “Cậu làm gì mà không trả lời tin nhắn của tớ?”

“Sự thông minh của tôi không cho phép tôi làm chuyện đó.”

“Tin nhắn của tớ cũng đâu phải là cái gì ngu ngốc đâu. Gửi nhiều như vậy, ít nhất cũng phải trả lời một cái đi!”

Thời Tây không lên tiếng, vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả Tri nói tiếp: “Đừng nghĩ một câu nói có thể đánh lừa tớ. Ngày cuối cùng của năm nay cậu lại đả kích tớ. Cậu góp một phần vô cùng không tốt cho tổng kết cuối năm của tớ.”

Thời Tây ở trước mặt Đan Y và Thời Trụ nhàn nhạt nói: “Quả Tri, tôi không trả lời cậu, không có nghĩa là cậu không quan trọng, biết chưa?”

“Tớ biết rồi!”

“Cậu nói cậu không dễ bị đánh lừa sao? Vậy mà chỉ một câu nói đầu tiên đã có thể đánh lừa cậu.”

“Cậu! Cậu! Cậu không phải là một người đứng đắn!”

“Thời Tây, năm mới vui vẻ.”

“Cậu cũng vậy!” Thời Tây dịu dàng nói.

Thời Tây cúp điện thoại, tâm tình của hắn, có lẽ bây giờ không tính là quá tệ.

Đan Y uống một hớp rượu, sau đó nói: “Người yêu sao?” Bà chẳng qua là tùy ý nói ra câu hỏi, cũng không có khát vọng nhận được câu trả lời.

“Nếu không quan tâm, cũng không cần phải làm bộ hỏi tôi!”

Thời Tây đã từng muốn vứt bỏ toàn thế giới, nhưng mà bây giờ, trong cái thế giới này lại có một thứ hắn không cách nào vứt bỏ được.

43. Chương 43: Sau Đây, Sau Đây

Trong phòng khách có treo tấm lịch. Đây là tấm lịch do người khác tặng cho gia đình Quả Tri nhân dịp năm mới. Quả Tri dùng bút đỏ khoanh tròn một ngày trên đó. Chỉ còn ba ngày nữa là tựu trường. Cậu chăm chú nhìn vào tấm lịch, sau đó lẩm bầm lầu bầu nói: “Tại sao ngày tựu trường còn xa quá vậy?”

Quả Vân nghe được rất là vui mừng, không nghĩ tới Quả Tri ham học như vậy. Con nhà người khác thì hy vọng kì nghỉ tết có thể kéo dài thêm mấy ngày để thỏa sức vui chơi, còn con của mình lại chỉ hy vọng ngày đi học có thể đến sớm một chút. Ông không khỏi có chút tự hào đối với sự giáo dục của mình. Nhưng rốt cuộc tại sao Quả Tri muốn đi học sớm, chỉ có chính cậu ấy biết.

Quả Vân gạt tàn thuốc lá, hỏi: “Năm nay tiền lì xì con nhận được cũng không ít, phải không?” Trong dòng họ của Quả Tri, không phân biệt tuổi tác, chỉ cần vẫn còn đang đi học thì sẽ nhận được tiền lì xì.

“Dạ!”

“Ba ngày nữa là đi học, ngày mai đến ngân hàng gửi tiết kiệm đi.”

“Con biết rồi ạ!”

“Gửi số tiền lương mà con kiếm được khi đi làm thêm luôn đi. Không nên dùng tiền một cách tùy tiện. Năm ngoái mua cái máy chụp hình. Cái đó có lợi ích gì không? Mỗi lần con điện thoại cho ba đều nói cần tiền, hỏi con, con nói mua bút, con học đại học cần dùng nhiều bút như vậy sao? Kiếm tiền rất cực khổ, những đứa trẻ bây giờ thật là không biết tiết kiệm được.” Ông lại bắt đầu đứng lên nói huyền thuyên.

“Máy chụp hình rất hữu dụng, có thể chụp hình.”

“Chụp hình có ích lợi gì? Nó có thể hỗ trợ cho việc học tập của con sao? Tiết kiệm tiền để sau này lo cho tương lai, dùng để gây dựng sự nghiệp, hoặc là dùng vào những trường hợp quan trọng.” Quả Vân đối với sự mạnh miệng của Quả Tri có chút bất mãn. Quả Tri liền không nói thêm gì nữa, chẳng qua là gạt đầu.

Ban đêm, Quả Tri nằm ở trên giường, cậu lăn qua lộn lại nhiều lần, cuối cùng ngồi dậy, lấy số tiền cậu cất ở dưới cái gối ra đếm một lần. Cậu cầm số tiền trên tay, suy tư một số chuyện, một số chuyện rất quan trọng. Qua hồi lâu, cậu mới cất tiền lại chỗ cũ, tiếp tục ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Quả Tri rời giường thật sớm, bỏ tiền và thẻ ATM vào trong balô. Chu Tuệ đã làm xong bữa ăn sáng, Quả Tri vội vàng ăn xong liền ra cửa. Nhiệt độ bên ngoài lạnh đến cóng người, Quả Tri run rẩy, lấy cái nón của cái áo khoác trùm lên đầu.

Trong ngân hàng có không ít người, lộ ra có chút chật chội. Bảo vệ chấp tay sau lưng, canh chừng xung quanh. Một ông cụ vẻ mặt có chút buồn đứng chờ lấy giấy tờ, một người nông dân lần đầu tiên mở tài khoản ngân hàng,... Những người khác nhau với những hành động khác nhau tạo thành một phần của cuộc sống.

Cuộc sống luôn có rất nhiều chuyện. Trong mắt Quả Tri, cậu cảm thấy có tiền sẽ có tất cả, có tiền thì có thể tồn tại, thật tốt.

Quả Tri lấy số thứ tự xong liền đi ra bên ngoài ngân hàng, đứng ở đó chờ tới lượt mình. Bởi vì thời tiết giá rét, cậu vừa run lấy bầy vừa tiếp tục suy nghĩ tới vấn đề tối hôm qua, giống như đang do dự có nên cướp ngân hàng hay không. Tình yêu của cậu đang bị đạo đức của cậu tra khảo.

Bây giờ ba mình không biết mình năm nay có bao nhiêu tiền, nếu như mình gửi ngân hàng một số tiền ít hơn, chắc ông ấy cũng sẽ không phát hiện. Trong lòng cậu nghĩ như vậy, vì ý tưởng bất chính của mình mà thấp thỏm. Cuối cùng cậu bấm dây số quen thuộc, chuông điện thoại vang lên rất lâu mới có người trả lời: “Thời Tây!”

Thời Tây đang ngủ, cau mày đặt chiếc điện thoại ở bên tai, không nói chuyện.

“Thời Tây! Thời Tây!” Không nghe được trả lời, Quả Tri không ngừng la lên.

“Câm miệng!”

“Tớ có thể hỏi cậu một chuyện quan trọng hay không?”

“Tôi có thể cúp điện thoại hay không?”

Quả Tri coi thường lời của Thời Tây, nói tiếp: “Số tài khoản ngân hàng của cậu là bao nhiêu? Tớ có thể chuyển một ít tiền vào tài khoản của cậu không?”

“Rất nhiều nhóm người lừa gạt đã dùng qua chiêu này.”

“Cậu cứ tin tưởng tớ, tớ có thể dùng thân phận của mình đảm bảo với cậu.” Quả Tri nghiêm túc nói: “Nếu như tớ gửi tiền vào tài khoản ngân hàng của tớ, ba tớ sẽ quản tiền của tớ, ông ấy sẽ hoạch định tương lai của tớ.”

“Vậy thì mở một tài khoản ngân hàng mới.” Thời Tây phát ra âm thanh miễn cưỡng.

“Nhưng tớ muốn một thẻ ngân hàng có tên cậu tồn tại.” Đầu kia từ từ không có âm thanh gì nữa, Quả Tri bĩu môi, đi vào ngân hàng. Cậu điền thông tin vào giấy tờ, ký tên lên trên đó, làm xong một thẻ ngân hàng mới. Cậu chia số tiền cậu có được ra làm hai phần, một phần gửi vào thẻ ngân hàng cũ, một phần gửi vào thẻ ngân hàng mới, ngay sau đó gọi điện thoại cho Thời Tây lần nữa. Thời Tây vẫn như cũ nhắm hai mắt, đưa tay mò lấy điện thoại ở đầu giường, nghe máy: “Lần này lại là chuyện gì nữa đây?”

“Cậu có nhận được tin nhắn chưa? Tớ dùng số điện thoại của cậu để làm thẻ ngân hàng mới.”

“Những chuyện không có chút ý nghĩa nào như thế này thì không cần cho tôi biết.” Thời Tây bật âm lượng điện thoại ở mức lớn nhất rồi đặt nó ở trên đầu giường, xoay người tiếp tục ngủ.

“Không phải là không có chút ý nghĩa nào!” Quả Tri đi ra ngoài ngân hàng, hơi thở tựa như khói trắng, cậu nhìn hơi thở của mình từ từ tiêu tán: “Ba tớ đối với cuộc sống sau này của tớ có hoạch định, nhưng tớ đối với sau này của mình cũng có hoạch định riêng. Không thể lúc nào cũng để cho cậu trả tiền, đây coi như là vì tình cảm của chúng ta. Sau này chúng ta đi du lịch, sau này chúng ta đi mua sách, sau này chúng ta cùng nhau sống.” Lời của Quả Tri truyền tới Thời Tây bên này, ngay cả ước mơ tươi đẹp đối với tương lai sau này của Quả Tri cũng truyền tới đây, phiêu đảng khắp phòng của Thời Tây. Giọng nói của cậu ấy vui vẻ như vậy, hưng phấn như vậy. Quả Tri bước xuống từng nấc thang: “Chúng ta cần phải dành dụm tiền, mua một ngôi nhà lớn ở một thành phố xinh đẹp. Mỗi căn phòng sẽ dùng một màu sắc khác nhau để trang trí. Một căn phòng lớn sẽ dành cho cậu, để cho cậu an tĩnh viết tiểu thuyết. Sẽ mua một cái tủ sách thật lớn, trang bị cho cậu tất cả sách. Tớ chỉ cần một gian phòng nhỏ, trưng bày những tấm ảnh tớ chụp. Sau này, còn phải mua rất nhiều vật dụng gia đình, sau này còn phải giúp cậu xuất bản sách, sau này nếu như có người nguyện ý mua một quyển tiểu thuyết của cậu, tớ sẽ rất cảm tạ người đó. Nơi đó chính là nhà, nhà của chúng ta.”

Thời Tây mở mắt ra, tầm mắt của hắn hướng về vách tường màu trắng. Thời Tây trước giờ không hề nói cho Quả Tri biết tâm sự của mình, nhưng Quả Tri lại vẫn có thể đứng ở trong bóng tối, chính xác chạm trúng đau đớn của Thời Tây.

“Quả Tri!” Giọng nói dễ nghe của Thời Tây lại phát ra.

“Sao, chuyện gì?”

“Nếu như cậu ở đây bên cạnh tôi...” Quả Tri cắt đứt lời của Thời Tây: “Cậu sẽ mắng tớ, sau đó nói tớ ngu xuẩn sao?”

“Câm miệng!”

Quả Tri ngậm miệng, Thời Tây nói tiếp: “Nếu như cậu ở đây bên cạnh tôi, tôi sẽ muốn hôn cậu.” Giọng của Thời Tây vẫn không có quá nhiều tình cảm như cũ, nhưng lúc nó truyền tới bên tai của Quả Tri, lại làm cho cậu không nhịn được, không nhịn được muốn mỉm cười, muốn dùng lực mỉm cười.

44. Chương 44: Cậu Lãng Phí, Tớ Thì Tiết Kiệm

Ở trạm xe lửa, người đến người đi, Hoa Cốc Vũ đứng ở trong đám người, vẫn duy trì tư thái thanh lịch như cũ. Hắn mang kính mát, phong cách ăn mặc thời thượng, nổi bật giống như một thần tượng nổi tiếng. Rõ ràng là hện Quả Tri cùng nhau đến trường, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa thấy người đâu.

Không bao lâu, Quả Tri kéo rương hành lý gấp gấp chạy về phía Hoa Cốc Vũ. Trước ngực cậu treo cái máy chụp hình đang lắc lư theo bước chạy của cậu. Mới vừa đứng ở trước mặt Hoa Cốc Vũ, Quả Tri liền nhận được sự bất mãn và chỉ trích: “Để cho một mỹ nam như tớ đây đứng chờ, cậu nên cảm thấy đáng xấu hổ!”

“Trên đường đi kẹt xe. Hoa nhi, tại sao lúc nào cậu cũng đẹp trai hết vậy?”

“Đây là chuyện đương nhiên rồi. Đời này tớ sẽ vĩnh viễn đẹp trai, càng ngày càng trở nên đẹp trai hơn.” Hần hết giận, tự mãn sờ mặt một cái, sau đó cùng Quả Tri bước lên trạm xe lửa. Sau khi xét vé tàu xong, Hoa Cốc Vũ giống như nhớ tới cái gì đó, từ trong balô lấy ra một sợi dây nịch (quần) kiểu dáng đơn giản nhưng lại đẹp mắt đưa cho Quả Tri: “Đây là sợi dây nịch Thời Tây bỏ quên ở nhà tớ. Cậu trả lại cho hần đi.” Hoa Cốc Vũ tùy tiện nói một câu, lại tạo nên vô số suy nghĩ trong đầu Quả Tri.

Sợi dây nịch của Thời Tây sao lại nằm ở nhà Hoa Cốc Vũ? Chẳng phải sợi dây nịch chỉ được tháo ra vào thời điểm cởi quần hay sao? Thời Tây đến nhà Hoa Cốc Vũ để làm gì? Tại sao chưa từng tự nói với mình?

“Này, này giờ cậu có nghe tớ nói gì không?” Hoa Cốc Vũ để sợi dây nịch xuống.

“Chờ chút, bây giờ trong lòng tớ có rất nhiều hoạt động.”

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì vậy?” Hoa Cốc Vũ đối với phản ứng của Quả Tri cảm thấy kỳ quái. Ngay sau đó, hần đột nhiên lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, trong lòng nảy sinh ra ý tưởng tà ác. Thời điểm trả thù Thời Tây đã đến. Hoa Cốc Vũ nghịch sợi dây nịch: “Thời Tây cũng thật là, đột nhiên gọi điện thoại nói đến nhà tớ, vừa lúc ba mẹ tớ lại không có ở nhà.”

Quả Tri ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Hoa Cốc Vũ, tay của cậu nắm chặt manh quần: “Vậy, sau đó?”

“Hay là tớ không nói, nếu không vạn nhất cậu sẽ tức giận.” Hoa Cốc Vũ lộ ra sắc mặt khổ sở.

“Cậu cứ nói đi, tớ bảo đảm sẽ không tức giận.” Quả Tri nghiêm túc nói.

“Được rồi. Sau đó, giữa một không gian tối tăm, hần nói hần cảm thấy cô đơn. Bọn tớ ở chung một phòng, xem phim, nghe nhạc, uống rượu đỏ. Có lẽ là nguyên nhân rượu cồn, có lẽ là bởi vì nguyên nhân đáng dấp tớ quá đẹp trai, Thời Tây hần lại...” Hoa Cốc Vũ dừng lại ở thời điểm mấu chốt nhất, Quả Tri nhíu mi lại thật chặt: “Cậu ấy thế nào?”

“Hần lại đưa tay sờ mặt của tớ mà nói: ‘Thật xin lỗi, trước kia là tôi cố ý chọc giận cậu. Đáng dấp của cậu không phải là tạm chấp nhận được, tôi thấy cậu là người đẹp trai nhất, so với tôi còn đẹp trai hơn. Chuyện này vĩnh viễn không cần hoài nghi.’ Cho nên tớ, Quả Tri, cậu cũng biết những lời này sẽ làm cho tớ động lòng. Lúc hần ôm lấy tớ, tớ không có đẩy hần ra. Lúc hần hôn tớ, tớ cũng không có đẩy hần ra. Bọn tớ, bọn tớ, tớ thật xin lỗi cậu. ~” Hoa Cốc Vũ nói một cách cực kỳ bi ai, nhưng một giây kế tiếp, để cho hần không ngờ tới chính là Quả Tri lại nhào tới, nắm lấy cổ áo của hần: “Cậu nói càn! Thời Tây sẽ không làm như vậy, cậu gạt người.” Quả Tri dùng tay không ngừng bóp méo miệng Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ không phát ra được âm thanh, liều mạng đẩy Quả Tri ra. Phản ứng đầu tiên là lấy gương ra, nhìn khoe miệng bị bóp đến sưng đỏ: “Cậu làm gì thế!? Đồi mồi hoàn mỹ của tớ! Là tự cậu nói sẽ không nổi giận, nên tớ mới nói cho cậu biết. Hơn nữa còn là do Thời Tây chủ động, toàn bộ quá trình tớ vẫn ở thể bị động, muốn trách cũng phải trách Thời Tây.”

“Thời Tây sẽ không làm chuyện này!” Quả Tri lại muốn xông lên trước bóp miệng Hoa Cốc Vũ lại, Hoa Cốc Vũ ngăn trở cánh tay của cậu. Hần bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Nhưng mà sự thật là hần đã làm như vậy.” Quả Tri ngây ngẩn cả người, cậu yên lặng trở về vị trí, im lặng ngồi.

Hoa Cốc Vũ nhìn Quả Tri, trong lòng nghĩ: Đừng trách tớ, Quả Tri. Muốn trách thì trách cậu lại đi thích một tên nam sinh khiến tớ căm hận. Thời Tây dám nói đáng dấp tớ tạm chấp nhận được. Đáng dấp tớ như vậy mà là tạm chấp nhận được sao? Tạm chấp nhận được?

Đám học sinh không ngừng đi lướt qua Quả Tri. Quả Tri ngồi lên trên rương hành lý, trong tay cầm chứng cứ Hoa Cốc Vũ đưa. Cho dù trong lòng tin chắc Thời Tây sẽ không làm như vậy, nhưng mà cậu có cảm giác chuyện này cũng có thể xảy ra. Cậu có chút ê ẩm.

Hoa Cốc Vũ vào trường học trước, đi chưa được mấy bước liền đụng phải Thời Tây. Hần mang theo vẻ mặt gian ác: “Này, Thời Tây, cậu ở đây sao? Quả Tri vẫn còn ngồi ở cổng trường học chờ cậu.” Thời Tây nhìn

miệng Hoa Cốc Vũ: “Phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh sửa miệng bị thất bại?”

“Tớ cần phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh sửa sao?! Được rồi, vậy tớ cứ việc nói thẳng. Đầu tiên nói rõ, tớ không phải là muốn phá hoại tình cảm của hai người. Mới vừa rồi ở trên xe lửa, cũng không biết Quả Tri bị gì, đại khái là bởi vì dáng dấp tớ quá đẹp trai, đột nhiên xông lên hôn tớ. Mặc dù tớ đã dùng mọi cách cự tuyệt, ai ngờ rằng thú tính của cậu ấy lớn như vậy, lại cưỡng hôn tớ.”

“Phải không? Vậy tôi liền đánh cậu.” Thời Tây dùng giọng điệu lười biếng, tiến lên một bước, Hoa Cốc Vũ liền lui về phía sau: “Cậu rõ ràng cũng không tin?”

“Nói láo cũng cần có chút kỹ thuật!”

“Hừ! Hận cậu!” Hoa Cốc Vũ tức giận kéo hành lý đi.

Thời Tây mới vừa đi tới cửa trường, Quả Tri liền cao hứng gọi hân: “Thời Tây!” Cảm giác được thấy Thời Tây vẫn mãnh liệt như thế. Không giải thích được, mỗi lần nhìn thấy Thời Tây, trong lòng cậu sẽ có một loại cảm xúc cao trào, xông lên thân thể, xông lên cổ họng. Ngay sau đó cậu mới chú ý tới chứng cứ trong tay, cố ý hạ thấp giọng: “Thời Tây.” Cậu nghĩ dùng âm điệu như thế để cho Thời Tây biết tâm tình của mình.

“Đang tìm tôi sao?”

Quả Tri ngẩn người. Những lời này năm ngoái tựu trường Thời Tây cũng đã nói. Cậu thích những lời này, giống như cảm xúc cao trào nằm sâu trong nội tâm, cũng không giải thích được. Nhưng cậu rất nhanh lấy lại tinh thần, tay giơ sợi dây nịch lên: “Tớ cho cậu biết ba sự kiện: Thứ nhất, Hoa nhi đưa cho tớ cái này để trả lại cậu. Hân còn nói cho tớ biết rất nhiều chuyện; Thứ hai, cho dù tớ tin tưởng cậu, nhưng tớ cũng có chút ghen; Thứ ba, nhìn thấy cậu, tớ rất vui vẻ.” Quả Tri không giấu giếm bất kỳ tình cảm nào của mình.

Thời Tây nghe những lời nói ngu ngốc này, hân không lên tiếng. Hân đưa tay ra, nắm tay kéo của rương hành lý, kéo Quả Tri đang ngồi ở trên rương hành lý đi vào trường học. Quả Tri vịn chặt rương hành lý, cố giữ thăng bằng. Nhìn tấm lưng của Thời Tây, Quả Tri tiếp tục hỏi: “Cậu đến nhà Hoa nhi lúc nào?”

“Đem đồ tới tìm cậu.”

“Cho nên cậu chẳng qua là tá túc ở nhà Hoa nhi, cũng không có cảm giác cô đơn, cũng không có xem phim, cũng không có nghe nhạc. Sau đó cậu có tắm, theo thói quen nhất định phải thay quần áo, sau đó bỏ quên sợi dây nịch.” Không đợi Thời Tây nói chuyện, Quả Tri cũng thay Thời Tây tự giải thích cho mình.

“Những thứ tình cảm không cần thiết kia, tôi đã lãng phí ở trên người cậu rồi. Tôi không muốn lãng phí tình cảm của mình trên người của người khác nữa.” Lời của Thời Tây cho dù không đủ lãng mạn, nhưng đối với Quả Tri, đó chính là những lời tình cảm, ấm áp.

“Tớ có một cái vấn đề. Cậu có thể lãng phí tình cảm của mình trên người tớ nhiều hơn một chút không? Tớ sẽ lưu giữ và sử dụng thật tiết kiệm.”

Thời Tây cũng không trả lời. Rất nhiều vấn đề của Quả Tri, Thời Tây sẽ không trả lời, nhưng Quả Tri đến cuối cùng vẫn có thể tìm được câu trả lời.

“Tớ còn có một vấn đề. Cậu nói xem, rương hành lý này có thể bị hư vì tớ ngồi lên hay không?”

“Dù sao cũng không phải của tôi.”

Trong sân trường, bánh xe lăn của rương hành lý nặng nề va chạm với mặt đất, phát ra tiếng. Quả Tri ngồi ở phía trên, hân lắc hai chân, mang trên mặt vẻ mặt nhỏ nhẹ. Thời Tây tay trái bỏ ở trong túi quần, tay phải kéo rương hành lý. Bọn họ như thế sẽ làm người khác chú ý tới, nhưng với bọn họ, cả hai đều không nhìn thấy bất kỳ ai khác, ngoài đối phương.

45. Chương 45: Cổ Tích

Ánh mặt trời trong những ngày giá rét làm cho mọi người cảm thấy ấm áp. Đây coi như là một sự bồi thường lớn lao của tự nhiên. Trong phòng học, ánh mặt trời phủ kín. Quả Tri ngẩng tầm mắt lên nhìn sách. Cậu không nhìn được lấy tay sờ lên ánh mặt trời chiếu ở trên bàn.

Hôm nay cậu học ở lầu một, ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Thỉnh thoảng, cậu nhìn giáo viên trên bục giảng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bên ngoài là thao trường (sân tập thể dục thể thao), có mấy lớp đang học tiết thể dục. Tiếng huýt còi của giáo viên thể dục cùng tiếng gọi ầm ỉ của các nam sinh chơi bóng rổ không ngừng truyền tới. Lỗ mũi Quả Tri có chút nhột. Cậu lấy khăn giấy từ trong cặp ra, đặt lên lỗ mũi, hắt hơi một cái. Hai ngày nay, cậu bị bạn cùng phòng Kha Tuấn Kiệt lây bệnh cảm. Quả Tri không phải là một người thích uống thuốc, cậu vô cùng tin tưởng thân thể của mình có đủ năng lực chống cự, cảm thấy hai ngày nữa sẽ khỏi bệnh. Nhưng mà, bệnh không thấy thuyên giảm, ngược lại càng trở nên nghiêm trọng.

Giáo viên thể dục giải tán lớp học, sau đó để cho bọn họ tự do hoạt động. Ngồi ở trong phòng học nhìn ra ngoài, mặc dù có rất nhiều người, nhưng đôi mắt của Quả Tri chỉ thấy được Thời Tây. Hắn đang ngồi ở dưới gốc cây, cầm quyển sách. Gió kéo đến ngoài kia, thổi lên khuôn mặt động lòng người của hắn, thổi lên sợi tóc của hắn, ngón tay của hắn dề dang sách lại. Trên mặt hắn không chút biểu cảm. Thời Tây vĩnh viễn sạch sẽ, thuần túy đến mơ hồ. Thời Tây ở trong tầm mắt Quả Tri, ngăn ngủ một giây liền có thể đánh bại ánh mặt trời.

Sau đó Quả Tri lại thấy được Quả Nhược ở bên kia. Thì ra là lớp của Quả Nhược cũng đang học thể dục. Cô lười biếng, nhìn xung quanh, tìm một vị trí có thể nằm xuống. Quả Tri vội vàng gửi tin nhắn cho Quả Nhược, lấy đồ ăn làm điều kiện nhờ cô ta giúp mình một tay. Quả Tri chậm rãi đi tới bên cạnh Thời Tây, nằm ở trên sân cỏ, lấy cùi chỏ chống đầu, hai chân co lại, gãi gãi cái mông, ngáp dài. Hình tượng của cô bị hạ xuống một bậc. Cô miễn cưỡng nói: “Này, có người nhờ tôi chuyển lời cho cậu: Thời Tây, hôm nay ánh mặt trời rất êm dịu, ngẩng đầu nhìn một chút đi.”

Thời Tây không nói gì, vẫn như cũ cúi đầu đọc sách. Quả Nhược cũng không ngại sự lãnh đạm của Thời Tây. Điện thoại di động trong túi quần của cô vang lên, vừa mở lên nhìn, là Quả Tri gửi tin nhắn tới.

Chị có nói chưa? Tại sao cậu ấy không ngẩng đầu lên?

Hắn mà chịu ngẩng đầu lên mới là chuyện kỳ quái đấy! Em không thể trực tiếp gửi tin nhắn cho hắn sao? Đừng quấy rầy chị.

Lúc cậu ấy đọc sách hoặc là làm những chuyện khác, chắc chắn sẽ không động đến điện thoại di động. Này này, Đường tỷ, chị có thể dịch chuyển sang chỗ khác một chút hay không? Chị ngăn trở tầm mắt của em đấy!

Quả Nhược không trả lời tin nhắn của Quả Tri. Cô không những không làm theo yêu cầu của Quả Tri, mà ngược lại còn cố ý ngăn trở tầm mắt của Quả Tri nhiều hơn. Quả Nhược hí mắt nhìn mặt trời, cô lần nữa chậm rãi lên tiếng: “Quả Tri, cái tên tiểu tử này, đã đem tất cả tình cảm đặt ở trên người cậu rồi. Người khác tổn thương em ấy, em ấy có thể chịu đựng được. Nhưng tôi nghĩ, em ấy sẽ không có biện pháp chịu đựng tổn thương do cậu gây ra. Cho nên, Thời Tây, đừng làm tổn thương em ấy.”

Thời Tây lật qua trang sách tiếp theo: “Không có biện pháp đáp ứng. Không ai có thể bảo đảm chuyện sau này, cũng không ai dám khẳng định sẽ không làm thương tổn người khác. Tránh chuyện này cũng sẽ gặp chuyện khác, bất kể như thế nào cũng sẽ bị thương tổn.” Thời Tây có thể đơn giản đáp ứng cái yêu cầu này, nhưng cam kết như vậy không có chút ý nghĩa nào. Sẽ không phát sinh cái vớ? Sẽ không phát sinh chuyện hiểu lầm? Có lúc, ngay cả quan tâm quá mức cũng sẽ vụn vụn thành tổn thương.

Quả Nhược nhìn chòng chọc Thời Tây một cái. Thời Tây tuy còn trẻ nhưng lại có cái nhìn cùng lý trí vô cùng thực tế. Hắn và Quả Tri hoàn toàn trái ngược nhau. Nếu như là em ấy, em ấy nhất định sẽ tươi cười mà trả lời: Em vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không tổn thương Thời Tây.

Thời Tây nói tiếp: “Nhưng, nếu như có một ngày Quả Tri bị tổn thương, thì đó cũng không phải là do tôi muốn tạo thành.” Câu cam kết này Thời Tây có thể đảm bảo. Bất kể sau này có vì nguyên nhân gì đi nữa mà tổn thương tới Quả Tri, chuyện này hắn cũng không muốn.

Quả Nhược cười cười, nằm ở trên sân cỏ. Đối với câu trả lời của Thời Tây, cô thấy được một ít chuyện. Nếu như cảm thấy trong vấn đề tình cảm, Quả Tri so với Thời Tây nghiêm túc hơn, vậy thì sai lầm rồi. Cách thể hiện tình cảm của hai người bọn họ không giống nhau. Thời Tây thấy rõ tình yêu mang tới hậu quả gì. Còn quá trình hai người ở bên nhau thì nó có là gì đâu chứ? Chẳng phải là có thể nói Thời Tây nghiêm túc nghĩ tới chuyện giữa hần và Quả Tri hay sao?

Hai người nói chuyện gì thế? Có thể nói cho em nghe không?

Chúng ta đang nói các loại tư thế trên giường của em và hần.

Chị đúng là một cô gái không đứng đắn!

Kết thúc một tiết học, thao trường không còn bóng dáng của Thời Tây. Quả Tri xoay bút trên tay, nghiêm túc nghe giảng, thỉnh thoảng lấy khăn giấy ra lau nước mũi. Trong lớp rất an tĩnh, chỉ còn dư lại tiếng giảng bài của giáo viên cùng tiếng lật sách. Một hộp thuốc từ ngoài cửa sổ ném tới trên bàn của Quả Tri, là thuốc cảm mạo. Quả Tri ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, không có lấy một bóng người. Khi trong đầu cậu đang tưởng tượng đến những tình tiết ma quái trong những bộ phim kinh dị, một chai nước suối lại ném vào. Quả Tri trợn to mắt, ngoài cửa sổ quả thật không có ai. Chuyện này, là ma giữa ban ngày sao? Quả Tri không kịp chờ đợi muốn đem chuyện này nói cho Thời Tây biết. Cậu bấm dãy số của Thời Tây.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng chuông điện thoại. Bạn học và giáo viên đem tầm mắt chú ý tới. Quả Tri nhanh chóng cúp điện thoại, lại nhanh chóng tỏ ra như mình không hề liên quan. Cho đến khi bọn họ thu hồi tầm mắt, Quả Tri thừa dịp giáo viên không có chú ý đứng lên, tựa vào bệ cửa sổ nhìn xuống bên dưới. Thời Tây ngồi ở ngoài hành lang, hần dựa vào vách tường. Máy laptop đặt ở trên chân của hần. Hần nhanh chóng gõ bàn phím.

Quả Tri có nhiều vấn đề muốn hỏi như vậy: Cậu không cần đi học sao? Tại sao cậu lại ở chỗ này? Tại sao cậu lại khiến cho lòng ta đập loạn nhịp hơn?

Nhưng cậu cái gì cũng không hỏi, bởi vì Quả Tri vĩnh viễn sẽ không quấy rầy đến Thời Tây lúc hần đang viết tiểu thuyết.

Bọn họ cách nhau một bức tường, bên trong phòng học và bên ngoài phòng học. Quả Tri ngồi tại chỗ, một tay thì ghi bài, một tay khác thì khoắc lên trên bệ cửa sổ. Cái tay kia ở phía trên Thời Tây, cảm thụ gió, cảm thụ ánh mặt trời, cảm thụ Thời Tây.

Trong lòng mỗi người đều có một quyển sách cổ tích viết đầy những câu chuyện tình yêu tốt đẹp. Cho dù bị thương tổn, cho dù thấy rõ thực tế tàn nhẫn, cho dù đã đi qua lứa tuổi ngây thơ, vậy thì như thế nào? Cứ phủ nhận mình đã lớn đi. Lúc khổ sở, lúc thất tình, lúc thống khổ, chúng ta khóc, chúng ta mệt mỏi, ít nhất chúng ta cũng có thể kiên cường, lau sạch nước mắt, ở trong đêm khuya, nằm ở trên giường, trùm mình trong một chiếc chăn ấm áp, mở quyển sách cổ tích trong nội tâm ra, lần nữa đọc lại từng câu chuyện viết trong đó, và tiếp tục tin tưởng.

46. Chương 46: Giết Người Trong Nháy Mắt

Lúc nghỉ trưa, Quả Tri bị Kha Tuấn Kiệt kéo đi chơi bóng rổ, vừa tới sân thể thao liền gặp phải một đám nam sinh khác cũng tranh thủ giờ nghỉ trưa tới đây chơi. Kha Tuấn Kiệt vỗ trái bóng rổ đi tới trong sân, bị đám nam sinh kia gọi lại: “Này, là chúng tôi tới trước, chúng tôi đang chuẩn bị tranh tài đây.”

“Đây cũng không phải là nhà của các cậu. Chúng tôi không thể chơi ở đây được sao?” Kha Tuấn Kiệt nghe thấy khẩu khí ngang ngược này liền phản đối.

“Trong trường không phải chỉ có nơi đây là có thể chơi bóng rổ. Cậu nhất định phải tranh giành nơi này với chúng tôi sao? Nói chuyện với khẩu khí như vậy, các cậu là sinh viên khoa nào?” Một nam sinh đẹp trai trong đám người kia gắt cổ hòng nói.

“Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?”

Nam sinh của hai lớp xảy ra cãi vã, Quả Tri cau mày. Cậu không thích gây gổ. Cũng chẳng phải vì hèn yếu, mà chẳng qua là cảm thấy những chuyện nhỏ nhặt này không cần thiết phải cãi vã. Lúc cậu đang muốn mở miệng khuyên nhủ, giọng nói của Hoa Cốc Vũ xuất hiện: “Sao các cậu còn chưa chơi đánh bóng rổ?” Mọi người quay đầu lại nhìn. Hoa Cốc Vũ khoanh tay, đứng dựa vào tường. Hắn cố ý đứng ở trong ánh sáng, cố tạo dáng. Dáng vẻ có chút kiêu ngạo.

“Những người này không biết từ đâu tới muốn cướp chỗ chơi của chúng ta.”

“Hoa nhi, những người này là bạn cùng lớp của cậu sao?”

Hoa Cốc Vũ tiếp tục giữ nguyên tạo dáng mà hắn cho là rất đẹp mắt: “Này Quả Tri, cướp chỗ chơi của một người đẹp trai như vậy, cậu không sợ bị nữ sinh khắp thiên hạ ghét sao?”

Thấy Hoa Cốc Vũ và Quả Tri có quen biết nhau, nam sinh hai lớp liền ngưng cãi vã. Tính khí nam sinh đều là như vậy, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

“Có thể cùng nhau chơi đùa mà.” Nghe được lời của Quả Tri, Hoa Cốc Vũ lập tức lộ ra ánh mắt chê trách: “Chơi đùa cùng cậu và những người bạn cùng lớp của cậu sao? Lớp các cậu đều là những chú gà con, không khéo sẽ làm giảm sút đẳng cấp của tổ mất.”

“Lời này của cậu cũng không đúng rồi. Mặc dù lớp các cậu đều là gấu bắc cực to lớn nhưng mà cũng chưa chắc chắn sẽ thắng. Nếu muốn phân thắng bại, vậy thì tranh tài đi, thế nào?”

“Cậu muốn tự rước lấy nhục nhã, tổ cũng không có biện pháp. Vậy ai sẽ làm trọng tài?” Nam sinh lớp này nhìn nam sinh lớp kia, ai cũng không tin tưởng người của lớp đối phương sẽ công bằng. Lúc này, trong đầu Hoa Cốc Vũ và Quả Tri đồng thời xuất hiện một người, Thời Tây. Hoa Cốc Vũ nghĩ, gọi Thời Tây tới, để cho hắn thấy được tài năng thiên phú của mình, để cho hắn xấu hổ vì không sánh bằng mình, đau đến không muốn sống! Mà Quả Tri bất kể là lúc nào cũng đều nghĩ đến Thời Tây.

Quả Tri gọi điện thoại cho Thời Tây. Mới vừa nhận được tín hiệu liền bị Hoa Cốc Vũ đoạt lấy điện thoại di động, cắt đứt: “Cậu có phải muốn nói: ‘Thời Tây! Mau tới đây đi, chúng ta đang đánh bóng rổ, cậu tới làm trọng tài đi.’ hay không?” Hoa Cốc Vũ bắt chước khẩu khí mỗi lần Quả Tri nói chuyện cùng Thời Tây.

“Đúng vậy.”

“Cậu có lười hay không?! Thời Tây sẽ mắng chúng ta bị bệnh thần kinh, sau đó cúp điện thoại.” Lời của Hoa Cốc Vũ khiến Quả Tri không có cách nào phản bác, không thể làm gì khác hơn ngoài nói: “Vậy cậu định làm gì?”

“Tổ đương nhiên là có phương pháp của tổ. Tổ là ai chứ? Tổ là hiện thân của trí tuệ và vẻ đẹp! Quả Tri, cậu nằm sát xuống đất đi, còn những người khác thì vây quanh Quả Tri, giơ chân lên.”

Quả Tri không rõ chuyện gì, nhưng cũng làm theo. Cậu đi tới nằm trên mặt đất, cậu chỉ muốn biết Hoa Cốc Vũ có thể sử dụng phương pháp gì để gọi Thời Tây tới. Bọn người còn lại càng không giải thích được. Không phải mới vừa nói sẽ so tài với nhau sao? Bây giờ lại đang làm chuyện quái quỷ gì đây? Nhưng mà bọn hắn vẫn là giơ chân lên. Hoa Cốc Vũ lui đến nơi xa, mở máy ảnh của điện thoại lên, tìm vài góc ảnh đẹp, chụp vài tấm hình, gửi cho Thời Tây. Hắn còn viết kèm theo: Không xong rồi, Thời Tây! Quả Tri so tài bị thua trận, bị đánh tới nổi bò trên đất không đứng dậy nổi.

Mới mấy phút ngắn ngủi, Thời Tây liền xuất hiện. Hắn cau mày, mới vừa vào đến sân bóng rổ liền thấy gương mặt hờ hê của Hoa Cốc Vũ cùng khuôn mặt tươi cười của Quả Tri: “Thời Tây! Quả nhiên cậu đã tới. Hoa nhi dùng phương pháp gì gọi cậu tới vậy?”

Thời Tây cắn răng không lên tiếng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ khuôn mặt tươi cười hi ha, hình như không để ý tới Thời Tây đang cung tay lại: “Ài chà, đây không phải là Thời Tây sao? Đây không phải là Thời Tây luôn luôn rất thông minh sao? Chuyện này là sao đây? Trí thông minh của cậu không còn tác dụng nữa sao?” Bây giờ Hoa Cốc Vũ vui vẻ, căn bản không nghĩ quá nhiều đến hậu quả.

“Thời Tây, không nên nghe Hoa nhi. Cậu sẽ là một trọng tài rất thông minh.” Quả Tri hiểu sai lời của Hoa Cốc Vũ rồi.

“Vậy liền bắt đầu tranh tài đi.” Hoa Cốc Vũ vỗ vỗ tay, đi xuống phía dưới, vừa đi vừa giống như một ngôi sao thần tượng đang chụp ảnh, chậm rãi cởi áo khoác xuống ném lên trên băng ghế. Thờ Tây trước sau không nói một câu. Quả Tri đứng bên cạnh Thờ Tây, hít hít lỗ mũi. Mặc dù uống thuốc, bệnh cảm mạo đã bớt đi nhiều, nhưng mà đôi lúc trong mũi vẫn còn chất nhầy. Thờ Tây đưa tay ra cầm áo khoác của Hoa Cốc Vũ lên, đặt lên trên mặt của Quả Tri, có chút thô lỗ lau mũi của cậu. Giọng nói vẫn như cũ nghe không ra bất kỳ tâm tình gì: “Có uống thuốc theo như chỉ định không vậy?”

“Có, đã ổn hơn nhiều rồi. Vận động một chút nữa, ra mồ hôi là khỏi hẳn thôi.”

“Quả Tri, cậu nhanh lên một chút.” Kha Tuấn Kiệt kêu.

Hoa Cốc Vũ thấy cái áo khoác mình mới vừa mua lại bị dùng để lau nước mũi, không nhịn được kêu la: “Cậu biết tớ đi tìm kiếm trong bao lâu mới chọn được áo khoác vừa ý như vậy không?!”

“Không biết!” Bàn tay của Thờ Tây buông ra, áo khoác rơi xuống đất. Hắn dẫm lên trên cái áo khác, đi tới chính giữa sân bóng rổ. Hoa Cốc Vũ vừa định đi nhặt áo khoác, Thờ Tây nói tiếp: “Ra khỏi sân chính là phạm quy, phạt kết quả.”

“Chưa từng nghe qua quy tắc như vậy!”

“Không phải là do cậu kêu tôi tới sao? Tôi mới là trọng tài.”

Hoa Cốc Vũ giận dữ lui về. Hai lớp chọn ra vài người để thi đấu, những người còn lại ngồi ở trên băng ghế cổ vũ cho lớp mình. Thờ Tây đứng ở nơi đó, hai tay đặt trong túi quần. Hắn cũng chỉ là tùy tiện đứng như vậy, tư thái lười biếng như vậy lại giống như mang theo cảm dỗ nào đó để cho người ta chí mạng.

Quả Tri không cách nào chuyên tâm, bất kể cậu xoay người như thế nào, trong ánh mắt của cậu luôn có Thờ Tây. Thích một người, có người đó ở bên cạnh, không có biện pháp chuyên chú làm những chuyện khác. Cái này là chuyện bình thường sao?

Quả Tri giữ bóng, chạy qua chạy lại, thành viên trong đội phát tay kêu: “Truyền nơi này, truyền nơi này.” Quả Tri ôm lấy bóng, ném đi, trái bóng bay tới hướng Thờ Tây. Thờ Tây đưa tay ra tiếp lấy, ném trái bóng rổ lần nữa trở về trong ngực Quả Tri: “Cậu là đồ ngốc sao?”

“Chẳng phải bởi vì cậu đứng ở nơi đó sao?”

“Có lắm hay không, Quả Tri? Nào có ai truyền bóng cho trọng tài. Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì vậy?!” Kha Tuấn Kiệt kêu la.

Nam sinh đẹp trai của lớp Hoa Cốc Vũ cũng nói: “Đây có thể coi là phạm quy không?”

Thờ Tây tránh hẳn một cái: “Cậu, quá nhiều lời, phạt kết quả.”

“Không công bằng!” Nam sinh không phục, Thờ Tây lần nữa nhìn hắn một cái: “Cậu ở đây chất vấn trọng tài sao?” Nam sinh lắc đầu một cái, vừa đi vừa đem ánh mắt oán hận nhìn Hoa Cốc Vũ. Vừa mới bắt đầu gọi Thờ Tây tới, trong lòng hắn còn âm thầm nghĩ, đều là một người cùng lớp, phải giúp đỡ đội nhà. Ai ngờ Thờ Tây lại đi giúp người ngoài.

Sau khi nghỉ một chút, trận tranh tài tiếp tục. Quả Tri luôn muốn chạy về phía Thờ Tây. Cậu lần nữa giữ bóng. Hoa Cốc Vũ ngăn trở đường đi của Quả Tri, đưa tay muốn đoạt trái bóng rổ trong tay Quả Tri. Thờ Tây đột nhiên mở miệng: “Hoa Cốc Vũ phạm quy.”

“Tổ phạm quy nơi nào?”

“Tiếp xúc với đối phương.”

“Tớ vẫn chưa tiếp xúc được Quả Tri mà.”

“Có ý đồ tiếp xúc cũng không được!”

“Thờ Tây, cậu, cậu, tớ hận cậu, tớ hận cậu!” Hoa Cốc Vũ đột nhiên lại sầm nộ. Hắn dựa vào cái gì mà đẹp trai đứng ở nơi đó phát hiệu lệnh?

Lúc này, tiếng chuông reo báo hiệu giờ nghỉ trưa kết thúc vang lên cắt đứt cuộc tranh tài của bọn họ. Mọi người xoay người rời đi. Quả Tri ôm lấy áo khoác của mình, sau đó cũng rời đi. Cậu đuổi theo Thời Tây: “Thật ra tớ chơi bóng rổ cũng rất lợi hại.”

“Tôi thấy được tài năng của cậu rồi.” Lời của Thời Tây đều là châm chọc, ngay cả Quả Tri cũng có thể nhận ra được: “Mới vừa rồi không phải như những gì cậu thấy. Cậu đứng ở nơi đó, tớ đã cảm thấy cậu ở đây nhìn tớ, sau đó liền ảnh hưởng tới suy nghĩ của tớ. Nếu không, lần sau hai người chúng ta so tài một trận, nói không chừng tớ sẽ giết cậu trong nháy mắt. Cậu cũng đừng xem nhẹ tớ.”

“Mặc quần áo vào.”

Quả Tri mặc áo khoác vào, lần nữa hít hít lỗ mũi. Thời Tây đưa tay, từ trong túi áo khoác của Quả Tri lấy ra khăn giấy, đặt lên trên lỗ mũi của Quả Tri: “Đi học nhanh lên!”

Động tác rất nhỏ của hắn, cho dù giọng nói không có dịu dàng, nhưng lại có thể chạm vào trong lòng Quả Tri. Quả Tri đưa tay dè khăn giấy lại, che hết gương mặt. Cậu không muốn để Thời Tây thấy biểu cảm bây giờ của mình. Xem ra, cần nghỉ lại, là ai bị giết trong nháy mắt đây?

47. Chương 47: Tớ Không Phải Người Xấu

Quả Tri chạy đi chỉ chú ý đến tâm tình của mình nhưng không để ý đến Kha Tuấn Kiệt ở phía sau. Động tác của Thời Tây, biểu lộ của Quả Tri đều bị Kha Tuấn Kiệt thấy được. Hắn kinh ngạc đứng ở trong sân bóng rổ, biểu cảm kì quái, tựa hồ không có biện pháp hiểu chuyện mới vừa rồi.

Thời tây xoay người, phát hiện Kha Tuấn Kiệt đứng ở nơi đó. Thời Tây chẳng qua là ngẩn ngui nhìn hắn một cái liền rời đi.

Lúc đi học, Kha Tuấn Kiệt ngồi ở bên cạnh Từ Như. Kha Tuấn Kiệt nhìn Quả Tri một chút đột nhiên hỏi Từ Như: “Không phải lúc trước cậu thích Quả Tri sao? Sau đó thế nào?” Vấn đề của hắn rất trực tiếp, để cho Từ Như ngẩn người: “Không có thế nào nữa hết. Quả Tri từ lâu đã có người mà cậu ấy rất thích rồi. Tớ cũng không muốn làm người thứ ba, không thú vị chút nào.”

“Vậy cậu đã gặp người cậu ấy thích rồi sao?”

“Chưa gặp. Nhưng chắc là học khác trường. Bình thường cũng không có thấy Quả Tri ở cùng những nữ sinh khác. Hôm nay cậu bị gì thế? Đột nhiên quan tâm tới tình cảm cá nhân của Quả Tri.”

“Không có, không có gì, có chút ngạc nhiên thôi.” Kha Tuấn Kiệt không hề nói nhiều nữa.

Toàn bộ một buổi chiều, Kha Tuấn Kiệt cứ một chút lại đưa mắt nhìn Quả Tri. Hắn vừa muốn chứng thật suy đoán của mình vừa không muốn chứng thật suy đoán của mình. Minh và Quả Tri ở cùng phòng, cũng có chút thân thiết. Thế nhưng loại chuyện đó không phải là rất kỳ quái sao? Hai tên nam sinh ôm ấp nhau, Kha Tuấn Kiệt vừa nghĩ đến đã cảm thấy không thoải mái.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Quả Tri đang giặt quần áo. Kha Tuấn Kiệt ngồi tại chỗ nhìn Quả Tri, Quả Tri cảm nhận được, ngẩng đầu lên. Kha Tuấn Kiệt liền xoay đầu sang chỗ khác.

“Mới vừa rồi cậu nhìn tớ sao?”

“Không có, không có. Một người đàn ông như cậu có cái gì hấp dẫn để nhìn chứ!”

“Hôm nay cậu thật kì lạ, vẫn còn vì chuyện chơi bóng rổ mà tức giận à?”

Kha Tuấn Kiệt lắc đầu một cái, kết thúc cuộc nói chuyện. Quả Tri giặt quần áo xong, đem quần áo phơi ở ban công, sau đó lau sạch tay: “Tớ đi ra ngoài.”

“Giờ này cậu còn muốn đi đâu nữa?”

“Đi tìm Thời Tây.”

Kha Tuấn Kiệt nhỏ giọng đặt câu hỏi: “Quan hệ của các cậu hình như rất tốt, phải không?” Nghe được vấn đề này, Quả Tri cười: “Cậu hỏi cái gì vậy? Quan hệ giữa tớ và Thời Tây lúc nào cũng rất tốt.” Thấy Quả Tri bình thản nói ra như thế ngược lại để cho Kha Tuấn Kiệt cảm thấy là bản thân suy nghĩ nhiều. Nếu quả thật có chuyện như vậy, nhất định Quả Tri sẽ một mực phủ nhận.

Trong phòng của Thời Tây khá tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ màn hình laptop, chiếu đến vách tường và tấm chăn trên giường. Quả Tri cho dù có hay không có chuyện gì quan trọng cũng đều muốn chạy đến tìm Thời Tây. Thời Tây đang gõ bàn phím. Quả Tri cầm trái táo trong tay, ngồi ở mép giường vừa đọc sách vừa thận trọng ăn, để tránh phát ra tiếng động quá to.

Chờ Thời Tây khép máy laptop lại, Quả Tri liền bắt đầu nói chuyện: “Từ chiều tới giờ bạn cùng phòng của tớ có biểu hiện rất kì quái.”

Thời Tây đột nhiên xoay người lại, hần nhìn thẳng Quả Tri: “Quả Tri, không phải người bạn nào cũng có thể chấp nhận chuyện tình cảm của cậu, cậu hiểu chưa?” Tại sao lại trò chuyện về đề tài này, Quả Tri không hiểu nhưng Quả Tri vẫn là sang sảng trả lời: “Bọn họ là bạn bè của tớ, không phải sao? Chuyện tình cảm của tớ cũng không có gì sai, không phải sao? Tại sao sẽ không chấp nhận chứ?”

Chỉ có vào lúc này, Thời Tây mới muốn bóp vỡ sự ngây thơ của Quả Tri: “Cậu đừng ngu xuẩn như thế. Ôm ý nghĩ này, cậu không thấy rất buồn cười sao?” Như vậy, Quả Tri không chỉ chịu sự tổn thương từ Kha Tuấn Kiệt, mà còn có sự tổn thương từ nhiều người khác nữa. Thời Tây không nhận được có chút nổi giận. Nghe được Thời Tây mắng mình, Quả Tri ngẩn người. Thời Tây rất ít khi nghiêm túc mắng mình như vậy.

“Tớ buồn cười thế nào? Chỉ có Thời Tây cậu mới không tin tưởng người khác. Bọn họ là bạn bè của tớ, tớ tin tưởng bọn họ. Tớ chẳng qua là thích nam sinh, tớ không phải là người xấu, tại sao mọi người lại ghét tớ, tổn thương tớ?” Quả Tri phản bác.

“Cậu tin tưởng bọn họ?” Thời Tây cắn răng nắm mặt của Quả Tri: “Vậy cậu cũng tin tưởng ba mình mà, không phải sao? Sau khi bị phát hiện cậu thích nam sinh, ông ấy đã làm gì cậu, cậu quên rồi sao? Cậu còn muốn bị tổn thương bao nhiêu lần nữa mới hài lòng, mới có thể thấy rõ?” Tình yêu của Thời Tây biến thành dao nhọn, đâm vào ngực Quả Tri. Tại sao lại nhắc tới nỗi đau đớn mà cậu muốn quên.

“Thời Tây, cậu thật rất xấu.” Quả Tri đẩy Thời Tây ra, chạy đi. Tại sao tất cả mọi người không thể để cho mình được sống một cách ngây thơ? Ba cũng vậy, Hoa Cốc Vũ cũng vậy, bây giờ ngay cả Thời Tây cũng vậy.

Quả Tri sẽ không hiểu, ngây thơ thì không cách nào tồn tại trong xã hội, ngây thơ thì không thể nào bảo vệ loại tình cảm đặc biệt này.

Bọn họ suy nghĩ khác nhau, cuối cùng dẫn tới bọn họ cãi vã.

Quả Tri chạy về phòng ngủ, nằm ở trên giường. Cho đến khi phòng ngủ tắt đèn, Kha Tuấn Kiệt mới dùng ánh sáng của màn hình điện thoại rọi đường từ phòng bên cạnh trở về.

“Quả Tri?”

“Ừ.” Quả Tri miễn cưỡng trả lời.

”Giọng nói của cậu kì vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Gây gỗ với Thời Tây.”

Kha Tuấn Kiệt rửa mặt xong cũng bò lên giường: “Cậu xem cậu kia, chẳng khác nào vừa mới gây gỗ với người yêu. Cậu cũng thật là, làm như vậy sẽ để cho người khác hiểu lầm.” Kha Tuấn Kiệt vỗ vỗ chiếc gối, nằm xuống.

Quả Tri lúc này muốn chứng minh mình đúng, muốn chứng minh sự ngây thơ của mình không có gì sai. Cậu nằm lỳ ở trên giường, nhàn nhạt nói: “Không có hiểu lầm, tớ thích nam sinh, tớ thích Thời Tây.”

Trong bóng tối, Kha Tuấn Kiệt không có nói nữa, phòng ngủ an tĩnh có chút đáng sợ.

Lòng của Quả Tri ở trong gian phòng tối tăm, an tĩnh này càng ngày càng lạnh.

Cậu ngây thơ, muốn chứng minh mình đúng, Thời Tây sai.

Lại bị thực tế tàn nhẫn trả lời, Thời Tây đúng, cậu mới là người sai.

Mình chưa từng tổn thương người khác, mình học hành rất chuyên tâm, mình rất nghe lời ba mẹ, mình sẽ mượn bút cho bạn học, mình đối với bạn bè cũng rất tốt, tại sao chỉ bởi vì mình thích nam sinh mà phải hủy bỏ toàn bộ điểm tốt của mình?

48. Chương 48: Tôi Là Người Xấu

Có lẽ Kha Tuấn Kiệt chẳng qua là ngu thiếp đi, hoặc là hắn cũng không có nghe được mình nói, hoặc là hắn đã chấp nhận cho nên mới không lên tiếng nữa. Quả Tri chỉ có thể nghĩ như vậy. Cậu không muốn thừa nhận, cũng không nguyện ý chất vấn mình.

Cậu cố chấp đến không còn thuốc chữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, tựa như chưa xảy ra chuyện gì, sau khi Quả Tri rời giường trước, Kha Tuấn Kiệt mới chậm rãi xuống giường. Hắn so với Quả Tri có thể luôn chậm một bước. Quả Tri bôi kem đánh răng lên trên bàn chải đánh răng: “Rời giường rồi sao?”

Kha Tuấn Kiệt dừng lại nửa nhịp mới trả lời: “Ừ.”

“Nè.” Quả Tri đưa kem đánh răng cho Kha Tuấn Kiệt. Kha Tuấn Kiệt nhìn Quả Tri một chút, sau đó lại nhìn vào kem đánh răng một chút, tựa như phía trên kem đánh răng mang theo vi khuẩn kỳ quái. Quả Tri muốn làm bộ không thấy loại ánh mắt này nhưng chỉ có thể giả vờ biểu cảm bên ngoài mà thôi, làm sao có thể giả vờ ở trong lòng.

Kha Tuấn Kiệt nhận lấy kem đánh răng. Hai người bắt đầu đánh răng. Quả Tri cúi đầu dùng sức chà sát bàn chải trong miệng, càng ngày càng nhiều bọt màu trắng. Cậu có thể cảm giác được thỉnh thoảng Kha Tuấn Kiệt sẽ nhìn mình. Cậu thậm chí có thể cảm giác được sự sợ hãi trong không khí, Kha Tuấn Kiệt đối với mình, mình đối với dư luận xã hội.

Mỗi khi Quả Tri hơi đến gần hắn một chút, Kha Tuấn Kiệt sẽ lui về phía sau. Hắn đã rất cố gắng khắc chế nhưng thân thể lại muốn chạy trốn theo bản năng. Quả Tri yên lặng dọn dẹp sách, vừa nói: “Cậu cảm thấy tớ ghê tởm sao?”

“Không, không phải vậy.” Kha Tuấn Kiệt nói có chút e ngại.

“Cậu cảm thấy tớ không nên thích nam sinh đúng không? Cậu cảm thấy tớ không bình thường đúng không?” Quả Tri xoay người đối mặt với Kha Tuấn Kiệt.

Kha Tuấn Kiệt không cách nào trả lời. Hắn bị Quả Tri ép không có đường lui: “Tớ muốn làm bộ không nghe, tại sao cậu lại ép tớ nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng? Được, bây giờ tớ nói cho cậu biết. Hai tên nam sinh yêu nhau, cậu không thấy rất hoang đường sao? Các cậu đều là đàn ông không phải sao? Nắm tay, hôn, nói yêu thương... Làm những chuyện này với người cùng giới cậu không cảm thấy kỳ quái và không được tự nhiên sao?”

“Tớ làm sao có thể xem như mình chưa từng nói ra chuyện gì.” Khóe miệng của Quả Tri bắt đầu dĩ cười khổ.

Thấy biểu cảm bị thương của Quả Tri, Kha Tuấn Kiệt có chút không đành lòng, hắn khẽ nhẹ giọng nói: “Có lẽ, có lẽ cậu chẳng qua là ngã bệnh, cậu có thể tìm một bác sĩ tâm lý để trị liệu.” Thật ra là đang đồng cảm hay đang sợ hãi đây?

Quả Tri cười. Cậu ôm sách vào trong ngực thật chặt: “Tớ thích người cùng giới không phải là bệnh, là tình cảm. Cậu có thể không chấp nhận tình cảm của tớ nhưng xin cậu đừng ô nhục nó.” Giọng nói của Quả Tri nhẹ nhàng. Cậu rời đi, bỏ Kha Tuấn Kiệt ở lại trong phòng ngủ. Cậu đi tới cầu thang, một cái tay ôm sách, một cái tay khác vịn lan can từ từ xuống lầu. Đi được một chút, cậu thấy được Thời Tây khoanh tay

tựa vào trên tường. Khuôn mặt dễ nhìn của hắn không mang theo bất kỳ biểu cảm gì, chẳng qua là nhìn Quả Tri. Tay của Quả Tri nắm chặt lan can, cậu cắn cắn môi dưới: “Cậu tới nhìn bộ dáng buồn cười của tớ sao? Cậu đã nói đúng rồi. Cậu luôn luôn đúng. Trong tất cả mọi người, không phải ai cũng có thể chấp nhận tình cảm của tớ. Tình cảm của tớ rất cuộc có gì đáng sợ? Tớ thích con trai thì có gì ghê gớm? Tại sao không chỉ có bạn bè mà ngay cả người nhà của tớ cũng không thể chấp nhận? Thời Tây, cậu có thể nói cho tớ biết tại sao không?”

Quả Tri đứng ở trên bậc thang, Thời Tây đứng ở bên dưới. Câu hỏi của Quả Tri mang theo bi thương. Cậu nhìn Thời Tây. Chuyện này còn cần hỏi sao? Người mà cậu đang nhìn chính là câu trả lời. Bởi vì cậu thích Thời Tây, cậu yêu Thời Tây, mà Thời Tây và cậu có giới tính giống nhau.

“Cậu muốn tôi làm gì? Sửa đổi thái độ của tất cả mọi người đối với thứ tình cảm này sao? Vậy tôi có thể nói cho cậu biết, chuyện này là không thể được. Bất kể cậu có làm gì đi nữa, bọn họ quan tâm sao?” Thời Tây đi tới gần Quả Tri. Tay của hắn đặt lên trên bàn tay đang vịn lan can của Quả Tri. Tầm mắt lạnh lùng của hắn xuyên thấu bi thương của Quả Tri: “Sau này đừng khen tôi nữa, đừng cảm thấy tôi rất lợi hại nữa. Con mẹ nó, có những chuyện tôi không làm được! Thế, cậu có còn muốn yêu tôi nữa không? Thời Tây siết chặt tay của Quả Tri.

Ở trong xã hội, có rất nhiều chuyện mà rất nhiều người không thể làm được.

Thời Tây không phải là vai nam chính trong tiểu thuyết có thể hô phong hoán vũ; cũng không phải vai nam chính trong phim siêu nhân có thể cứu khổ cứu nạn; càng không phải là vai nam chính trong phim ảnh vừa đẹp trai vừa giàu có, khiến cho cha mẹ vợ hai mắt sáng lên trong lần đầu gặp mặt. Thời Tây chính là Thời Tây, hắn ở trong bộ truyện này, hắn là bạn trai của Quả Tri, chỉ vậy mà thôi.

“Muốn! Tớ sợ người nhà phản đối nhưng tớ càng sợ phải làm bộ mình không thích con trai, sợ nhất phải làm bộ mình có thể không có cậu.” Không có biện pháp lựa chọn. Quả Tri thích con trai có lẽ là do bẩm sinh. Có lúc, cậu thậm chí cảm thấy thích Thời Tây cũng là một thiên tính, không có suy luận chút nào, cứ như vậy mà thuận theo tự nhiên.

Kha Tuấn Kiệt mới vừa xuống cầu thang liền thấy cảnh này. Hắn đứng đơ tại chỗ, không biết nên lui về hay là giả bộ không nhìn thấy mà đi ngang qua. Thời Tây nâng mí mắt lên, ánh mắt của hắn và Kha Tuấn Kiệt giao nhau. Kha Tuấn Kiệt xoay đầu sang một bên, nhanh chóng đi ngang qua hai người. Quả Tri cúi đầu nhìn dưới mặt đất. Tầm mắt của cậu có thể thấy cái bóng của Kha Tuấn Kiệt nhanh chóng lướt ngang qua.

“Có lúc, thật không muốn xem biểu cảm của người khác. Tớ dùng qua rất nhiều lời để tự an ủi mình nhưng vẫn không cách nào có thể kiên cường đến mức độ mình muốn.” Giọng nói của Quả Tri rất nhẹ. Thời Tây đưa tay ra, ngón trỏ đặt ở trên chân mày đang nhíu lại của Quả Tri: “Hôn cậu một cái, cậu sẽ cười sao?” Phương thức dụ dỗ người của hắn bình tĩnh lại trực tiếp. Quả Tri hơi sợ run lên, khóe miệng không nhìn được cong lên: “Không biết. Hôn một cái có lẽ không được, cậu hôn hai cái thử xem.”

Thời Tây không lên tiếng. Hắn cúi đầu, dùng môi đắp lên môi của Quả Tri và thống khổ của Quả Tri, bắt đầu dĩ cùng thỏa mãn.

Kha Tuấn Kiệt cố ý ở trong phòng học rất lâu. Hắn không biết nên trở về đối mặt Quả Tri thế nào. Chỉ đọc sách và xem qua một vài bộ phim về đồng tính hắn đã cảm thấy rất kỳ quái. Hai người đàn ông sao? Đây là loại tình cảm dị thường, còn có thể đưa lên phim ảnh? Còn có thể viết thành tiểu thuyết? Trước kia hắn nghĩ là chuyện này chỉ có ở trên phim ảnh, ở ngoài đời thực sẽ không có. Bây giờ không chỉ xuất hiện ở ngoài đời thực mà còn ngay bên cạnh, hắn cảm thấy đáng sợ. Hắn suy nghĩ hồi lâu mới đi ra khỏi phòng học yên tĩnh này. Từ sau lưng, một cái tay nắm bả vai hắn lại, đẩy hắn đẩy tới trên tường. Hắn bị đau rên lên một tiếng liền thấy được Thời Tây ở trước mắt. Con người của Thời Tây ở trong đêm tối lộ ra càng thêm lạnh lùng.

Một cái tay của hắn đặt trong túi quần, một cái tay xuôi dọc theo cơ thể. Thời Tây nhìn Kha Tuấn Kiệt. Trong đầu Kha Tuấn Kiệt lại nghĩ đến hình ảnh Thời Tây và Quả Tri, cảm thấy không thoải mái.

“Thế nào? Tôi khiến cho cậu đau dạ dày?” Thời Tây ngẩng đầu lên, cố ý đưa tay đặt lên trên quần áo của Kha Tuấn Kiệt xoa xoa. Kha Tuấn Kiệt nhíu mi lại, giọng nói không vui: “Cậu muốn làm gì?”

“Yên tâm, tôi sẽ không nói đạo lý để cho cậu chấp nhận. Cậu cho rằng tôi sẽ quan tâm ý nghĩ của cậu sao?”

“VẬY CẬU...”

“Nghe đây! Cho dù cậu vô cùng chán ghét, vô cùng sợ hãi, nhưng tốt nhất hãy để nó ở trong lòng, đừng biểu hiện ra ở trước mặt Quả Tri.”

Kha Tuấn Kiệt đối với cái yêu cầu này cảm thấy buồn cười: “Cậu đang ra lệnh cho tôi sao?”

“Không phải vậy!”

“VẬY CẬU ĐANG CẦU XIN TÔI?” Trên mặt Kha Tuấn Kiệt lộ ra một tia xem thường.

Thời Tây một cước thật mạnh đâm vào bụng của Kha Tuấn Kiệt: “Tôi đang uy hiếp cậu.” Kha Tuấn Kiệt che bụng, trợn to hai mắt: “Cậu cho rằng như vậy liền có thể...” Hắn còn chưa nói hết lời liền bị Thời Tây đưa tay bóp cổ họng. Hắn lạnh lùng nhìn Kha Tuấn Kiệt bởi vì hô hấp khó khăn mà đỏ cả mặt. Hắn không có ý định buông tay. Kha Tuấn Kiệt hai tay quơ loạn xạ. Thời Tây tiếp tục bóp cổ họng, đang đợi Kha Tuấn Kiệt trả lời. Không bao lâu, Kha Tuấn Kiệt miễn cưỡng sử dụng chút khí lực cuối cùng gật đầu một cái. Thời Tây mới buông hắn ra. Hắn liều mạng ho khan. Thời Tây lấy lòng bàn tay đè đầu Kha Tuấn Kiệt vào sát trên tường, ép buộc hắn nhìn mình: “Nhớ, tôi là người xấu, nếu như cậu chọc Quả Tri, chính là chọc tới tôi.” Nói xong, Thời Tây rời đi.

Kha Tuấn Kiệt hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. Hai chân của hắn đang run rẩy, cũng không phải bởi vì hành động lúc nãy của Thời Tây mà là vì vẻ mặt của hắn, không chút nào mềm lòng, không tình cảm chút nào. Mới vừa rồi nếu không phải là mình thỏa hiệp trước hắn sẽ không buông tay. Hắn tựa hồ căn bản không để ý đến sự thống khổ của người khác. Hắn cũng không phải đang hù dọa mình, uy hiếp của hắn là tuyệt đối!

Đứng ở cửa phòng ngủ, Kha Tuấn Kiệt móc cái chìa khóa ra, do dự mấy giây mới mở cửa. Trong phòng ngủ Quả Tri đang đọc sách. Kha Tuấn Kiệt ném cái chìa khóa lên trên bàn, hai người cũng không nói chuyện.

Một hồi sau, Kha Tuấn Kiệt kéo ngăn kéo ra đột nhiên lên tiếng: “Quả Tri, tớ muốn ăn mì. Cậu có đói bụng hay không, tớ mua cho cậu một gói.” Quả Tri nhanh chóng xoay đầu lại. Cậu nhìn Kha Tuấn Kiệt. Biểu cảm của Quả Tri rất vui vẻ, mặc dù chỉ là một câu tùy tiện nhưng cũng đã bày tỏ Kha Tuấn Kiệt đã chấp nhận mình và tình cảm của mình không phải sao? Loại cảm giác được chấp nhận này, rất vi diệu và ấm áp.

Nửa đêm, Quả Tri lặng yên không tiếng động đi tới ban công gọi điện thoại cho Thời Tây.

“Thời Tây!” Giọng nói của cậu có vẻ trầm cảm xúc không kịp chờ đợi.

“Chuyện gì?”

“Lần này là tớ đúng rồi, cậu sai lầm rồi. Tuấn Kiệt chẳng qua là nhất thời không có biện pháp chấp nhận, bây giờ hắn đã nghĩ thông suốt. Bọn tớ lại bình thường như lúc trước. Cậu xem đi! Thế giới không có tàn nhẫn giống như cậu nghĩ đâu. Tuấn Kiệt là bạn tốt của tớ.” Quả Tri nói không ngừng, muốn đem tất cả tâm sự trong lòng nói cho Thời Tây nghe.

“Cậu có còn nghe tớ nói không vậy?” Điện thoại như vậy mà không có trả lời, Quả Tri không nhận được hồi.

“Ừ.”

“Nếu như cậu phải bận rộn làm những chuyện khác thì có thể bật to âm lượng của điện thoại.”

“Như vậy ồn ào lắm.”

“Tớ có thể nói nhỏ giọng một chút.” Quả Tri ngáp một cái, có chút cạn ý.

“Nhanh đi ngủ.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.” Quả Tri dừng một chút: “Thời Tây, ngày mai gặp.”

Sự ngây thơ của Quả Tri được Thời Tây dùng bóng tối chữa trị. Cho dù là nói dối cũng được, lừa gạt cũng được, chỉ cần Quả Tri cảm thấy vui vẻ, hắn có thể dùng bất kì phương thức gì, bất chấp phải trả giá đắt

như thế nào.

49. Chương 49: Hy Sinh Thân Thể

Mấy ngày cuối cùng của tháng tư nhiệt độ từ từ tăng cao, tựa như tình cảm trong lòng của Quả Tri. Cậu so với thường ngày tích cực hơn, vừa đến giờ giải lao liền cầm giấy bút đi tới sân thể dục tìm Thời Tây. Hiện tại cậu đang đứng ở bên cạnh Thời Tây, mắt không chớp nhìn chăm chăm Thời Tây. Thời Tây mặc dù đang đọc sách nhưng ánh mắt quá nóng rực của Quả Tri khiến cho hẳn cả người không được tự nhiên.

Thời Tây quay đầu nhìn Quả Tri. Quả Tri mở miệng trước: “Cậu dùng hết giấy chưa? Có cần bút hay không?”

“Mấy ngày nay cậu có chút khác thường.” Thời Tây hoài nghi nhìn Quả Tri. Quả Tri từ trước giờ không biết nói láo biểu cảm có chút hốt hoảng: “Nói càn. Làm gì có. Tổ và người bình thường không có gì khác biệt!”

“Cậu đã ân ái cùng người khác ở trên giường phải không?”

“Nếu như tổ làm chuyện như vậy thì cái mông này tùy ý cậu xử lí, cắt bỏ cũng được. Suy nghĩ này của cậu thật là làm tổn hại sức khỏe tinh thần của tổ.”

Thời Tây không có nói nữa, cúi đầu tiếp tục đọc sách. Ánh mắt nóng rực của Quả Tri lại xuất hiện. Thời Tây đang đọc cuốn Nhất Hiệt Thư, giọng nói bình thản: “Hay là cậu muốn tôi thỏa mãn cậu ngay bây giờ?” Hai giây sau Quả Tri mới phản ứng được. Cậu có chút tức giận cũng có chút đỏ mặt: “Tổ không có đói khát như vậy. Ngày quốc tế lao động gần đến rồi, cậu nói chúng ta có nên hay không...”

“Lao động ở trên giường.”

“Cậu càng ngày càng không đứng đắn!”

“Tổ nói là chúng ta có nên đi ra ngoài chơi một chút hay không?” Mặt Quả Tri biểu cảm nghiêm chỉnh.

“Chơi cậu thì có thể, những chuyện khác thì miễn.” Hết lần này tới lần khác Thời Tây rất không đứng đắn.

Quả Tri nắm tóc của mình, muốn đi đập đầu vào tường. Cậu nghĩ rằng nói lên cái yêu cầu này Thời Tây sẽ cao hứng đáp ứng, sau đó dẫn cậu đi du sơn ngoạn thủy, lưu lạc thiên nhai. Mấy ngày nay trong đầu cậu nghĩ đến rất nhiều ý tưởng lạc quan, lại chưa từng nghĩ tới Thời Tây sẽ cự tuyệt mình. Bởi vì ở trong mắt, trong lòng của cậu, Thời Tây là tốt nhất, thiện lương nhất.

“Cậu không muốn đi?” Cậu lại một lần nữa xác nhận.

“Không muốn!”

“Vậy tổ cũng không muốn đứng ở chỗ này!” Quả Tri bĩu môi, xoay người đi ra ngoài, không thèm quay đầu lại. Cậu cứ nghĩ rằng Thời Tây sẽ gọi mình lại và nói: “Đừng đi, đừng nóng giận, chỉ cần cậu ở lại đây với tôi, nơi nào tôi cũng cùng cậu đi.” Kết quả tư tưởng lạc quan của cậu lại một lần nữa bị đả kích. Cậu đã đi thật xa rồi cũng không thấy Thời Tây giữ cậu lại.

Hoa Cốc Vũ thấy gương mặt tức giận của Quả Tri cũng biết nhất định có liên quan đến Thời Tây: “Sao thế? Có phải khuôn mặt của Thời Tây đã trở nên xấu không?” Hẳn vội vàng hỏi, đây là vấn đề duy nhất hẳn quan tâm.

“Không phải vậy. Lễ quốc tế lao động cậu ấy không muốn đi ra ngoài chơi.”

“Hắn nguyện ý đi chơi tổ mới cảm thấy kỳ quái. Không có sao hết, tới thường thức gương mặt anh tuấn của tổ có thể khiến cho tâm tình của cậu thay đổi tốt.” Thật là không biết ngại khi nói ra những lời này.

Quả Tri đem tầm mắt dời về phía Hoa Cốc Vũ, nghiêm túc nói: “Tổ cảm thấy cậu bề ngoài đẹp trai như vậy nhất định là rất thông minh. Cậu có biện pháp gì có thể khiến cho Thời Tây đáp ứng không?” Khích lệ

của Quả Tri đổi lấy thỏa mãn của Hoa Cốc Vũ. Hắn cười có chút say mê, vuốt vuốt tóc: “Nếu cậu đã nói như vậy, tớ cũng không ngại dùng lòng tốt của mình giúp đỡ cậu một chút.” Hoa Cốc Vũ nhỏ giọng rí vào tai của Quả Tri. Quả Tri như có điều suy nghĩ, vừa nghe vừa gật đầu.

Trong phòng ăn, Thời Tây mới vừa ngồi xuống trong chốc lát, Hoa Cốc Vũ và Quả Tri cũng bưng thức ăn ngồi xuống đối diện với Thời Tây. Quả Tri cũng không có ngồi ở bên cạnh Thời Tây mà là sóng vai ngồi cùng Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ ngồi gác chân, đưa tay khoác ra phía sau ghế ngồi của Quả Tri: “Quả Tri, muốn đi ra ngoài chơi sao?”

Quả Tri: “Ừ, nhưng Thời Tây không rảnh.”

Thời Tây liếc mắt nhìn Hoa Cốc Vũ đang khoác tay ra phía sau ghế ngồi của Quả Tri, nửa con mắt lạnh nhìn Hoa Cốc Vũ. Hoa Cốc Vũ cũng không tránh né, khiêu khích nhìn chăm chú vào Thời Tây: “Này, này, có phải không có tiền đi ra ngoài chơi hay không? Thời Tây, nếu không có thì tớ cho cậu mượn chút tiền.” Hoa Cốc Vũ muốn hung hăng đâm thấu lòng tự ái đàn ông của Thời Tây.

“Tôi muốn mượn 100 vạn.” Thời Tây không có lòng tự ái chút nào nói.

“Cậu cho rằng phải đi du lịch vòng quanh thế giới sao?!”

“Hoa nhi, cậu, cậu thật sự muốn cho chúng tớ mượn?” Quả Tri lập tức liền nghiêng về Thời Tây. Hoa Cốc Vũ trừng Quả Tri một cái, nhắc nhở cậu bây giờ hai người đang diễn kịch. Hắn nói sang chuyện khác: “Thật là... Loại đàn ông hẹp hòi này cậu còn muốn ở cạnh sao? Còn không bằng theo tớ ra ngoài. Này, cậu nghĩ nên đi nơi nào chơi? Nếu không chúng ta đi tắm suối nước nóng đi, cậu cũng có thể giúp tớ chà lưng.”

“Được.” Đây vốn là âm mưu của hai người để cho Thời Tây ghen tỵ. Khi Thời Tây ghen, hắn sẽ hối hận vì đã cự tuyệt Quả Tri. Nhưng Quả Tri mới nói có một chữ, Thời Tây liền nhìn cậu. Gương mặt không chút biểu cảm kia của hắn mang theo uy hiếp, tựa như đang nói: Cậu dám đáp ứng thử xem! Quả Tri sững sốt, lập tức đổi lời nói: “Tớ mới vừa nghĩ lại, không muốn đi cùng cậu.” Hoa Cốc Vũ khế cắn răng, Quả Tri thật là... Hắn đưa tay khoác lên trên bả vai của Quả Tri: “Mọi người đều là đàn ông, chớ xấu hổ. Cậu phải tu luyện nhiều đời mới có cơ hội thấy được thân thể xinh đẹp của tớ.”

Chiếc đĩa trong tay của Thời Tây bay tới phía Hoa Cốc Vũ, đập thật mạnh vào tay của hắn. Hoa Cốc Vũ ăn đau rút tay về. Thời Tây không nhanh không chậm nói: “Để tôi dạy cho cậu một số quy tắc.” Thời Tây cầm chiếc đĩa chỉ vào bàn tay của mình: “Đây là của tôi, cậu không thể nắm. Tôi sẽ chặt tay của cậu.” Sau đó Thời Tây lại cầm chiếc đĩa chỉ vào quần áo của mình: “Đây là của tôi, cậu không thể mặc. Tôi sẽ lột da của cậu ra.” Cuối cùng, Thời Tây cầm chiếc đĩa chỉ vào Quả Tri: “Đây cũng là của tôi, cậu không thể đụng vào.”

“Tớ, nếu như tớ đụng, cậu sẽ làm gì tớ?” Hoa Cốc Vũ không sợ chết nói.

“Làm cho cậu trở nên xấu xí hơn so với bây giờ.”

Hoa Cốc Vũ che mặt: “Quả Tri, hắn nói tớ xấu xí, hắn nói tớ xấu xí!”

“Cậu không xấu xí. Cậu so với tớ đẹp trai hơn nhiều.” Quả Tri an ủi Hoa Cốc Vũ, Thời Tây cau mày, đối với sự an ủi của Quả Tri có chút khó chịu: “Khi nào đến phiên cậu chen miệng vào?! Tới đây ngồi cho tôi.”

“Sau khi từ biệt, Quả Tri, mau chia tay với hắn đi, mau rời xa cái tên ma quỷ này đi!”

“Thời Tây mới không phải ma quỷ, cậu ấy là thiên sứ.” Quả Tri không chút nào ngại ngùng khi nói ra những lời tê dại da thịt này. Thời Tây đột nhiên nhìn Hoa Cốc Vũ, nghênh nghênh cằm: “Nghe được không?” Cử động khác với thường ngày, có chút ngây thơ.

“Cậu mù sao? Hắn? Thiên sứ? Cọng tóc kia của hắn giống như thiên sứ!!”

Hoa Cốc Vũ lâm vào tức giận, kế hoạch đã thất bại. Mấy ngày kế tiếp, Quả Tri dùng hết tất cả biện pháp, bất kể uy hiếp cũng làm qua, nịnh hót cũng làm qua, cũng không có hiệu quả chút nào. Cuối cùng, cuối cùng...

Thời Tây đứng lên từ trên giường, mặc quần áo vào. Quả Tri dùng chăn quấn chặt lấy cơ thể không một mảnh vải che thân của mình, mặt chôn xuống gối, phát ra giọng buồn buồn: “Ngày mai có thể đi ra ngoài

chơi sao?”

“Sớm nên như vậy, tiếp nhận giáo huấn.”

Hắn lại bỏ lại một câu nói như vậy! Quả Tri ảo não nện chiếc gối vào đầu mình, sau đó bắt đầu điên cuồng đá tằm chăn. Trước kia cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ tới, vì muốn rủ đàn ông đi ra ngoài chơi mà cần phải hy sinh thân thể.

50. Chương 50: Đùng Đua

Quả Tri ở trên giường suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm tủ treo quần áo, đột nhiên vén chăn lên, chân trần giẫm ở trên sàn nhà mở tủ treo quần áo ra, ngón tay lướt qua các bộ quần áo của Thời Tây, len lén đưa mắt nhìn Thời Tây đang đưa lưng về phía mình. Sau khi xác định hắn không nhìn thấy, cậu cầm một bộ quần áo lên, ướm thử trên người mình, tiếp theo lại len lén nhìn Thời Tây một cái nữa, tiếp theo đó nữa là mặc bộ đồ đấy vào, sau đó như không có chuyện gì xảy ra ngồi ở trên ghế sa lon mở ti vi lên.

Cậu tắt âm thanh của ti vi, không muốn làm ồn đến Thời Tây. Dần dần, ngoài cửa sổ và bên trong nhà bị màu đen của bóng tối bao lấy. Ngón tay của Thời Tây vẫn không rời khỏi bàn gỗ. Quả Tri một mình ngồi ở góc ghế sa lon, xem phim trên ti vi không tiếng động. Cho dù là như vậy, cho dù Thời Tây đưa lưng về phía mình, cho dù hai người không có nói chuyện với nhau, nhưng chỉ cần có Thời Tây, cho dù là khoảng cách 1 mét, khoảng cách 100 mét, khoảng cách 1000 mét cũng sẽ không cô đơn.

Thời Tây mở đèn lên, ánh sáng mập mờ soi sáng căn phòng. Hắn vừa viết được phân nửa của một chương tiểu thuyết. Hắn liếc mắt nhìn Quả Tri ngồi ở đằng kia, sau đó lại quay đầu trở lại, đem hai tay đặt trên bàn gỗ. Nhưng chỉ gõ được một chữ Thời Tây đã dừng lại. Hắn đưa tay khép máy laptop lại, ngồi ở bên cạnh Quả Tri, cầm cái điều khiển ti vi lên, nhấn nút tăng âm lượng.

Trên ti vi đang chiếu phim Hàn, Thời Tây lộ ra biểu cảm chán ghét: “Cậu xem những thứ này là muốn cho người ta tiêu hóa không được sao?” Nói là nói như vậy, hắn cũng không có đổi kênh, ném cái điều khiển ti vi trở về trong ngực Quả Tri lần nữa.

“Nói càn. Có lúc con người cần những bộ phim như thế này để kích thích mình, mặc dù biết là giả nhưng mà không nhìn được cảm thấy ấm áp. Huống chi tớ cảm thấy nam chính thật đẹp trai.”

“Đẹp trai? Chẳng qua là phẫu thuật thẩm mỹ.” Giọng nói Thời Tây càng thêm chán ghét. Quả Tri nhìn nam chính một chút, lại nhìn Thời Tây một chút, sau đó ôm lấy cánh tay của Thời Tây, giả vờ nói tình cảm: “Dĩ nhiên không có đẹp trai bằng cậu.”

Thời Tây tránh ra khỏi Quả Tri: “Tốt nhất đừng tới gần tôi.”

Trong ti vi lại bắt đầu phát tình tiết cũ mớ. Mẹ của nam chính kiên quyết phản đối bọn họ yêu nhau, dùng thủ đoạn để phá vỡ mối quan hệ này. Bà mua chuộc bạn bè của nữ chính, lợi dụng bạn bè uy hiếp nữ chính nói chia tay. Nữ chính khóc bù lu bù loa.”

“Thật đáng thương.”

“Cho nên ngàn vạn đừng kết giao bạn bè, chỉ toàn gây rắc rối về sau.”

“Tại sao cậu chỉ biết nghĩ tới những thứ này? Cậu không muốn thấy người khác hiền lành và đáng thương sao? Nếu như ba mẹ tớ cho cậu rất nhiều tiền, bảo cậu rời xa tớ, cậu nhất định sẽ không chút do dự cầm tiền đi đúng không? Như thế mới đúng với con người thực tế của cậu.” Giọng Quả Tri mang theo phê bình, mới nói xong không bao lâu cậu đột nhiên cười lên thật hài hước: “Thật may là nhà tớ không có nhiều tiền như vậy.”

Thời Tây đẩy đầu Quả Tri một cái: “Ngu ngốc.”

Quả Tri đứng lên từ trên ghế salon, chiếc quần có chút rộng thùng thình: “Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi.” Vừa muốn đi bị Thời Tây nắm cổ tay kéo trở lại. Hắn kéo Quả Tri lại gần tủ quần áo. Quả Tri dùng một tay nắm quần lại, quan sát biểu cảm của Thời Tây. Mình mặc quần áo của cậu ấy rốt cục bị phát hiện rồi sao? Thời Tây đã từng cảnh cáo Hoa Cốc Vũ không được động vào đồ của cậu ấy.

Quả Tri thận trọng hỏi: “Cậu tức giận sao?”

Thời Tây cũng không trả lời, từ trong tủ treo quần áo lấy ra một sợi dây nịt. Hắn cúi đầu đeo sợi dây nịt vào lưng quần Jean cho Quả Tri. Quả Tri kinh ngạc nhìn chằm chằm mặt của Thời Tây. Mặt của hắn theo động tác chột gần chột xa. Quả Tri không dám hít thở, tim của cậu nhảy chột mạnh chột yếu.

“Cậu có thể mặc quần áo của tôi. Cậu có thể xem ti vi với âm lượng lớn. Cậu có thể làm rất nhiều chuyện, cho nên ở bên cạnh tôi, không cần cẩn thận.” Giọng nói của Thời Tây cũng không dịu dàng, tầm mắt của hắn vẫn như cũ nhìn vào sợi dây nịt. Nhưng lòng của Quả Tri lại mãnh liệt nhảy lên.

Trong quán cơm rất lạnh vắng, chỉ có hai người khách là Thời Tây và Quả Tri. Quả Tri gọi thức ăn ngon, sau đó nhìn xung quanh: “Kỳ thật. Cũng không quá muộn, tại sao ít khách như thế?”

“Tôi bao cả quán cơm này rồi.” Thời Tây bình thản nói.

“Không phải chứ?! Làm gì xa xỉ như vậy.” Nói là nói như vậy, trên mặt của Quả Tri không che giấu được dấu vết của cảm động.

“Cậu còn có thể ngu xuẩn hơn nữa không? Lời như thế cũng tin?”

“Vậy tại sao không có khách?”

“Chẳng qua đơn thuần là làm ăn không tốt.”

“Vậy tại sao cậu còn nói lời như thế!!” Tâm tình Quả Tri mừng hụt. Thời Tây nhún nhún vai, nhìn thấy vẻ mặt ngu ngốc của người đối diện thật là muốn tự tử.

Không bao lâu chủ quán liền bưng món ăn lên bàn. Mùi vị quả thật chẳng ra gì nhưng bởi vì quá đói Quả Tri cũng không quản được nhiều như vậy, cầm chiếc đũa lên liền dồn cơm vào trong miệng. Thỉnh thoảng cậu ngước cổ lên nói vài câu với Thời Tây.

“Này, khéo miệng dính thức ăn.”

Quả Tri mở miệng ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

Thời Tây đưa tay ra đến gần Quả Tri. Quả Tri lại không thể tránh khỏi muốn động lòng, ai ngờ tay của Thời Tây biến đổi phương hướng, vỗ vào cái ót của Quả Tri: “Cậu cho rằng tôi sẽ giúp cậu lấy thức ăn dính trên khéo miệng xuống? Tự mình làm lấy.”

“Này, vậy cậu cũng không cần làm chút động tác để cho người ta hiểu lầm!” Quả Tri dùng khăn giấy lau khéo miệng của mình một chút, lại bắt đầu tiếp tục vui đùa ăn cơm. Đột nhiên cậu ngẩng đầu lên, hoài nghi nhìn chằm chằm Thời Tây: “Cậu có phải là cố ý hay không? Cố ý nói những lời để cho tớ hiểu lầm, làm những động tác để cho tớ hiểu lầm, sau đó giễu cợt tớ!”

“Đúng vậy.” Không nghĩ tới Thời Tây lại dễ dàng thừa nhận. Hắn dùng mấy giây mới chậm rãi mở miệng: “Thời gian tôi có thể giễu cợt cậu cũng không còn nhiều.” Chiếc đũa của Quả Tri rơi ở trên bàn, kinh ngạc há miệng: “Những lời này là có ý gì?”

Thời Tây tựa hồ không chuẩn bị trả lời. Quả Tri dùng sức bắt ống tay áo của Thời Tây lại, vội vàng lần nữa đặt câu hỏi: “Tại sao cậu không trả lời tớ? Cậu nói mới vừa rồi kia là có ý gì?”

“Tôi không có nhiều thời gian.”

“Tớ không hiểu.”

“Tôi muốn rời khỏi trái đất.”

Quả Tri còn kém không có nhào tới cắn Thời Tây:” Đừng đem phim thần tượng tới trêu chọc tớ nữa!!”

“Đầu óc của cậu thật sự nên trang bị thêm nhiều thông minh.” Vừa mới bắt đầu chẳng qua là tùy tiện nói một câu, không nghĩ tới Quả Tri lại tin. Phản ứng của Quả Tri khiến cho Thời Tây không nhịn được muốn trêu chọc.

“Cậu coi sự tín nhiệm của tớ đối với cậu là gì đây?!” Quả Tri tận dụng thời gian này trả thù, lau bàn tay dính đầy dầu mỡ của mình vào trên ống tay áo của Thời Tây. Thời Tây rút tay về: “Cậu, người này!”

Trong đêm khuya, Quả Tri giúp Thời Tây dọn dẹp đồ xong, đang vén chăn lên chuẩn bị bò lên trên giường thì bị Thời Tây cầm cổ áo kéo lại: “Bắn chết, cởi quần áo ra.” Nhưng Quả Tri không muốn cởi quần áo của Thời Tây trên người mình xuống, không muốn cởi sợi dây nịt Thời Tây tự tay đeo cho cậu ra. Cậu lấy tay vỗ vỗ quần và áo: “Không dơ bẩn.” Nói xong thừa dịp Thời Tây không chú ý chui vào trong chăn.

“Luôn cảm thấy cậu càng ngày càng không nghe lời.”

“Học theo cậu đó!” ”

“Cậu còn mạnh miệng.” Thời Tây đưa tay chạm vào Quả Tri đã dùng tấm chăn che nửa gương mặt lại.

Quả Tri thỉnh thoảng giận dỗi, thỉnh thoảng phát điên, thỉnh thoảng mạnh miệng, những tính cách này chỉ thỉnh thoảng xuất hiện. Người khác không thấy được, bởi vì là người khác. Hắn có thể thấy được, bởi vì hắn là Thời Tây.

Căn phòng mờ tối chỉ còn dư lại màn hình truyền hình đang lóe lên. Mí mắt Quả Tri nặng nề, cậu đột nhiên trở mình đưa lưng về phía Thời Tây, lẩm bẩm nói: “Nếu như cậu có thể chuyển kiếp, cậu muốn đến thời đại nào nhất?” Thời Tây đưa hai tay đặt sau ót, nhìn trần nhà, cũng không muốn trả lời cái vấn đề này.

Quả Tri cũng không phải là muốn nghe câu trả lời như vậy của Thời Tây, cậu nói tiếp: “Có thời đại nào mà không bài xích tình cảm của chúng ta hay không? Trước kia thì không thể nào, nhưng chuyển kiếp đến tương lai, nếu như phát hiện tương lai vẫn bài xích thứ tình cảm này như cũ, không phải là sẽ bị thương hơn sao? Còn không bằng ở lại bây giờ, cho dù cậu đã nói, có một số chuyện rất khó thay đổi, nhưng không nhịn được, vẫn là muốn mong đợi một tương lai tốt đẹp.” Hồi lâu, không có động tĩnh, chỉ có âm thanh của ti vi.

Lúc Quả Tri còn muốn nói điều gì đó, Thời Tây từ phía sau ôm lấy cậu, đưa môi đến gần bên tai của cậu: “Nhiều chuyện!”

51. Chương 51: Khát Vọng Đến Gần Nhau

Chuông báo thức ở đầu giường không ngừng chấn động. Quả Tri biểu cảm mờ mịt mở mắt ra, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, gỡ đầu một cái, đẩy đẩy Thời Tây bên cạnh: “Rời giường thôi, chuẩn bị đi ra ngoài chơi.” Không có chút hồi âm nào, Quả Tri lại tiếp tục nằm xuống, tay đặt ở trên vai Thời Tây. Cậu mở nửa mắt, trong tầm mắt mơ hồ là khuôn mặt dễ nhìn của Thời Tây, không nhịn được muốn véo má: “Rốt cuộc ăn cái gì mà lớn lên lại đẹp trai như vậy?! Để cho cậu ngủ thêm chút nữa, nhất định phải rời giường, nghe không?” Nói xong Quả Tri cũng liền ngủ thiếp đi. Chờ lúc cậu lần nữa tỉnh lại, cậu nhìn đồng hồ thì đã là 11 giờ mấy, hoàn toàn không còn buồn ngủ, từ trên giường nhảy dựng lên.

Thời Tây đi ra từ trong phòng tắm, chậm rãi lau tóc. Quả Tri cuống quýt vọt vào phòng tắm, một bên đánh răng, một bên nói với Thời Tây ở ngoài: “Tại sao cậu không gọi tớ dậy?”

“Tại sao cậu không tự mình thức dậy?” Bị Thời Tây nói vậy Quả Tri cũng không cách nào phản bác, nhỏ bọt trong miệng ra, tiếp theo lấy nước rửa mặt, sau đó vừa cởi quần áo vừa đi ra ngoài, thay đồ của mình xong liền cầm balô lên đứng ở cạnh cửa: “Đừng lãng phí thời gian.”

Thời Tây một bộ dáng vẻ không tình nguyện. Vào ngày nghỉ lễ quốc tế lao động, bất kể đi nơi nào cũng chỉ có thể nhìn thấy xe và người. Trước kia Thời Tây tuyệt đối sẽ không ra ngoài đường vào thời điểm này.

Bây giờ Thời Tây bị Quả Tri dùng ánh mắt mong đợi nhìn, hần cần môi, đứng lên, cầm lấy balô trong tay Quả Tri, hai người cùng đi ra ngoài.

Ba ngày nghỉ này nên vui chơi như thế nào, Quả Tri đã cẩn thận sắp xếp xong xuôi. Bọn họ đi tới trạm xe buýt, trong lúc đi có đi ngang qua ngân hàng. Vừa đúng lúc một chiếc xe chở tiền dừng lại trước mặt bọn họ. Mấy tên áp vận viên từ trên xe bước xuống, mặt vô biểu cảm, hai tay cầm súng. Quả Tri nhanh chóng dời tầm mắt đi, kéo Thời Tây đang đi bên cạnh: “Đừng nhìn vào trong xe.”

“Cậu làm gì thế?”

“Từ nhỏ nếu như có tầm mắt của ai đó nhìn về phía mình, tớ sẽ biểu cảm hốt hoảng. Tớ cảm thấy nếu như tớ biểu cảm như vậy, bọn họ có thể nghĩ rằng tớ là cướp ngân hàng, một phát bắn chết tớ.”

Thời Tây liếc mắt nhìn Quả Tri giống như nhìn một tên bệnh hoạn: “Một người con trai lại sợ chết như vậy.”

“Sợ chết còn phân giới tính? Chẳng lẽ cậu không sợ?”

“Ai rồi cũng phải chết. Cậu có thể sống mãi trên thế giới này được sao? Còn không bằng chết nhanh một chút, bớt đau khổ.” Thời Tây nói gió thổi mây bay.

“Không, không, không! Lúc đi chơi không được nói những câu xui xẻo này. Mau nhỏ nước bọt xuống đất, giẫm chân ba lần, như vậy mới có thể triệt tiêu lời cậu mới vừa nói ra.” Quả Tri có chút mê tín.

“Tôi thì muốn nhỏ nước miếng vào người cậu hơn.” Thời Tây đi về phía trước, Quả Tri theo ở phía sau: “Mau nhỏ nước miếng, tớ nói thật. Đừng đi nhanh như vậy, chờ tớ một chút.”

Trên xe buýt rất chật chội, Quả Tri một tay nắm tay vịn, một tay khác lấy điện thoại di động ra, xem lại lịch trình: “Qua 5 trạm xe buýt nữa, sau đó xuống xe, sau đó còn phải đổi xe, chúng ta có nên xuống xe ăn cơm trước hay không?” Cậu bấm điện thoại di động, hồi lâu cũng không nghe trả lời, ngẩng đầu lên, phát hiện Thời Tây đang đeo tai nghe. Quả Tri cười cười tiếp tục cúi đầu lướt lướt điện thoại di động.

Xuống xe, bọn họ tùy tiện mua chút ít ăn ở ven đường. Quả Tri vừa ăn vừa vẫn như cũ nhìn vào điện thoại di động.

“Lúc ăn thì đừng dùng điện thoại di động.” Thời Tây liếc Quả Tri một cái, tháo một bên tai nghe xuống. Quả Tri nghe lời bỏ điện thoại vào trong balô, cắn cái bánh bao trong tay: “Cậu đang nghe bài hát gì thế?”

“Chẳng qua là cảm thấy chung quanh rất ồn ào.”

“Bây giờ cũng rất ồn, sao cậu lại tháo tai nghe ra?”

“Không phải bây giờ là lúc tôi phải nghe cậu nói chuyện sao?” Thời Tây có lúc thật rất quá đáng, biết rất rõ ràng rằng chỉ một câu nói tùy tiện, không có chút ý nghĩa nào từ miệng hắn phát ra lại có thể kích thích tình cảm trong lòng của Quả Tri. Thời Tây nhìn mặt của Quả Tri: “Cậu lại đang cảm động cái gì?”

“Tớ, tớ mới không có. Sau khi chuyển xe buýt, cần ngồi 8 trạm nữa là tới nơi. Đến lúc đó nếu như tớ kéo ngón út của cậu thì cậu phải hiểu là xuống xe; nếu như tớ kéo ngón trỏ của cậu chính là trên xe có ăn trộm, phải coi chừng; nếu như tớ kéo ngón áp út của cậu, không có nghĩa là cái gì hết, tớ chẳng qua là đơn thuần có chút nhớ cậu.”

“Cậu ở đây nói ngu xuẩn gì vậy...” Lời của Thời Tây chưa nói xong, Quả Tri cầm tai nghe lên: “Cho nên, cứ sống ở trong thế giới của cậu đi.” Cậu nhón chân lên đeo tai nghe lên tai của Thời Tây. Tiếng ồn ào chung quanh biến mất. Trước mặt là Quả Tri đang cười. Cậu cười tựa như ánh mặt trời chiếu sáng. Cơ thể bóng tối của Thời Tây có chút cố hết sức chống cự. Hắn đưa tay che mặt của Quả Tri: “Đừng tùy tiện cười, giống như người ngu ngốc.”

“Tớ ngay cả cười cũng không được?” Quả Tri không vui bĩu môi, đi theo sau lưng Thời Tây.

Bọn họ đã tới nơi, chung quanh cũng không có quá nhiều người. Thời Tây gỡ tai nghe xuống: “Nếu như là ngắm hoa, thưởng cổ, cậu sẽ chết rất khó coi.”

“Không, không, không! Đừng nói từ chết nữa. Hôm nay cậu nhất định phải nhổ nước bọt hai lần, giẫm chân 6 lần.”

Thời Tây híp mắt nhìn về tòa nhà trắng lệt ở phía trước. Ánh mặt trời chiếu vào cửa thủy tinh, phản xạ vào mắt khiến người ta không mở mắt ra được. Ở bên trên có bảng chữ to đặc biệt nổi bật: thư viện. Thời Tây cứ nghĩ rằng nếu không đi tham quan di tích lịch sử thì sẽ đi công viên, ngược lại không nghĩ tới Quả Tri sẽ chọn nơi này.

“Cậu thấy thế nào? Đây là thư viện lớn nhất, đầy đủ các đầu sách nhất thành phố.” Quả Tri nói có chút đắc ý, chờ Thời Tây khích lệ.

“Cậu ở đây tự hào cái gì? Cũng không phải là do nhà cậu mở.”

Trong thư viện chỉ có mấy người ngồi thừa thớt. Ánh sáng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, làm cho các kệ sách có vẻ rạng ngời, không gian rộng rãi. Bọn họ tách nhau ở lối vào, mỗi người theo sở thích của mình mà đi đến những khu sách khác nhau. Quả Tri đi đến những khu phân loại sách mà cậu có hứng thú, từ khu sách nhiếp ảnh đến khu sách giáo trình photoshop. Cậu kĩ càng lựa chọn sách, sau đó cầm mấy cuốn đi tìm Thời Tây.

Cậu đi hết kệ sách này đến kệ sách khác, sách ở trong tay đung đưa tới lui, đôi chân mang tất tiếp xúc với nền gạch bóng loáng. Cậu nhìn đôi tình nhân ngồi ở đằng xa. Bọn họ có những động tác thân mật. Cô gái thỉnh thoảng cười duyên tựa đầu lên vai chàng trai, nhẹ nhàng nói điều gì đó. Bọn họ quang minh chính đại như thế. Quả Tri liền nhớ đến đôi tình nhân đồng giới ở trung tâm thương mại mà lần trước cậu và gia đình cậu gặp được. Chỉ là bởi vì nắm tay nhau, lại bị tất cả mọi người chửi mắng.

Cảm giác thật sự không thể so sánh.

Ở trong lòng mặc niệm rất nhiều lần, đừng quan tâm, đừng quan tâm.

Nhưng khi thật sự phải đối mặt với thực tế, vô số lời cầu nguyện, vô số quyết tâm đột nhiên trở nên dễ dàng bị phá vỡ.

Quả Tri tiếp tục đi khắp thư viện, rốt cục cũng thấy được Thời Tây. Hắn ngồi dưới đất, co chân, một tay cầm sách, một tay khác đặt lên trên đầu gối. Lông mi của hắn theo nháy mắt chậm rãi đang nháy nhót. Khóe miệng không có biến hóa chút nào, vẫn như cũ là hình dáng cảm dỗ. Hắn rốt cuộc muốn làm người khác động lòng bao nhiêu lần mới thôi đây?! Quả Tri từ từ tiếp cận Thời Tây, khe khẽ ngồi xuống bên cạnh hắn.

Có phải bởi vì đã quá thích hay không? Chỉ cần đến gần đã cảm thấy hạnh phúc.

Cậu ngẩng đầu nhìn camera ở phía trên: “Camera có quay được tới đây không? Nếu như bảo vệ thấy hình ảnh hai tên nam sinh ngồi chung một chỗ, có chỉ chỉ chỗ chỗ sau lưng hay không?” Quả Tri đột nhiên nói. Ở bất kỳ phương diện nào cậu đều có rất nhiều ý tưởng tích cực, lạc quan, duy chỉ có điểm này lạc quan của cậu đã từng vô số lần bị đánh tan, có để lại di chứng về sau. Cậu lấy tay chống xuống mặt đất, vừa định ngồi xa một chút lại bị Thời Tây nắm cánh tay lôi tới gần. Quả Tri thất ổn, mặt đụng vào bả vai Thời Tây.

“Câm miệng.” Thời Tây nói trước, ngăn chặn lời của Quả Tri.

Quả Tri không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống. Cánh tay của bọn họ đụng chạm chung một chỗ. Quả Tri ngồi thẳng chân, ánh mặt trời chiếu lên đôi chân của cậu. Cậu mở sách, sau khi đọc được mấy trang, tay của cậu không tự chủ đặt lên trên đầu gối của Thời Tây.

Người khác luôn nghĩ phải làm thế nào để tách rời chúng ta, chúng ta lại luôn nghĩ phải làm thế nào để đến gần nhau hơn.

52. Chương 52: Tác Dụng Phụ Của Tình Yêu

Ba ngày nghỉ ngắn ngủi mới vừa kết thúc Quả Tri liền gặp phải một chuyện đau đầu. Bài tập nghiên cứu lần trước cậu nộp lên bị giảng viên chấm rớt, phải làm lại một lần nữa. Quả Tri trước giờ đều duy trì thành tích tốt. Bây giờ Quả Tri chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng ngủ. Thành tích bị tụt giảm chỉ có một nguyên nhân: Thời Tây.

Quả Tri vuốt lồng ngực của mình nghĩ: Cả ngày chỉ lo động lòng, còn thời gian đâu mà học tập. Tác dụng phụ của tình yêu này thật lớn! Cuối cùng, cậu thở dài một tiếng, cầm sách đi tới lớp học.

Chuông vào học reo vang, Quả Tri cầm bút lên, mở sách ra, bắt đầu nghiêm túc nghe giảng. Cũng chưa đến hai phút, tầm mắt của cậu liền hướng ra ngoài cửa sổ. Khi cậu đang chuẩn bị bắt đầu cố gắng lần nữa thì lại nhìn thấy lớp của Thời Tây đang học thể dục. Tại sao hết lần này tới lần khác đều như vậy?

Lớp của bọn họ hình như đang chuẩn bị tranh tài chạy bộ. Dạng vận động nhiệt huyết thanh xuân như thế này Thời Tây nhất định sẽ không tham gia. Thời Tây sẽ ở một mình tại nơi nào đó, cho đến khi thầy giáo thổi còi tập trung. Quả Tri vỗ vỗ mặt, thu hồi tầm mắt, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này. Cậu nhìn tấm bảng đen một chút, cúi đầu ghi chép.

Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng thét chói tai của nữ sinh: “A ~ Thời Tây ~ cố gắng lên ~” Cổ của Quả Tri cứng ngắc. Cậu muốn xoay đầu sang bên trái để nhìn ra ngoài kia, nhưng lí trí lại không cho phép. Cậu suy nghĩ đến thành tích của mình, suy nghĩ đến giảng viên khổ cực dạy mình như thế nào, suy nghĩ tới chuyện mình đã từng hứa với ba. Thế nhưng đám nữ sinh kia tại sao lại gọi tên Thời Tây? Có thể là nghe lầm. Có nên liếc mắt nhìn xác nhận hay không? Dù sao cũng chỉ không nghe giảng bài có một tiết, tiết sau cố gắng là được chứ gì.

Sau khi kết thúc hoạt động phức tạp trong lòng, ánh mắt Quả Tri nhanh chóng chuyển sang ngoài cửa sổ. Cậu kinh ngạc giương mắt, tại sao Thời Tây lại đứng ở vạch xuất phát? Hắn có phải lạc đường hay không? Theo tiếng cười vang lên, Thời Tây bắt đầu chạy đi, tư thế xinh đẹp, động tác đơn giản nhanh chóng. Quả Tri cuống quýt lấy điện thoại di động ra, camera nhắm ngay Thời Tây. Cậu điều chỉnh tiêu cự của máy ảnh lại gần hơn để có thể thấy Thời Tây một cách rõ ràng. Cậu lén lén lút lút nhìn giảng viên, sau đó cầm cuốn sách che điện thoại di động lại.

Thời Tây nhẹ đập mặt đất, không có trở lực chút nào, tư thái giống như hình ảnh từ trong MTV mang ra ngoài đời. Thời Tây bỏ xa những người phía sau một khoảng cách khá lớn. Quả Tri chăm chú nhìn điện thoại di động. Đây không phải là chuyện Thời Tây sẽ làm. Trước kia hắn chỉ muốn che giấu mình, bất kể là tướng mạo, thành tích hay là những cái tài thiên phú khác, mà bây giờ, Quả Tri lại được nhìn Thời Tây chạy đua. Từ khi nào thì Thời Tây bắt đầu thay đổi? Hay chẳng qua là cậu ấy nhất thời cao hứng?

Lúc chạy tới điểm đích, không ít nữ sinh vây lại, Thời Tây chán ghét giữ một khoảng cách với những nữ sinh kia, một mình đi đến dưới tán cây, cầm quyển sách dưới đất lên xem. Tay Quả Tri chống cằm, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động. Đột nhiên, Thời Tây ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn về phía cậu. Mặc dù chỉ là một cái nhìn ngắn ngủn nhưng Quả Tri lại không nhận được cười khê. Ngón trỏ của cậu không nhận được vuốt ve Thời Tây trên màn hình điện thoại di động.

Ở nơi bị cây khô ngăn trở, đột nhiên có một cái tay đưa ra. Quả Tri đưa mặt sát lại gần điện thoại di động. Cái này, đây không phải là tay của con gái sao? Ngồi ở chỗ đó lúc nào vậy? Tại sao lại ngồi chung một chỗ với Thời Tây? Thời Tây gần đây vào mỗi tiết thể dục hình như đều ngồi ở vị trí đó. Trước kia Thời Tây ngồi ở vị trí khác, khoảng cách hơi xa, cho nên Quả Tri cũng không để ý đến nhiều. Không lẽ mỗi lần đến tiết thể dục đều có nữ sinh ngồi cạnh Thời Tây? Cậu rõ ràng đã chỉnh tiêu cự camera điện thoại đến mức gần nhất nhưng cũng không thấy được người ngồi sau gốc cây kia là ai. Quả Tri cũng chưa phải bỏ cuộc, cậu cố gắng xoay camera điện thoại ở nhiều góc độ. Nếu như có thể chặt cái cây kia đi thì tốt biết mấy.

Đầu này Quả Tri ở trong phòng học không yên lòng, còn đầu khác Quả Nhược ngồi ở dưới tán cây rất nhàn nhả ngáp ngủ. Lớp của Quả Nhược và lớp của Thời Tây vào ngày này của mỗi tuần đều có tiết thể dục, hai lớp học chung. Hai người cũng coi là quen biết với nhau. Về phần hai người tại sao lại ngồi chung một chỗ, thật ra thì lý do cũng không phải quá phức tạp.

Kể từ sau khi biết tướng mạo của Thời Tây, mọi người trong lớp nhanh chóng đề cao hẳn. Mỗi lần học thể dục, bất kể Thời Tây ngồi ở nơi nào đều có nữ sinh muốn tới đó để tâm sự, cũng rần rần muốn đem tiết thể dục bình thường phát triển thành bộ phim thần tượng thanh xuân lãng mạn. Cho đến khi có lần Thời Tây tình cờ đứng chung một chỗ với Quả Nhược, những nữ sinh kia mới chịu buông tha, không dây dưa Thời Tây nữa. Bọn nữ sinh kia chẳng qua là đứng xa xa trợn mắt. Thời Tây lúc đó mới phát hiện Quả Nhược là thứ duy nhất có thể khiến bọn nữ sinh phiền toái đó không đến gần mình. Hơn nữa Quả Nhược nói cũng không nhiều, chỉ biết ăn và ngủ. Ngồi cạnh Quả Nhược so với ngồi cạnh một khúc gỗ không có gì khác nhau.

Quả Nhược lại nghĩ, sau khi ngồi chung một chỗ với Thời Tây, nữ sinh trong lớp hẳn nhất định sẽ đến tìm mình để hỏi chuyện Thời Tây, sẽ còn mua đồ ăn để hối lộ mình. Chuyện tốt như vậy làm sao có thể cự tuyệt được chứ! Mặc dù hai người ai cũng không nói chuyện, nhưng sự yên lặng như vậy lại trở thành chủ đề bàn tán của nhiều người.

Sau khi ăn no, Quả Nhược lại cảm thấy buồn ngủ. Cô nhắm mắt lại, cơ thể bắt đầu hạ xuống. Cô nằm ở trên sân cỏ, ngủ với tư thế khó coi. Trong điện thoại của Quả Tri có một cái đầu xuất hiện, khiến cho đôi mắt của cậu mở lớn hơn. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy cái ót, thế nhưng chắc chắn chính là một nữ sinh!

Các tiết học sau Quả Tri vẫn như cũ không cách nào chuyên tâm nghe giảng bài, trong đầu chỉ có một vấn đề: Người mà Thời Tây cho phép có thể ở bên cạnh, không phải chỉ có một mình mình sao? Có lẽ đó chỉ là một con búp bê với bộ tóc giả. Có lẽ mình vừa mới quay được hình ảnh kinh dị, đây chẳng qua là một con ma nữ. Ý nghĩ của cậu cực kì lạc quan. Đi ở trong sân trường, cậu lại không nhận được nhìn cái ót của các nữ sinh đi ngang. Ai cũng rất khả nghi.

Giờ tự học kết thúc, Quả Tri và Thời Tây sóng vai nhau đi. Quả Tri đột nhiên không đầu không đuôi hỏi: “Cậu có chuyện phải nói cho tớ biết đúng không?”

“Không có!”

“Chắc chắn là có. Cậu suy nghĩ lại một chút đi!”

“Cậu nghĩ nói gì?”

“Cậu thích chơi búp bê sao?” Quả Tri mới vừa hỏi xong, gặp phải ánh mắt lạnh của Thời Tây: “Cậu thích chết sao?”

“Không lẽ, gần đây cậu đã giết người? Cho nên mới có oan hồn đi theo cậu phải không?” Quả Tri đặt câu hỏi để cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Bây giờ tôi chỉ muốn biến cậu thành oan hồn.”

“Sao cậu cứ nói những lời kinh khủng làm tớ sợ vậy? Có thể trò chuyện một cách bình thường không?” Nói không lại Thời Tây cho nên Quả Tri bắt đầu muốn chuyển đề tài. Quả Nhược xuất hiện cắt đứt hai người. Quả Tri cao hứng chào hỏi: “Đường tỷ, thật là trùng hợp.” Quả Nhược chẳng qua là phát tay một cái, sau đó đi lướt qua hai người. Quả Tri quay đầu còn muốn nói điều gì đó, thấy cái ót của Quả Nhược liền bắt ngờ. Cái ót của chị ấy nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa sao cũng đều giống với cái ót xuất hiện lúc sáng quá vậy? Cậu bước nhanh về phía trước, từ phía sau dùng hai tay nắm tóc của Quả Nhược lại, đung đưa, tự lẩm bẩm: “Những sợi tóc khô rồi không chút mượt mà này, còn có mảnh gàu to như vậy, nhìn như thế nào cũng rất giống...”

Lời của Quả Tri đều bị Quả Nhược nghe được không sót một chữ. Cô thiếu chút nữa nhận không được lấy điện thoại đập nát cánh tay của người đang không ngừng nắm chặt tóc mình ở phía sau: “Nếu không bỏ tay ra, bà đây buộc phải động thủ.” Quả Nhược thô lỗ cảnh cáo Quả Tri. Quả Tri buông tóc Quả Nhược ra. Cậu sức nhớ tới lớp của Đường tỷ và lớp của Thời Tây trùng giờ học thể dục. Cậu lui về phía sau một bước, không thể tin thành thành nhìn Thời Tây, sau đó lại thành thành nhìn Quả Nhược, lại tiếp tục thành thành nhìn Thời Tây: “Không thể nào! Hai người... Không thể nào đâu! Không chỉ tóc, ngay cả bàn tay thô bỉ kia cũng rất giống với Đường tỷ.”

Quả Nhược hít sâu một hơi, nếu không phải là lưỡi biếng động đậy, cô thật sự sẽ đá chết Quả Tri: “Phát bệnh thần kinh sao?”

“Nói đi, tớ sẽ không tức giận. Hai người đã giấu tớ ngoại tình với nhau sao?” Còn nói không tức giận, rõ ràng gương mặt đã hiện rõ hai chữ tức giận.

“Cái gì?” Thời Tây nhẹ cau mày, trong lời nói đều là chê trách: “Tôi cũng không phải bị điên mà đi ngoại tình với vị nữ sinh ham ăn này.”

“Cũng đúng, Đường tỷ có rất nhiều phương diện quả thật làm cho đàn ông không có hứng thú.” Quả Tri phụ họa. Nếu Thời Tây nói không phải, vậy thì nhất định là không phải. Quả Tri không hỏi tới lý do hai người tại sao lại ngồi chung một chỗ nữa, chỉ muốn tin tưởng Thời Tây.

“Không thấy bà đang đứng đây sao?!” Quả Nhược siết chặt nắm đấm.

“Sớm nói ra thì tớ cũng sẽ không đoán mò.”

“Tôi ở trong mắt cậu chính là loại người như thế?” Thời Tây lạnh lùng hỏi.

“Là lỗi của tớ, lỗi của tớ.” Quả Tri cười híp mắt nói.

“Bày ra bộ mặt ngu xuẩn, vô dụng.”

Hai người đi về phía trước, bỏ lại Quả Nhược và nỗi đau đang lan tỏa khắp người cô. Cô muốn giết người, muốn giết hai tên khốn kiếp trước mặt.

Trên đường đi trở về phòng ngủ, Quả Tri một mực vì chuyện mới vừa rồi mình hoài nghi Thời Tây mà cảm thấy có lỗi. Nếu như mình biến thành một thiếu nữ suốt ngày ghen tuông vô cớ, nhất định sẽ bị ghét.

“Này!”

“Chuyện gì thế?” Quả Tri cho rằng Thời Tây sẽ cho mình một sự cảnh cáo.

“Ngồi chung một chỗ với vị nữ sinh ham ăn kia là bởi vì không muốn bị những người khác làm phiền, chỉ đơn giản như vậy.” Thời Tây dừng lại hai giây, nói tiếp: “Cho nên, nếu như cậu đang cảm thấy bất an...” Lời của Thời Tây chưa nói xong, Quả Tri liền đưa tay ra làm biểu tượng OK: “Không cần đâu, chỉ cần cậu không thích người khác, tớ sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-nha-bao-boi>